

КЛАЙВ СТЕЙПЪЛС ЛУИС ПЛЕМЕННИКЪТ НА МАГЪОСНИКА

Част 6 от „Хрониките на Нарния“

Превод от английски: Ивайла Божанова, 2005

chitanka.info

На семейство Килмър

„Тази история е много важна — обяснява авторът в самото начало, — защото показва как започнаха всички отивания от нашия свят до страната Нарния и връщанията оттам.“

През едно дъждовно и студено лято Поли и Дигъри решават да разберат какво има на тавана на старата висока къща. Те внимателно пристъпват от греда на греда и извървяват тъмния коридор, който съединява две съседни къщи и продължава към следващата. Какво ли ще открият там? Ще бъде ли тя пълна с „духове“? А може би ще открият банда опасни престъпници? Но каквото и да стане, очакват да разкрият някаква тайна.

Ето как се озовават в тайния кабинет на вуйчото на Дигъри — Андрю. И когато при странен експеримент той прави така, че Поли да изчезне от нашия свят, става ясно — скучното лято бързо се превръща в изключително вълнуващо приключение.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

АСЛАН. Кралят, Господар на цялата гора и син на Императора отвъд Морето. Аслан е Лъва, Великия Лъв. Появява се и изчезва както и когато поиска. Успява да унищожи Вещицата и да спаси Нарния. Аслан е действащо лице в седемте книги.

ДИГЪРИ КЪРК. Дигъри е действащо лице от самото начало — в „Племенникът на Магьосника“ и в „Лъвът, Вещицата и дрешникът“. Ако не е толкова смел, никога нямаше да узнаем за Нарния. Ще разберете защо в „Племенникът на Магьосника“.

ПОЛИ ПЛЪМЪР. Поли е първият човек, напуснал нашия свят. Заедно с Дигъри тя участва във всичко от самото начало в „Племенникът на Магьосника“.

ДЖЕЙДИС. Последната Кралица на Чарн, лично унищожила кралството. Джейдис пристига в Нарния с Дигъри и Поли в „Племенникът на Магьосника“ и завладява страната като Бялата вещица в „Лъвът, Вещицата и дрешникът“. Много зла, тя е и твърде опасна. Това проличава дори в „Сребърният стол“.

ВУЙЧО АНДРЮ. Господин Андрю Кетърли смята, че е магьосник, но подобно на всички, които се забъркват в магии, всъщност не знае какво прави. Страховитите резултати са налице в „Племенникът на Магьосника“.

ДЕЦАТА ОТ СЕМЕЙСТВО ПЕВЪНЗИ

Питър Певънзи — крал Питър Великолепни, Върховния крал.

Сюзан Певънзи — кралица Сюзан Благородната.

Едмънд Певънзи — крал Едмънд Справедливи.

Луси Певънзи — кралица Луси Доблестната.

Братята и сестрите Певънзи посещават Нарния, докато трае зимното господство на Бялата вещица. Пребивават там много нарнийски години и установяват Златния век на Нарния. Питър е най-големият, следван от Сюзан, Едмънд и Луси. Всички те са действащи лица в „Лъвът, Вещицата и дрешникът“ и в „Принц Каспиан“. Едмънд и Луси са герои и в „Плаването на «Разсъмване»“; Едмънд, Луси и

Сюзан — в „Брий и неговото момче“; Питър, Едмънд и Луси — в „Последната битка“.

ШАСТА. Съществува някаква тайна около момчето, осиновено от калорменски рибар. То не е това, което изглежда, както само открива в „Брий и неговото момче“.

БРИЙ. Този едър боен кон също е необикновен. Отвлечен е като жребче от горите на Нарния и е продаден като кон-роб в Калормен — страна отвъд Арченланд и далече на юг от Нарния. Истинските му приключения започват, когато в „Брий и неговото момче“ се опитва да избяга.

АРАВИС. Аравис е таркина, благородничка от Калормен, което не ѝ пречи да притежава доста положителни качества, описани в „Брий и неговото момче“.

ХУИН. Хуин е разумна кобила с добър нрав. Също отвлечена от Нарния, тя постепенно се сприятелява с Аравис в „Брий и неговото момче“.

ПРИНЦ КАСПИАН. Той е племенник на крал Мираз и е известен като Каспиан Десети — син на Каспиан, и като Истинския крал на Нарния (Крал на старите нарнийци). Наричат го също Владетел на Нарния, Лорд на Каир Паравел и Император на Уединените острови. Той е действащо лице в „Принц Каспиан“, „Плаването на «Разсъмване»“, „Сребърният стол“ и „Последната битка“.

МИРАЗ. Мираз е Владетел от земите Телмар, далече отвъд Западните планини (прадедите на телмарините идват от нашите земи). Той завладява трона на Нарния в „Принц Каспиан“.

РИПИЧИЙП. Рипичийп е Главната мишка. Той е покорен слуга на принц Каспиан и вероятно най-доблестният рицар в цяла Нарния. Ненадминат в ездата, неописуемо храбър и ловък при боравенето с шпага. Рипичийп се появява в „Принц Каспиан“, „Плаването на «Разсъмване»“ и „Последната битка“.

ЮСТАС КЛАРЪНС СКРУП. Юстас е братовчед на семейство Певънзи, когото Едмънд и Луси трябва да посетят. Нарния малко го шокира. Той се появява в „Плаването на «Разсъмване»“, „Сребърният стол“ и „Последната битка“.

ДЖИЛ ПОУЛ. Джил е героинята в „Сребърният стол“. Отива в Нарния с Юстас по време на второто му нарнийско приключение. Тя

идва на помощ на Нарния в „Последната битка“.

ПРИНЦ РИЛИАН. Син на крал Каспиан Десети, Рилиан е изчезналият принц на Нарния. Ще го откриете в „Сребърният стол“.

ПЪДЪЛГЛЪМ. Пъдълглъм е блатно същество от Източните блата на Нарния. Той е висок и зад извънредната му сериозност всъщност се крие изключително смело сърце. Появява се в „Сребърният стол“ и „Последната битка“.

КРАЛ ТИРИАН. Благороден и храбър, Тириан е последният крал на Нарния. Той и Еднорога Джуъл, негов приятел, провеждат „Последната битка“.

ШИФТ. Стара и грозна маймуна, Шифт решава, че трябва да застане начело на Нарния и предприема действия, чиито последствия не може да предотврати в „Последната битка“.

ПЪЗЪЛ. Пъзъл е магаре, което никога не е искало да предизвиква неприятности, но... не е особено умно. Шифт го измамва в „Последната битка“.

ГЛАВА ПЪРВА

СБЪРКАНАТА ВРАТА

Тази история се случи отдавна — тогава дядо ти беше малко момче — ала тя е важна, защото показва как започнаха всички отивания от нашия свят до страната Нарния и връщанията оттам.

През онези дни Шерлок Холмс още живееше на Бейкър стрийт, а семейство Бастабълс издирваха съкровището на Луишам Роуд. През онези дни момчетата трябваше всеки ден да носят твърди колосани яки, а училището като цяло беше по-гадно от сега. Храната обаче беше къде-къде по-добра, сладкишите също. Е, няма да ви описвам колко евтини и хубави неща имаше, защото устата ви направо ще се напълни със слюнка. Та, в онези дни в Лондон живееше момиче на име Поли Плъмър.

Живееше в къща от онези, прилепнали една до друга в дълги прави редици. Една сутрин Поли излезе в задната градина и що да види: някакво момче от съседния двор ловко се изкатери и подаде глава над оградата. Тя се изненада, защото в онази къща никога не е имало деца. Там живееха единствено старият ерген господин Кетърли със сестра си, старата мома госпожица Кетърли. Това бе причината да погледне с любопитство нагоре. Лицето на непознатия хлапак бе доста мръсно. Впрочем едва ли би било толкова изцапано, ако след като бе поплакал добре, не бе изтрил сълзите си с изцапани от пръстта ръце. Всъщност той бе постъпил, да не кажем точно, но почти така.

— Здравей! — поздрави Поли.

— Здравей! — отвърна момчето. — Как се казваш?

— Поли. А ти?

— Дигъри.

— Леле, какво смешно име!

— Не е и наполовина толкова смешно като Поли — сопна се момчето.

— Напротив — смешно е!

— Не е! — Дигъри нямаше намерение да се предава.

— Е, аз поне си мия лицето — отбеляза Поли. — И ти трябва да го направиш. Особено след...

Спря. Канеше се да каже: „... като си циврил“, но реши, че не е много възпитано.

— Добре, де! — Гласът на Дигъри прозвуча доста високо. А така говорят нещастните момчета, които не се интересуват дали някой се досеща, че са плакали. — А ти нямаше ли да направиш същото — продължи той, — ако след като цял живот си прекарал в провинцията, имаш си пони и в дъното на градината ти тече река, изведнъж те домъкнат да живееш в такава отвратителна дупка.

— Лондон не е дупка — възмути се Поли.

Момчето обаче бе набрало такава скорост, че изобщо не я чу, и продължи:

— И ако баща ти е далече, в Индия... и трябва да дойдеш да живееш при леля си и вуйчо си, който е луд? Ще ти хареса ли подобно нещо?... И всичко това, защото се грижат за майка ти... А майка ти е болна и ще... ще... умре.

Той замълча, а лицето му се изкриви от болка — личеше как храбро се бори да не позволи на сълзите да бликнат.

— Не знаех. Съжалявам! — смирено каза Поли. Не знаеше какво да добави и реши да насочи мисълта на Дигъри към по-весела тема:

— Господин Кетърли наистина ли е луд?

— Ако не е луд — Дигъри сякаш бе очаквал точно този въпрос, — значи има някаква тайна. Кабинетът му е на най-горния етаж и леля Лети ми забрани да ходя там. Е, не е ли подозрително? И още нещо. Щом вуйчо се опита да ми каже нещо, докато се храним — личи си, че никога не иска да говори с нея — тя винаги го прекъсва с разни там изречения като: „Не се притеснявай за момчето, Андрю“ или „Сигурна съм, че Дигъри не желае да слуша за това“, или „Дигъри, защо не излезеш да си поиграеш в градината?“

— А той за какво иска да говори?

— Не знам. Тя никога не му позволява да продължи. Но има и трето. Една нощ, всъщност снощи, както минавах край стълбището към тавана, за да си легна (не ми харесва, дето трябва да минавам оттам), чух вик.

— Да не би да е заключил там лудата си съпруга?

— И аз помислих същото.

— Или е фалшификатор на пари...

— А ако е бил пират като онзи в началото на „Островът на съкровищата“ и постоянно се крие от старите си другари?

— Колко вълнуващо! — възкликна Поли. — Представа си нямах, че къщата ти е толкова интересна.

— Може и да ти се струва интересна — възрази Дигъри, — но как щеше да се чувстваш, ако трябваше да спиш там? Имаш ли представа какво е да лежиш буден под одеялото, като очакваш да чуеш стъпките на вуйчо Андрю, който се прибира в стаята си. А и очите му са такива едни страшни.

Така започна познанството на Поли и Дигъри. Случи се в самото начало на лятната ваканция. И понеже нито тя, нито той отидоха на море, срещаха се почти всеки ден.

Началото на приключенията сложи лятото — такова дъждовно и студено не помнеха от години. Какво друго им оставаше, освен да си измислят забавления въщи, по-скоро да предприемат проучвания в къщата. Имаш ли представа какви изумителни неща могат да бъдат открити със свещ в ръка из някоя голяма къща, а още повече в цяла редица залепени една до друга къщи? Поли отдавна си имаше находка — малката врата в дъното на техния таван отвеждаше към цистерната, а с внимателно изкачване се стигаше до тъмно местенце, подобно на дълъг тунел — от едната страна с тухлена стена, а от другата — със скосен покрив. Керемидите на покрива пропускаха тук-там по малко светлина. В тунела нямаше под, само рехаво наредени греди с хоросан между тях. Стъпиш ли на такова място, пропадаш през тавана на долната стая. Поли превърна мястото в тунела зад цистерната в пещера на контрабандист: довлече стари щайги, счупени кухненски столове и разни други неща и ги нареди върху гредите така, че направи под. В скривалището държеше касичка, пълна с различни съкровища, един разказ, който пишеше в момента, и няколко ябълки. От време на време тук пиеше и джинджифилова бира. Разпръснатите наоколо стари бутилки придаваха на мястото съвсем истински вид на контрабандистко убежище.

Дигъри хареса скривалището (тя не му показва разказа), но изследователският му интерес бе насочен другаде:

— Колко според теб е дълъг тунелът? Искам да кажа, дали свършва в края на вашата къща?

— Не. Стените не стигат до покрива — обясни Поли. — Не знам докъде продължава тунелът.

— Значи можем да извървим цялата редица от къщи.

— Така е — съгласи се Поли. — И, олеле...

— Какво?

— Всъщност има откъде да влезем в другите къщи!

— Да, и да ни арестуват като крадци. Не, благодаря.

— Не се прави на толкова умен! Имах предвид къщата след вашата.

— Защо точно нея?

— Защото е необитаема. Татко казва, че никой не живее там още откакто сме се нанесли в нашата.

— Е, щом е така, предполагам, ще успеем да видим какво има в тази къща — думите на Дигъри прозвучаха като предложение.

В действителност той се вълнуваше много повече, отколкото личеше по тона му. Защото точно като теб си представяше всички причини, поради които къщата бе необитаема от толкова време. И Поли си мислеше същото. Никой от тях не спомена думата духове. И двамата бяха на мнение, че щом веднъж им е хрумнало да проучат мястото, би било глупаво да се откажат.

— Да опитаме ли сега? — обади се Дигъри.

— Добре — съгласи се Поли.

— Да не го правим, ако не искаш?

— Искам, ако и ти искаш — отвърна тя.

— Как ще разберем, че сме стигнали там?

Решиха да излязат от скривалището и да преброят колко са стъпките между две греди. Така ще пресметнат колко греди има над една стая. Ще прибавят още четири за коридора между двете тавански помещения в къщата на Поли и още толкова стъпки за стаичката на прислужницата, колкото за таванското помещение. В крайна сметка ще изчислят дължината на къщата. Когато извървят втори път същото разстояние, ще се озоват в края на къщата на Дигъри. А следващата врата означава, че влизат в тавана на необитаемата къща.

— Изобщо не очаквам да е необитаема — подхвърли Дигъри.

— А какво очакваш?

— Положително там живее някой, крие се и излиза само през нощта с фенер в ръка. Най-вероятно ще открием банда закоравели

престъпници и ще получим наградата. Глупаво е една къща да е необитаема толкова години, освен ако няма някаква тайна.

— Според татко причината е в канализацията — уточни Поли.

— Пфу! Възрастните винаги намират такива безинтересни обяснения — изсумтя Дигъри.

Разговаряха, огрени от слънчевата светлина, която струеше в таванското помещение, а не на пламъка на свещ в пещерата на контрабандиста. Изглеждаше направо невероятно необитаемата къща да е населена с духове.

Премериха таванското помещение, оставаше да намерят молив и да съберат числата. В началото сметките на двамата се различаваха, но дори когато се споразумяха за сбора, не съм убеден дали беше правилният. Бързаха да започнат проучването.

— Внимавай, не трябва да вдигаме шум! — напомни Поли, докато се катереха към местенцето зад цистерната.

За този специален случай и двамата взеха по една свещ (Поли имаше голям запас от свещи в Пещерата).

Всичко наоколо тънеше в непрогледен мрак и прах. Само вятърът свистеше. Пристъпяха безмълвно от гредата на гредата. Само два пъти прошепнаха: „Сега сме над *вашия* таван“ и „Сигурно сме на половината на *нашата* къща.“ Никой не се спъна, свещите не угаснаха и те стигнаха до малка врата в тухлената стена отдясно. От тази страна нямаше дръжка: вратата просто бе предназначена за излизане, а не за влизане, но и двамата бяха убедени, че ще успеят да освободят малката кука (каквито често поставят от вътрешната страна на кухненските шкафове).

— Да пробвам ли? — попита Дигъри.

— Пробвай, ако и ти искаш! — отвърна Поли.

И двамата чувстваха, че положението става сериозно, но никой не искаше да се откаже. Дигъри дръпна куката с известно усилие. Вратата се разтвори широко и внезапно нахлулата слънчева светлина ги накара да замижат. След миг, за огромна изненада видяха, че надничат не в празно таванско помещение, а в мебелирана стая. Поне на пръв поглед изглеждаше сякаш вътре няма никой. Цареше мъртвешка тишина. Любопитството на Поли надделя. Тя духна свещта и тихо пристъпи в странната стая.

Стаята беше, разбира се, таванско помещение, но бе обзаведена като дневна. Всички стени бяха закрити от препълнени с книги полици. В камината гореше огън (нали помните — през онази година лятото бе студено и дъждовно!), а пред нея, с гръб към децата, имаше кресло с висока облегалка. Между стола и Поли, заемайки по-голямата част от помещението, имаше огромна маса, отрупана с всевъзможни неща: книги, тетрадки, шишенца с мастило, перодръжки, восък и микроскоп. Но преди всичко тя забеляза яркочервения дървен поднос с няколко кръгчета върху него, подредени по двойки: жълто и зелено, оставено малко място — и друго жълто кръгче с друго зелено. Не поголеми от обикновени пръстени, те блестяха ярко и нямаше начин човек да не ги забележи. Бяха най-красивите дребни предмети, които си способен да си представиш. Ако Поли беше по-малка, сигурно щеше да ѝ се прииска да лапне едно от тях.

В тихата стая се долавяше единствено тиктакането на часовника. И въпреки това, както вече установи тя, всъщност не беше съвсем тихо. Чувахе се слабо — изключително слабо — жужене. Ако в онези дни съществуваше прахосмукачката, Поли щеше да си помисли, че чува именно как чистят с нея някъде надалеч — през няколко стаи и през няколко етажа. Но жуженето беше доста по-приятно и доста по-музикално, но тъй слабо, че едва се различаваше.

— Всичко е наред. Тук няма никой — подхвърли Поли през рамо към Дигъри.

Вече не шепнеше. Дигъри пристъпи в стаята и премигна срещу светлината. Беше изключително мръсен, както и самата Поли.

— Ударихме на камък — обади се той. — Къщата изобщо не е необитаема. Най-добре да се омитаме, преди да се е появил някой.

— Какво според теб е това? — Поли посочи кръгчетата.

— О, *хайде* — възропта Дигъри. — Колкото по-бър...

Той така и не довърши. Внезапно креслото с високата облегалка пред камината се размърда и оттам се надигна — както дяволче се показва през дупка в пода — заплашителната фигура на вуйчо Андрю. Изобщо не се намираха в необитаемата къща, а в дома на Дигъри, и то в забранения кабинет! И двете деца възкликнаха „Олеле“ и осъзнаха ужасната си грешка. Как не се досетиха, че не бяха вървели достатъчно дълго!

Вуйчо Андрю беше висок и много слаб, с остър нос и блестящи очи. Издълженото му лице бе увенчано от буйна рошава сива коса.

Дигъри остана безмълвен. Вуйчо Андрю изглеждаше хиляди пъти по-застрашителен, отколкото когато и да било досега. Поли още не бе така изплашена, но скоро щеше да изпита това чувство. Преди да направи каквото и да било друго, вуйчо Андрю прекоси стаята, стигна до вратата, затвори я и превъртя ключа. После се обърна, вторачи блесналите си очи в децата и се усмихна широко, разкривайки всичките си зъби.

— Готово! Сега глупавата ми сестра няма как да ви хване.

Децата не очакваха възрастният човек да направи подобно нещо. Сърцето на Поли слезе в петите. Двамата с Дигъри заотстъпваха към вратичката, през която влязоха. Не допускаха обаче колко бърз бе вуйчо Андрю. Той ги заобиколи, затвори и тази врата и застана пред нея. Потърка ръце и така изви пръсти, че кокалчетата му изпукаха. Имаше дълги бели пръсти.

— Очарован съм да ви видя — подхвана той. — В момента ми трябва точно две деца.

— Моля ви, господин Кетърли — обади се Поли, — почти е време за обяд. Непременно трябва да си вървя. Ще ни пуснете, нали?

— Не сега — отвърна вуйчо Андрю. — Възможността е прекалено добра, за да я пропусна. Трябват ми две деца. Разбирате ли, на прага съм на велико откритие. Опитах с морско свинче и вярвам, че се получи. Но морското свинче не ти казва нищо, нали? А и не можеш да му обясниш как да се върне.

— Вуйчо Андрю — намеси се и Дигъри, — наистина е време за обяд, всеки момент ще ни потърсят. Трябва да ни пуснеш!

— Трябва? — повтори вуйчо Андрю.

Дигъри и Поли се спогледаха. Не посмяха да отронят ни дума, но в очите им се четеше: „Не е ли ужасно?“ и „Ще се преструваме, че сме съгласни с него.“

— Ако сега ни пуснете за обяд — събра кураж да каже Поли, — ще се върнем веднага след храна.

— И откъде да съм сигурен? — усмихна се вуйчо Андрю лукаво. Ала сякаш промени решението си. — Е, щом наистина се налага да вървите, предполагам, че не бива да ви спирам. Не очаквам две млади същества като вас да изпитват удоволствие да разговарят с такъв стар и

глупав човек като мен. — Въздъхна и продължи. — Представа нямате колко съм самотен понякога... Няма значение. Идете да обядвате. Искam обаче да ви направя подарък. Не всеки ден идва момиченце в мрачния ми стар кабинет, особено, трябва да добавя, такава привлекателна млада дама.

Поли започна да си мисли, че в крайна сметка може и да не е толкова луд.

— Искаш ли пръстенче, мила моя? — обърна се вуйчо Андрю към Поли.

— Имате предвид едно от онези жълтите или зелените ли? — попита Поли. — Прекрасно!

— Няма да е от зелените — промърмори вуйчо Андрю. — Опасявам се, че те не са за раздаване. Но на драго сърце ще ти дам което и да е от жълтите. Ела да пробваш!

Поли съвсем забрави страховете си и мисълта, че старият мъж може да е луд. А и ярките кръгчета бяха така тайнствено привлекателни. Приблужи се към подноса.

— Ха, честна дума! — възкликна тя. — Тук жуженето се чува по-високо. Сякаш пръстените го издават.

— Какво странно хрумване, мила моя — засмя се вуйчо Андрю.

Смехът прозвуча естествено, ала Дигъри зърна алчното, почти хищническо изражение върху лицето му.

— Поли! Не ставай глупачка! — провикна се той. — Не го докосвай!

Оказа се прекалено късно. В същия момент Поли се пресегна, за да пипне едно от кръгчетата. И на мига — без никакво проблясване, шум или каквото и да било предупреждение — тя изчезна. Дигъри и вуйчо му останаха сами в стаята.

ГЛАВА ВТОРА

ДИГЪРИ И ВУЙЧО АНДРЮ

Стана внезапно и толкова различно от всичко, което се бе случвало на Дигъри дори в кошмарите му, че той неволно изпищя. Ръката на вуйчо Андрю начаса се озова върху устата му.

— Не се и опитвай! — просъска той в ухото му. — Ако вдигаш шум, майка ти ще чуе, а знаеш какво може да ѝ се случи, като се изплаши.

Както казваше Дигъри по-късно — направо се отврати от *начина*, по който той караше хората да правят каквото иска. Но, разбира се, повече не изпищя.

— Така е по-добре — отбеляза вуйчо Андрю. — Вероятно не успя да се въздържиш. Подействало ти е като шок да видиш как някой изчезва. Дори и аз се сепнах, когато същото се случи с морското свинче онази вечер.

— Тогава ли извика? — по любопитства Дигъри.

— А, чул си значи, така ли? Надявам се, не си ме шпионирал.

— Не — отвърна Дигъри с достойнство. — Но какво стана с Поли?

— Поздрави ме, мило момче! — Вуйчо Андрю доволно потри ръце. — Експериментът ми успя. Малкото момиче го няма... Направо изчезна от този свят.

— Какво направи с нея?

— Ами изпратих я... на друго място.

— Какво *значи* това? — не спираше да пита Дигъри.

Вуйчо Андрю приседна и продължи:

— Ще ти разкажа всичко. Чуval ли си някога за старата госпожа Льофей?

— Не беше ли някаква пралеля? — попита Дигъри.

— Не точно. Беше моя кръстница. Това там е портретът ѝ.

Дигъри погледна избелялата фотография на стара жена с боне. И сега се сети, че е виждал същото лице на снимката в чекмеджето у

дома в провинцията. Попита майка си коя е жената, но на нея никак не ѝ се говореше на тази тема. Физиономията съвсем не беше привлекателна, макар че, както си мислеше Дигъри, човек никога не може да се ориентира напълно по старите снимки.

— Имаше ли... Нямахте ли нещо... нередно с нея, вуйчо Андрю! — престаши се той.

— Е — вуйчо Андрю се засмя. — Зависи какво имаш предвид под *нередно*. Хората са така тесногръди. Определено се държеше странно на стари години. Направи някои необмислени неща. Затова я затвориха.

— В приют за душевно болни ли искаш да кажеш?

— О, не, не — шокиран, възрази вуйчо Андрю. — Нищо подобно. Пъхнаха я в затвора.

— Господи! — възкликна Дигъри. — За какво?

— О, клетата жена — подхвана вуйчо Андрю. — Постъпи много необмислено. Какви ли неща не направи. Но да не се впускаме в подробности. Винаги бе мила с мен.

— Но какво общо има всичко това с Поли? Ще ми се да...

— Не бързай толкова, момчето ми! — прекъсна го вуйчо Андрю. — И така, пуснаха старата госпожа Льофей малко преди да умре. Аз бях от малцината, на които тя позволи да я посещават по време на последното ѝ боледуване. Разбираш ли, беше започнала да се дразни от обикновените посредствени хора. И при мен е същото. Но двамата имахме сходни интереси. Само няколко дни преди да почине, ме изпрати в дома ѝ да отворя тайното чекмедже на старото бюро, за да ѝ донеса малката кутия, която щях да открия там. Щом докоснах кутията, пръстите ме засърбяха. Разбрах, че държа в ръце някаква голяма тайна. Госпожа Льофей ми връчи кутията и ме накара да обеща, че веднага след като умре, ще я изгоря с определени церемонии, без да я отварям. Не спазих това обещание.

— Това е доста лоша постъпка от твоя страна — не се въздържа Дигъри.

— Лоша постъпка ли? — повтори вуйчо Андрю озадачен. — А, имаш предвид правилото малките момчета да спазват обещанията си. Прав си, така е редно. Убеден съм и се радвам, че са те научили да постъпваш по този начин. Ала трябва да си наясно — подобни правила се отнасят с пълна сила за малките момчета, а и за прислугата и

жените, дори за хората като цяло. Не очаквай обаче да важат за задълбочените учени, великите мислители и мъдреците. Не, Дигъри. За мъже като мен, които притежават скрита мъдрост, тези най-обикновени правила не важат, защото ние сме откъснати и от най-обикновените радости. Нашата съдба, момчето ми, е възвишена и самотна.

Изричайки тези думи, той въздъхна. Изглеждаше сериозен, благороден и тайнствен. За миг на Дигъри му се стори, че казаното звучи твърде приемливо. Ала се сети за ужасното изражение върху лицето на вуйчо си в мига, преди Поли да изчезне, и тутакси прозря смисъла зад високопарните слова на вуйчо Андрю. „Въобразява си — рече си наум Дигъри, — че му е позволено всичко, за да постигне каквото си е намислил.“

— Разбира се — продължи вуйчо Андрю, — дълго време не смеех да отворя кутията, защото се досещах, че сигурно съдържа нещо твърде опасно. Помни — кръстницата ми беше *изключителна* жена. Истината е, че тя бе една от последните смъртни в тази страна, в чиито вени течеше кръв на фея. (Според думите ѝ имало още две по нейно време — една графиня и една чистачка.) Всъщност, Дигъри, сега разговаряш с последния човек (вероятно), който е имал за кръстница фея. Ето! Ще си спомняш за това, когато самият ти остарееш.

„Бас държа, че е била лоша фея“ — помисли си Дигъри, а на глас попита:

— А Поли?

— Защо питаш все за това? — тросна се вуйчо Андрю. — Сякаш има някакво значение! Най-напред естествено се залових внимателно да изуча кутията. Беше много, много стара. А дори и в онези години знаех достатъчно, за да съм наясно, че не е гръцка, египетска, вавилонска, хетска или китайска. Ставаше въпрос за много по-стари времена. О, велик ден, когато най-после открих истината: кутията бе атлантиска. Произхождаше от изчезналия остров Атлантида. Следователно бе просъществувала векове преди всички останки, които се откриват от каменната епоха в Европа. И съвсем не беше груба и недодялана като тези предмети. Защото много, много отдавна Атлантида е била велик град с палати, храмове и учени мъже.

Направи пауза, сякаш очакваше Дигъри да се обади. Ала с всяка изминала минута Дигъри все по-малко харесваше вуйчо си, затова

мълчеше.

— Междувременно — вуйчо Андрю нямаше намерение да спира — по други пътища (не е редно обаче да ги обяснявам на едно дете) научавах най-различни неща за Магията като цяло. Това означава, че бях започнал да се досещам какво може да има в кутията. Чрез различни експерименти сведох възможностите до минимум. Наложих се да се запозная с... е, с някои направо дяволски необикновени хора и да преживея доста неприятни неща. От това косите ми побеляха. Човек не става лесно магьосник. Здравето ми се разклати, ала постепенно се оправих. И най-накрая *разбрах*.

Макар да нямаше и най-малка възможност някой да ги чуе, той се наведе напред и почти прошепна:

— Кутията от Атлантида съдържаше нещо, което е донесено от друг свят, когато нашият е започвал да се формира!

— И какво е то? — не се стърпя Дигъри, неволно заслушал се с интерес.

— Прашец. Фин, сух прашец. Нищо особено на пръв поглед. А и като количество не е нещо, с което да се похвалиш след цял живот, посветен на усилен труд, така да се каже. Да, но щом го погледнах (ужасно внимавах да не го докосна), си помислих, че всичките тези пращинки са били в друг свят. Разбери ме правилно — нямам предвид друга планета. Всички планети са част от нашия свят и ако отидеш достатъчно далече, ще ги достигнеш... Имам предвид Друг Свят, Друго Естество, Друга Вселена. Място, до което няма да стигнеш дори ако предприемеш пътуване през пространството на нашата Вселена за вечни времена... Свят, до който може да се стигне единствено чрез Магия... Представи си! — вуйчо Андрю потри ръце и притисна пръсти така, че кокалчетата му изпукаха като фойерверки. — Знам — продължи той, — успееш ли да му придадеш правилната форма, този прашец ще те изтегли до мястото, откъдето е дошъл. Трудността е в това да му придадеш правилната форма. Всичките ми ранни експерименти се проваляха. Правех опити с морски свинчета. Някои от тях умираха. Други се пръсваха като мънички бомби...

— Много е жестоко — не се сдържа Дигъри, защото по-рано се грижеше за едно морско свинче.

— Непрекъснато се отклоняваш от основното! — изсумтя вуйчо Андрю. — Нали тези същества са за това? Лично ги купих. Чакай да

видя докъде бях стигнал... А, да. Най-накрая успях да направя кръгчетата — жълтите. Възникна обаче нова трудност. Почти бях сигурен, че жълтото кръгче ще отведе всяко същество, което го докосне, до Другото Място. Но каква полза, ако не успея да го върна, за да ми разкаже какво е открило там?

— Ами *то* — възмути се Дигъри. — Какво ли му е било да знае, че няма да се върне?

— Все гледаш на нещата под грешен ъгъл — сопна се вуйчо Андрю, леко раздразнен. — Не разбираш ли? Става дума за велик експеримент! Целта ми да изпратя нещо на Другото Място е да разбера как е там.

— Тогава защо не отидеш ти?

Дигъри не бе виждал човек да изглежда по-изненадан и по-обиден от вуйчо му Андрю след този простичък въпрос.

— Аз ли? Аз! — удивен възкликна той. — Това момче сигурно е лудо! На моята възраст и с моето здраве да поема риска от шока и опасността да ме запокитят внезапно в съвършено непознат свят? Не съм чувал нещо по-нелепо през живота си! Даваш ли си сметка какво приказваш? Помисли какво означава Друг Свят... Би могло да означава какво ли не.

— И ти изпрати Поли именно там, нали?! — обади се Дигъри. Бузите му почервенияха от гняв. — И ще ти кажа — продължи той, — все едно дали си ми вуйчо или не: постъпи като страхливец. Изпрати момиче там, където те е страх да се озовеш ти.

— Млъкни, господинчо! — викна вуйчо Андрю като стовари длани върху бюрото. — Няма да позволя някакво малко мръсно хлапе да ми говори по този начин. Нищо не разбираш. Аз съм великият учен, магьосникът, познавачът, който *извършва* експеримента. Естествено, че се нуждая от същества, *върху които* да го приложам. За бога, сигурно ей сега ще ми обясниш, че е трябвало да поискам разрешението на морските свинчета, преди да експериментирам върху *тях*! Никоя голяма мъдрост не може да бъде открита без жертви. Но идеята сам да се подложам на експеримента е нелепа. Все едно да наредиш на генерал да се сражава като обикновен войник. Ами ако загина? Какво ще стане с труда на живота ми тогава?

— О, спри да дърдориш! — срязва го Дигъри. — Ще върнеш ли Поли?

— Канех се да те осведомя, но ти така невъзпитано ме прекъсна — високомерно вдигна глава вуйчо Андрю, — че най-последно изнамерих начин и за завръщането. Зелените кръгчета те прибират в нашия свят.

— Но Поли няма зелено кръгче.

— Точно така — съгласи се вуйчо Андрю със злобничка усмивка.

— Значи не може да се върне — констатира Дигъри. — Все едно, че си я убил.

— Тя може да се върне — възрази вуйчо Андрю, — стига някой да я последва: взема едно жълто кръгче и отнася две зелени. С едното се връща той, с другото — тя.

И тогава Дигъри разбра в какъв капан е попаднал. Зяпна вуйчо си с широко отворена уста, без дума да промълви. Лицето му силно пребледня.

— Надявам се — подхвана вуйчо Андрю с висок, мощен глас, сякаш беше най-прекрасният вуйчо, току-що дал голям подарък или добър съвет, — *надявам се*, Дигъри, не се готвиш да се предадеш. Дълбоко ще се опечаля, ако някому от нашето семейство липсва достатъчно чест и рицарство да помогне на... ъ... дама, изпаднала в беда.

— О, млъкни! — избухна Дигъри. — Ако имаше чест и тем подобни, щеше да отидеш ти. Ала знам, че няма да го сториш. Ясно. Разбирам. Налага се да отида аз. Но ти наистина си чудовище. Предполагам, планирал си цялата история така, че да отиде тя, без да подозира какво ще ѝ се случи, и по този начин да ме принудиш да я последвам.

— Разбира се — възторжено възкликна вуйчо Андрю, озарен от зловещата си усмивка.

— Добре, ще отида. Ала най-напред искам да ти кажа нещо: до днес не вярвах в съществуването на Магията. Сега виждам, че я има и тя е истинска. Е, щом е така, значи и старите приказки малко или много отговарят на истината. А ти си просто един жесток, коравосърдечен магьосник като онези от приказките. Не съм чел обаче история, в която хора като теб да не са си получили накрая заслуженото. Бас държа, че и ти ще бъдеш наказан! Според мен точно така ти се полага!

От всичко казано досега от Дигъри вуйчо Андрю се замисли единствено върху това. Зяпна и върху лицето му се изписа ужас. Нищо,

че беше чудовище — човек би го съжалил. Ала само след миг той се успокои и изрече с пресилена усмивка:

— Е, естествено е едно дете да мисли така, особено когато е израснало сред жени като теб. Бабини деветини и какво ли не! Не се тревожи за *мен*, Дигъри! Не е ли по-добре да се разтревожиш дали малката ти приятелка не е в беда? Тя вече не е тук от доста време. Ако в Онова Място съществуват опасности... Няма ли да е жалко да пристигнеш със секунди закъснение?

— Сякаш на *теб* ти пука! — свирепо кресна Дигъри. — Този брътвеж ми омръзна. Какво трябва да направя?

— Определено трябва да се научиш да се въздържаш, момчето ми — отбеляза вуйчо Андрю без следа от вълнение. — Иначе, като пораснеш, ще станеш точно копие на леля си Лети. И така, слушай внимателно! — Стана, сложи чифт ръкавици и отиде до подноса с кръгчетата. — Действат — обясни той — само ако се допрат до кожата. С ръкавици мога да ги вдигна ей така... и нищо няма да се случи. Носиш ли кръгчето в джоба, няма да последва нищо. Но, разбира се, трябва да внимаваш да не пхнеш ръка в джоба и по погрешка да го пипнеш. Щом допреш жълтото кръгче, изчезваш от този свят. Когато си на Другото Място — това, разбира се, още не е доказано, но *предполагам* — докоснеш ли зеленото кръгче, изчезваш от онзи свят и, надявам се, отново се появяваш в този. Сега... Взимам тези две зелени кръгчета и ги пускам в десния ти джоб. Запомни добре в кой джоб са зелените. З за зелено, и Д за дясно. ЗД! Едно за теб и едно за момиченцето. А сега вземи жълтото кръгче! На твоето място бих го надянал на... на пръста си. Така няма опасност да го изпуснеш.

Дигъри посегна да вземе жълтото кръгче, но изведнъж се спря.

— А мама? — попита той. — Ако попита къде съм?

— Колкото по-рано тръгнеш, толкова по-бързо ще се върнеш — успокои го вуйчо Андрю весело.

— Но ти не си напълно сигурен дали ще се върна.

Вуйчо Андрю сви рамене, прекоси стаята и застана до вратата. Отключи я и направи красноречив жест.

— Е, добре. Прави каквото искаш! Слез долу и обядвай. Остави момиченцето да го изядат дивите зверове, да се удави или да умре от глад в Другия Свят и да остане там завинаги, щом така предпочиташ. На мен ми е все едно. Не е зле да се отбиеш при госпожа Плъмър

преди времето за чай и да ѝ съобщиш, че никога повече няма да види дъщеря си, защото те е било страх да наденеш кръгчето.

— По дяволите! — възмути се Дигъри. — Иска ми се да съм достатъчно голям, та да те прасна с юмрук!

После закопча жакета си, пое дълбоко въздух и взе кръгчето. И тогава — както и винаги след това — си помисли, че нямаше как иначе да постъпи.

ГЛАВА ТРЕТА

ГОРАТА МЕЖДУ СВЕТОВЕТЕ

Вуйчо Андрю и кабинетът му изчезнаха начаса. За миг всичко изглеждаше размазано. После Дигъри усети как над него се разпростира мека зелена светлина, а всичко под него се превърна само в мрак. Сякаш нито стоеше на нещо, нито седеше, нито лежеше. Като че ли не се докосваше до нищо. „Май съм във вода — помисли си той. — Или *под* вода.“ Това го изплаши за миг, но веднага усети някакво издигане нагоре. Изведнъж главата му изскочи над водата и той бързо зацапа към равен тревист бряг в края на малкото езеро.

Стъпи на крака и установи, че от него не се стича вода, нито пък е задъхан, както когато човек се гмурка под вода. Дрехите му бяха съвсем сухи. Стоеше до езерцето, голямо не повече от десетина стъпки, насред гора. По дърветата, растящи близо едно до друго, имаше толкова много листа, че не се виждаше небето. През листата се процеждаше зеленикава светлина. Навярно слънцето приличаше толкова силно, че топлината му се усещаше дори сред гъстата гора. Това беше най-тихото място, което си в състояние да си представиш: без птички, без буболечки, без животинки, без вятър. Почти се чуваше как растат дърветата. Малкото езеро, от което току-що бе изплувал, не беше единственото. Дигъри видя още десетки: през няколко стъпки, докъдето поглед стига. Почти усещаше как дърветата пият водата с корените си. Тази гора доста приличаше на жива. Когато по-късно се опитваше да я опише, Дигъри винаги казваше: „Беше *великолепно* място; великолепно като плодовете в пай със сливи.“

Най-странното е, че Дигъри още не беше се огледал наоколо и вече почти бе забравил как попадна тук. Или поне определено не мислеше за Поли, за вуйчо Андрю или дори за майка си. Не беше ни най-малко изплашен, развълнуван или любопитен. Ако някой го беше попитал: „Откъде идваш?“, вероятно щеше да отговори: „Винаги съм бил тук.“ Точно така се чувстваше — сякаш винаги е бил на това място и никак не скучаеше, макар нищо да не се случваше. Както каза много

след това: „Не е място, където стават разни неща. Дърветата просто не спират да растат, това е всичко.“

Дигъри дълго разглеждаше гората. Забеляза момиче, което лежеше по гръб под едно дърво на няколко крачки от него, с почти притворени очи, но не съвсем: сякаш досега бе спала, а сега се събуждаше. Дълго време я наблюдава, без да проговори. Най-сетне тя отвори очи и също го изгледа продължително и безмълвно. И измърка със замечтан доволен глас:

— Май съм те виждала и преди.

— И на мен така ми се струва — съгласи се Дигъри. — Отдавна ли си тук?

— О, винаги съм била тук. Поне... Не знам... От много дълго време.

— И аз — добави Дигъри.

— Не е вярно — възрази тя. — Видях те току-що да излизаш от езерцето.

— Да, вероятно си права — съгласи се Дигъри озадачено. — Бях забравил.

Доста дълго никой от тях не проговори.

— Чудя се — подхвана момичето — дали наистина сме се срещали преди. Имам някакъв спомен... някакъв образ в главата... на момче и момиче като нас... Живеят на съвсем различно място... И вършат какви ли не неща. Може и да съм сънувала.

— Изглежда и аз съм сънувал нещо подобно — обади се Дигъри. — За момче и момиче, които живеят в съседство... И нещо за прескачане от греда на греда... Помня, че лицето на момичето беше мръсно.

— Не бъркаш ли? В моя сън момчето беше с мръсно лице.

— Не си спомням лицето на момчето — призна Дигъри, а после възкликна: — Хей, какво е това?

— Ха! Та това е морско свинче — отвърна момичето.

Точно така: из тревата бавно се движеше дебело морско свинче. То бе вързано с панделка, на която имаше яркожълто кръгче.

— Виж! Виж! — възкликна Дигъри. — Кръгчето! Ти имаш същото на пръста си. А и аз!

Вече заинтригувано, момичето седна. Двамата се възряха напрегнато един в друг и се помъчиха да си спомнят. А после — почти

едновременно — тя извика: „Господин Кетърли“, а той: „Вуйчо Андрю.“ Така се сетиха кои са и започнаха да си припомнят цялата история. След няколко минути изясниха всичко. Дигъри обясни колко чудовищно се е държал вуйчо Андрю.

— Какво ще правим сега? — попита Поли. — Ще вземем морското свинче и ще се прибираме ли?

— Няма защо да бързаме — Дигъри широко се прозя.

— Напротив, трябва! — отсече Поли. — Мястото тук е прекалено тихо. Толкова е... сънливо. Всеки момент може да заспим. Предадем ли се веднъж, просто ще легнем и ще задремем завинаги.

Тук е много хубаво — посочи наоколо Дигъри.

— Така е — съгласи се Поли, — но трябва да се връщаме.

Изправи се и предпазливо тръгна към морското свинче. Ала внезапно промени решението си.

— Не е ли по-добре да оставим морското свинче тук? Изглежда щастливо, а вуйчо ти ще му стори нещо ужасно, ако го върнем вкъщи.

— Бас държа, че така ще постъпи — съгласи се Дигъри. — Виж само как се отнесе към нас. Между другото — как ще стигнем до вкъщи?

— Като се потопим в езерцето, предполагам.

Двамата застанаха на брега и се загледаха в гладката повърхност, която отразяваше зелените клони и го правеше да изглежда доста дълбоко.

— Не си носим бански — напомни Поли.

— Нямаме нужда от тях, глупачке — възрази Дигъри. — Ще влезем с дрехите. Не си ли спомняш, че не се намокриха, когато изплувахме?

— Умееш ли да плуваш?

— Малко. А ти?

— Е... Не много.

— Според мен няма да ни се наложи да плуваме — прецени Дигъри. — Нали искаме да се спуснем *надолу*?

Идеята да скочат отново в езерцето не им се понрави особено, ала и двамата премълчаха този факт. Хванаха се за ръце и започнаха да броят: „Едно — две — три — и!“, и скочиха. Последва голям плисък и те, естествено, затвориха очи. А когато ги отвориха отново, що да видят! Стояха, все така ръка за ръка, сред зелената гора, а водата

стигаше едва до глезените им. Езерцето очевидно бе дълбоко само няколко сантиметра. Излязоха отново на сушата.

— Нещо не е наред — каза Поли уплашено. Но далече не бе толкова обезпокоена, колкото можеше да се очаква: трудно беше човек да изпитва страх в тази така спокойна гора.

— О! Сетих се! — възкликна Дигъри. — Няма да се получи, разбира се. Та ние още носим жълтите кръгчета. Те са за пътуването насам. Трябва да ги сменим. Имаш ли джоб? Чудесно. Сложи жълтото кръгче в левия си джоб. Имам две зелени. Ето едно за теб.

Сложиха си зелените кръгчета и отново застанаха на брега на езерцето. Но тъкмо да скочат отново и Дигъри нададе протяжен вой:

— О-о-о-о...

— Какво става? — стресна се Поли.

— Току-що ми хрумна великолепна идея. Какви ли са останалите езерца?

— Какво искаш да кажеш?

— Щом ще се върнем в, нашия свят, като скочим в *това* езерце, къде ще се озовем, ако скочим в друго? Представи си, че има по един свят на дъното на всяко езерце!

— Според мен ние вече сме в Другия Свят или Другото Място, за което говореше вуйчо ти Андрю. Нали каза...

— О, остави вуйчо Андрю! — прекъсна я Дигъри. — Ако питаш мен, той не знае нищо за това място. Липсва му смелост да дойде. Спомена само *един* Друг Свят, но ако има още десетки?

— Искаш да кажеш, че е възможно тази гора да е само един от тях?

— Не, според мен тази гора въобще не е свят. Смятам, че тя е нещо като междинно място.

Поли изглеждаше озадачена.

— Не разбираш ли? — настоя Дигъри. — Слушай! Помисли за нашия тунел на тавана! Той не е стая на нито една от къщите. В известен смисъл той не е дори част от някоя къща. Но веднъж като попаднеш в тунела, можеш да вървиш из него и да се озовеш в която и да било къща. Не е ли възможно и тази гора да е такава? Място, което не е в никой от световите, но веднъж като попаднеш тук, можеш да стигнеш навсякъде?

— Е, дори и да е така... — поколеба се Поли, но Дигъри я прекъсна, сякаш не я чу.

— И това, разбира се, обяснява всичко — заключи той. — Затова е така тихо и сънливо тук. Никога нищо не се случва. Както у дома. Хората приказват, правят разни неща и се хранят в къщите си. Нищо не се случва на междинните места, зад стените и над таваните или под пода, или дори в тунела ни. Но излезеш ли от тунела, можеш да се окажеш в *коя да е* от къщите. Според мен от тук имаме възможност да отидем навсякъде! Няма защо да скачаме в езерцето, от което дойдохме. Поне засега.

— Гората между световите — произнесе Поли замечтано. — Звучи доста примамливо.

— Хайде! — подкани Дигъри. — Кое езерце да изберем?

— Виж какво — спря го Поли. — Няма да пробвам ново езерце, преди да се уверим, че *можем* да се върнем през нашето. Та аз дори още не съм убедена, че всичко ще бъде наред.

— Как ли пък не! — възрази Дигъри. — И вуйчо Андрю да ни хване и да ни вземе кръгчетата, преди да сме се позабавлявали. Не, благодаря!

— Защо не преминем само част от пътя надолу в нашето езерце — предложи Поли. — Така ще се уверим дали наистина всичко е наред. Ако успеем, ще сменим пак кръгчетата и ще се върнем тук, преди отново да се озовем в кабинета на господин Кетърли.

— А как ще изминем *част* от пътя надолу?

— Беше нужно известно време, за да се изкачим. Предполагам, ще е нужно известно време, за да се върнем.

Отначало Дигъри бе против предложението, но в крайна сметка се принуди да приеме, защото Поли категорично отказа да предприеме каквото и да било изследване на нови светове, преди да се увери, че има начин да се върне в стария свят. Тя беше не по-малко безстрашна от него при някои опасности (когато ставаше въпрос за оси например), но не прояви голям интерес към открития, за които никой дотогава не бе чувал. А Дигъри беше от хората, които искат да знаят всичко, и когато порасна, стана известният професор Кърк, който се появява в следващите книги.

Известно време спориха и се договориха така: слагат зелените кръгчета („Зелено значи безопасност — отбеляза Дигъри. — Не

забравяй кое за какво е!“), хващат се за ръце и скачат. Щом им се стори, че се връщат в кабинета на вуйчо Андрю или дори към техния свят, Поли извиква: „Спри!“, свалят зелените кръгчета и слагат жълтите. Дигъри настоя той да извика „Спри!“, ала Поли не се съгласи.

Сложиха си зелените кръгчета, хванаха се за ръце и още веднъж извикаха: „Едно — две — три — и.“ Този път се получи. Трудно е да се опише какво усетиха, защото всичко стана прекалено бързо. Отначало на фона на тъмното небе се появиха ярки подвижни светлини и Дигъри остана с впечатлението, че това са звезди, дори се кълнеше, че е видял Юпитер съвсем наблизо — толкова близо, че различил луната му. Но почти веднага се появиха безбройни редици покриви и комини и зърнаха катедралата „Свети Пол“. Тогава разбраха, че всъщност виждат Лондон. Странното е, че виждаха през стените на къщите. Съзряха вуйчо Андрю — много неясен и размазан, но постепенно образът му ставаше по-ясен и релефен, все едно идваше на фокус. И преди да стане съвсем истински, Поли извика: „Спри!“ Спряха и светът избледня като сън, а зелената светлина над главите им ставаше все по-силна и по-силна, докато накрая главите им не се подадоха над повърхността на малкото езеро и те бързо излязоха на брега. Заобиколи ги гората — зелена, ярка и тиха както винаги. И всичко това се случи за не повече от минута!

— Ето! — посочи с ръка Дигъри. — Всичко е наред. А сега да се впуснем в приключения. Всяко езерце ни върши работа. Хайде! Да опитаме онова.

— Чакай! — викна Поли. — Няма ли да сложим знак на *това* езерце?

Зяпнаха се един друг преbledнели, защото си дадоха сметка какво ужасно нещо щеше да направи за малко Дигъри. Та в гората имаше десетки езерца и всички си приличаха, както и дърветата наоколо. Ако се бяха отдалечили от езерцето, през което можеха да се върнат в техния свят, без да поставят знак, вероятността да го открият беше едно на сто.

Ръката на Дигъри трепереше, докато отваряше джобното си ножче, за да изреже дълга ивица торф близо до брега на малкото езеро. Почвата (която ухаеше приятно) имаше наситено червеникавокафяв цвят и се открояваше добре върху фона на зелената трева.

— Добре, че поне *един* от нас проявява здрав разум — отбеляза Поли.

— Е, стига си го натяквала! — обади се Дигъри. — Хайде! Искam да видя какво има в някое от другите езерца.

Поли му отвърна грубо. Той не й остана дължен. Кавгата продължи няколко минути, но е скучно да я преразказвам. Да отидем на момента, когато и двамата, с разтуптени сърца и доста изплашени изражения, застанаха на брега на непознато езерце и надянали жълтите кръгчета, се хванаха за ръце и още веднъж се подканиха: „Едно — две — три — и!“

Цоп! Пак не се получи. И това езерце се оказа по-скоро локва. Вместо да стигнат до нов свят, само намокриха краката си за втори път тази сутрин (ако е било сутрин, защото в Гората между световите времето сякаш бе спряло).

— Пфу! — възмути се Дигъри. — Сега пък какво не е наред? Ето, сложили сме жълтите кръгчета. Той нали каза „жълто“ за пътя натам?

Всъщност вуйчо Андрю не знаеше нищо за Гората между световите и имаше съвсем погрешна представа за кръгчетата. Жълтите не бяха „за натам“, нито пък зелените „за насам“. Поне не по начина, по който той смяташе. Кръгчетата бяха направени от материал, взет от Гората. Материалът на жълтите кръгчета имаше силата да привлича обратно в Гората. Той искаше да се върне там, където е бил, в междинното място. А материалът на зелените кръгчета искаше да се махне от мястото, където е бил, затова зелените кръгчета извеждаха от Гората в друг свят. Вуйчо Андрю работеше с неща, които не разбираше истински. Повечето магьосници правят същото. Дигъри, естествено, не се досети съвсем точно за истината, или поне не тогава. Обсъдиха случилото се и решиха да пробват новото езерце. Сложиха си зелените кръгчета — просто да видят какво ще се случи.

— Ако си готов, да скачаме! — обяви Поли.

Всъщност го каза, защото дълбоко в сърцето си вярваше, че никое кръгче няма да действа в новото езерце и по тази причина няма от какво да се страхува — просто още едно цопване. Не съм съвсем сигурен дали и Дигъри беше на същото мнение. Както и да е — двамата надянаха зелените кръгчета, застанаха на брега, хванати за

ръце, и бяха определено повесели и по-безгрижни, отколкото първия път.

— Едно — две — три — и! — произнесе Дигъри и двамата скочиха.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

КАМБАНКАТА И ЧУКЧЕТО

Този път нямаше никакво съмнение, че Магията е станала. Спускаха се бързо-бързо надолу — първо през мрак, после сред множество неясни кръжащи форми, които можеха да бъдат какво ли не. Започна да просветлява. И изведнъж усетиха как стъпват на някаква повърхност. В следващия миг всичко си дойде на мястото и те се огледаха.

— Какво странно място! — отбеляза Дигъри.

— Не ми се нрави — обади се Поли и леко потрепери.

Първо забелязаха светлината. Беше особена — не приличаше нито на слънчевата, нито на електрическата, или пък на такава от газена лампа или свещ. Такава светлина не бяха виждали. Приглушена, по-скоро червеникава и изобщо не беше весела; някак си постоянна и неподвижна. Стояха на плоска павирана повърхност, а наоколо се издигаха сгради. Над главите им нямаше покрив. Намираха се в нещо като вътрешен двор. Небето бе необичайно тъмносиньо, почти черно. Погледнеш ли го, чудиш се как изобщо има светлина.

— Времето тук е доста необичайно — констатира Дигъри. — Дали ей сега няма да се извие гръмотевична буря или да падне мрак.

— Това не ми се нрави — повтори Поли.

Без да знаят защо, и двамата шепнеха. След като вече бяха скочили, нямаше причина да се държат за ръце, но не се пуснаха.

Около вътрешния двор се издигаха доста високи стени с множество големи прозорци без стъкла, в които прозираше единствено тъмнина. По-надолу зееха опасани с колони аркади, тъмни като отвор на железопътен тунел. Беше доста хладно.

Всичко бе изградено от червеникав камък, но вероятно изглеждаше така заради необичайната светлина. Очевидно останките бяха много стари. Между плоските камъни, с които бе застлан вътрешният двор, имаше пукнатини. Острите ръбове на камъните бяха износени. Отломъци изпълваха наполовина един от сводестите

входове. Двете деца не преставаха да се въртят и да оглеждат вътрешния двор. Страхуваха се някой или нещо да не надникне от прозорците, докато са с гръб.

— Смяташ ли, че някой живее тук? — попита Дигъри шепнешком.

— Не — отвърна Поли. — Всичко е в развалини. Откакто пристигнахме, не сме чули звук.

— Хайде да застанем неподвижно и да се вслушаме! — предложи Дигъри.

Застанаха неподвижно и се заслушаха, но доловиха единствено туптенето на сърцата си. Мястото бе тихо и напомняше Гората между световите. Но тази тишина се различаваше. В Гората тя бе наситена и топла (почти се чуваше как растат дърветата) и пълна с живот. Тук ги заобикаляше мъртва, студена и пуста тишина. Невъзможно бе да си представиш, че има растителност.

— Хайде да се връщаме вкъщи! — предложи Поли.

— Но още нищо не сме видели — възрази Дигъри. — Така и така сме тук, нека да поразгледаме!

— Сигурна съм, че тук няма нищо интересно.

— Какъв смисъл има да откриеш вълшебно кръгче, което те отвежда в други светове, ако те е страх да ги поразгледаш, когато попаднеш в тях?

— Кой казва, че ме е страх! — възмути се Поли и пусна ръката на Дигъри.

— Личи си, че нямаш особено желание да разгледаме това място.

— Ще дойда с теб.

— Можем да си тръгнем, щом решим — напомни Дигъри. — Хайде да свалим зелените кръгчета и да ги оставим в десния джоб. От нас се иска единствено да запомним, че жълтите кръгчета са в левите джобове. Дръж ръката си близо до джоба, но не я пъхай вътре, защото може да докоснеш жълтото кръгче и ще изчезнеш.

Постъпиха, както се разбраха, и тихо поеха към един от внушителните сводести входове, който водеше навътре в сградата. Стигнаха до прага и надзърнаха. Не беше толкова тъмно, колкото очакваха. Входът водеше към обширна сенчеста зала. Изглеждаше празна, но в дъното ѝ се издигаше редица от колони и арки, а през тях проникваше все същата тъжна светлина. Прекосиха залата, като

пристъпваха предпазливо, за да не попаднат на дупка в пода или да не се препънат. Стори им се, че вървят дълго. Стигнаха до другия край, минаха през една от арките и се озоваха в друг, по-голям вътрешен двор.

— Не ми изглежда безопасно. — Поли посочи издадена стена, която можеше всеки момент да се срути.

Точно там липсваше една колона между две арки и сводът висеше без никаква подпора. Мястото очевидно бе изоставено от стотици, ако не от хиляди години.

— Щом е оцеляло досега, надявам се да издържи още малко — отбеляза Дигъри. — Но трябва да сме много тихи. Понякога шумовете предизвикват сгромолясване... Както с лавините в Алпите.

Напуснаха и този вътрешен двор. През друг вход се заизкачваха по огромно стълбище към просторни помещения, свързани едно с друго. Накрая им се зави свят от огромното пространство. От време на време изпитваха чувството, че ще излязат на открито и ще зърнат растителност около този гигантски палат. Но всеки път се озоваваха в нов вътрешен двор. Вероятно са предизвиквали възхищение, когато палатът е бил обитаем. В един от дворовете откриха останки от фонтан. Грамадно каменно чудовище с разперени криле беше застинало с отворена уста. От гърлото му се подаваше чучур — очевидно някога оттам бе бликала вода и се бе събирала в широкото каменно корито под него, но сега бе пресъхнало. На други места забелязаха изсъхнали клонки на пълзящо растение, което навярно се бе увивало някога около колоните и така бе спомогнало за разрушаването им. Но растението отдавна бе загинало. Нямаше нито мравки, нито паячета, нито други живи същества, каквито има обикновено сред развалини. А по изсъхналата земя между изпочупените плочи не се виждаше трева или мъх.

Толкова мрачно и еднообразно бе навсякъде, че дори Дигъри се замисли дали не е по-добре да си сложат жълтите кръгчета и да се озоват в топлата, зелена и жива гора в Междинното място. И точно тогава стигнаха до две огромни метални врати, които можеха да са и златни. Едната бе леко откrehната и, естествено, я приближиха, за да надникнат вътре. И двамата се стъписаха. Дъхът им секна. Най-после откриха нещо, което си заслужаваше да се види.

За момент им мина през ума, че залата е пълна с хора — стотици хора, всичките насядали и всичките абсолютно неподвижни. Поли и Дигъри, както вероятно се досещате, също застинаха. Известно време продължиха да гледат, но постепенно стигнаха до заключението, че не е възможно това да са истински хора. Никой не трепваше, не се чуваше и дишане. Приличаха на най-великолепните восъчни фигури, които някога си виждал.

Този път Поли пое инициативата. В залата имаше неща, далече по-интересни за нея, отколкото за Дигъри: всичките фигури бяха облечени в прекрасни дрехи. Ако човек се интересува от тоалети, изключено бе да се стърпи да не ги разгледа отблизо. Отблясъците им правеха огромното помещение да изглежда не точно весело, но поне „великолепно“ и величествено след праха и празнотата на предишните. През прозорците нахлуваше и повече светлина.

Едва ли ще успее да опише тоалетите. Те бяха със сложна изработка, а всички фигури до една имаха корони на главите си. Дрехите — на цвят пурпурни, сребристосиви, тъмнолилави и наситенозелени — бяха покрити с апликации от бродирани цветя и странни животни. Скъпоценни камъни с невероятни размери блещукаха по короните, висяха на шиите или бяха пришити почти по всички дипли.

— Как така всичките тези дрехи не са изгнили досега? — учуди се Поли.

— Магия — прошепна в отговор Дигъри. — Не я ли усещаш? Бас държа, че цялата зала е омагьосана. Усетих го още щом влязохме.

— Всяка от тези рокли струва милиони — прецени Поли.

Дигъри обаче се интересуваше повече от лицата, а те наистина заслужаваха да бъдат разгледани. Хората седяха на каменни столове от двете страни на залата, а по средата подът бе свободен. Имаше достатъчно място да се мине между фигурите и да се разгледат лицата им.

— Май са *симпатични* хора — промърмори Дигъри.

Поли кимна. Лицата, които виждаха, наистина бяха симпатични. И мъжете, и жените изглеждаха добри, мъдри и сякаш произхождаха от благородна раса. Децата направиха няколко крачки навътре в помещението и стигнаха до лица с малко по-различно изражение. Попаднаха на извънредно сериозни лица — срещнеш ли живи хора с

подобно изражение, трябва да внимаваш какво правиш и какво говориш. Придвижиха се още малко напред и се озоваха сред фигури, които не им допаднаха: това беше някъде по средата на залата. Тук лицата изглеждаха извънредно волеви, високомерни и щастливи, но същевременно — жестоки. По-нататък видяха още по-безсърдечни лица. А следващите — все така сурови, вече не бяха щастливи. Натъкнаха се дори на отчаяни лица: сякаш хората са извършили ужасяващи неща, но в същото време са преживели страховити преमेждия. Последната фигура се оказа най-интересна. Беше на жена, облечена несравнимо по-богато от останалите, висока (споменах ли, че всички фигури в залата бяха по-високи на ръст от хората в нашия свят?), с толкова свиреп и надменен израз, че дъхът ти да секне. А същевременно бе красива. След много години, когато бе вече възрастен мъж, Дигъри призна, че никога през живота си не бе виждал толкова красива жена. В интерес на истината нека добавя: Поли неизменно твърдеше, че никога не е забелязвала особена красота у нея.

Жената, както казах, седеше последна, но по-нататък имаше още доста празни столове, сякаш залата бе предназначена за доста по-голям брой хора.

— Как ми се иска да знаем какво се крие зад всичко това — въздъхна Дигъри. — Хайде да отидем да разгледаме онова, дето прилича на маса в средата на залата.

В средата на помещението имаше четвъртита колонка, висока около метър и половина, а върху нея — малка златна арка, от която висеше златна камбанка. До арката лежеше златно чукче, с което можеше да се удари камбанката.

— Чудя се... Чудя се... Чудя се... — заекваше Дигъри.

— Тук сякаш пише нещо — Поли приклепна и се загледа в колоната.

— Наистина пише! — възкликна Дигъри. — Но ние, разбира се, няма да успеем да го разчетем.

— Няма ли? Не съм толкова сигурна — възрази Поли.

И двамата се вторачиха и, както вероятно очакваш, издълбаните в камъка букви се оказаха доста странни. Но в този момент стана голямо чудо: тъй както гледаха, без формата на буквите да се променя, те откриха, че всъщност ги разбират. Ако Дигъри не бе забравил какво каза преди минута — че това е омагьосана стая, щеше да се досети, че

Магията започва да действа. Ала, изпълнен с прекалено любопитство, изобщо не му хрумна подобно нещо. Нямахше търпение да узнае какво е написано върху колоната. Съвсем скоро и двамата разбраха. Надписът беше следният (поне това е смисълът, макар че като го четеш на стихове, звучи по-добре):

*Страннико, ново приключение си избери:
камбанката ударѐ и опасността посрещни,
но откажеш ли се, мисли до почуда,
какво щеше да ти донесе съдбата луда!*

— В никакъв случай! — извика Поли. — Не желая никакви опасности!

— А защо не?! Не виждаш ли, не можем да се откажем. Вечно ще се чудим какво ли е щяло да стане, ако ударим камбанката. Не възнамерявам да се прибера вкъщи и да полудея, като постоянно мисля за това. Не се страхувай!

— Не ставай глупав! — не се предаваше Поли. — Кой би дръзнал да го стори? Какво значение има какво ще стане?

— Предполагам, всеки, стигнал дотук, неминуемо ще се терзае какво би станало, докато не откачи. Именно в това е Магията, не разбираш ли? Вече усещам действието ѝ.

— А аз не усещам! — тросна се Поли. — И не вярвам, че и ти го усещаш. Просто си въобразяваш.

— Така смяташ *ти* — сопна ѝ се Дигъри. — Защото си момиче, а момичетата се интересуват само от клюки.

— Когато говориш така, съвсем приличаш на вуйчо си Андрю — не му остана дължна Поли.

— Защо изместваш въпроса? — възмути се Дигъри. — Говорим за...

— Колко типично за мъж се държиш! — отбеляза Поли с глас на възрастна, но бързо добави, вече със своя: — И не казвай, че се държа като жена, защото ще си изпатиш!

— Не би ми и хрумнало да нарека хлапачка като теб жена — подметна Дигъри небрежно.

— А, значи съм хлапачка, така ли? — Поли беше истински разгневена. — Е, тогава хлапачката няма повече да те безпокои с присъствието си. Тръгвам си! Писна ми от това място. И от теб ми писна... защото си такова чудовищно, надутото и упоритото прасе?

— Да не си посмяла! — просъска Дигъри още по-враждебно, отколкото възнамеряваше, защото зърна как ръката на Поли се плъзва към джоба, за да пипне жълтото кръгче.

Не оневинявам следващата му постъпка, но признавам, че съжаляваше за нея (както впрочем и много други хора). Преди ръката на Поли да се плъзне в джоба, Дигъри я сграбчи за китката и се облегна на нея. После, предпазвайки се от другата ѝ ръка с лакът, се наведе напред, вдигна чукчето и рязко удари златната камбанка. Чак тогава пусна Поли и двамата застанаха вторачени един в друг, като едва си поемаха дъх. Поли се канеше да се разплаче — не от страх, дори не защото бе наранил китката ѝ, а от гневно безсилие. Само след миг обаче вече имаше за какво да се замислят, а кавгата излетя от главите им.

От ударената камбанка се разнесе звук, както можеше да се очаква. Беше сладък и не особено висок. Ала вместо да заглъхне, той продължи. И колкото по-дълго ехтеше, толкова по-силен ставаше. Преди да мине и минута, звукът вече беше два пъти по-силен. Скоро стана толкова силен, че ако децата се бяха опитали да заговорят (в момента обаче не им беше до приказки — просто стояха зяпнали), нямаше да се чуят. А след това звукът така кънтеше, че нямаше да се чуят дори и да викаха. А той продължаваше да се усилва. Оставаше все така сладък звук, макар и да съдържаше стаен ужас и въздухът в обширната зала трептеше от него. Дигъри и Поли усетиха камъните под краката им да потреперват. Постепенно започна да се чува и друг звук — неясен, тревожен. Първоначално напомняше шум от приближаващ се влак, после — на сгромолясването на огромно дърво. Сякаш някъде падаха огромни тежки предмети. Накрая, внезапно и с разтърсване, което едва не ги катурна, почти четвърт от покрива в единия край на залата се сгромоляса. Огромни късове мазилка се посипаха наоколо, а стените се залюляха. Звукът, който камбанката издаваше, спря. Облаците прах се уталожиха. Наоколо отново настъпи тишина.

Така и не се разбра дали покривът се срути заради Магията, или нетърпимо високият звук на камбанката просто се оказа прекомерен за паянтовите стени.

— Е, надявам се, сега си доволен! — изрече Поли задъхано.

— Каквото и да е, свърши — отвърна Дигъри.

И двамата решиха, че е така. Ала никога в живота си не се бяха заблуждавали толкова много.

ГЛАВА ПЕТА

ПАГУБНАТА ДУМА

Децата се спогледаха, застанали до ниската колона с камбанката. Тя продължаваше да потрепва, но без да издава звук. Изведнъж от другия край на залата, където покривът бе все още запазен, се разнесе приглушен шум. Обърнаха се мигновено, за да разберат какво го е предизвикало. От стола се надигаше облечена в скъпа дреха фигура. Това беше същата жена, която Дигъри смяташе за изключително красива. Изправи се и децата осъзнаха, че е по-висока, отколкото си представяха. Веднага се разбра не само по короната и облеклото, но и по блясъка в очите и извивката на устните, че това е велика кралица. Тя огледа стаята. Видя пораженията и децата, но от изражението ѝ не ставаше ясно какво мисли за едното или за другото, нито дори дали е изненадана. Приблужи се към тях с големи бързи крачки.

— Кой ме събуди? Кой развали Магията?

— Май че бях аз — обади се Дигъри.

— Ти! — Кралицата положи върху рамото му бялата си красива ръка и Дигъри усети, че е силна като клещи. — Ти? Но ти си още дете, обикновено дете. От пръв поглед се разбира, че във вените ти няма капчица кралска или благородническа кръв. Как такъв като теб е дръзнал да влезе в този дом?

— Идваме от друг свят посредством Магия — обясни Поли, според която бе крайно време Кралицата да забележи най-после и нея.

— Вярно ли е това? — обърна се Кралицата към Дигъри, без да удостои Поли дори с поглед.

— Да — отвърна той.

Кралицата хвана брадичката му с другата си ръка и я повдигна, за да огледа по-добре лицето му. Дигъри се опита да не мигне, но скоро сведе поглед. В нейните очи имаше излъчване, което го караше да се чувства безсилен. Тя го изучава повече от минута и пусна брадичката му.

— Не си магьосник. Не си белязан със знака. Вероятно си слуга на магьосник. Пристигнал си тук благодарение на Магията на друг.

— С помощта на вуйчо Андрю — уточни Дигъри.

В този момент някъде наблизо се чу грохот от срутване, последван от скърцане и шум от падаща мазилка. Подът се разтресе.

— Тук сме изложени на огромна опасност — предупреди Кралицата. — Целият палат се разпада. Не излезем ли до няколко минути, развалините ще ни затрупат. — Изрече го спокойно, сякаш съобщаваше колко е часът. — Хайде! — подкани тя и протегна ръце към децата.

Поли не харесваше Кралицата. Стоеше намусена и не би подала ръка, ако имаше избор да направи нещо друго. А Кралицата, макар да говореше спокойно, пристъпи към действия, бързи като мисълта ѝ. Преди Поли да се усети какво става, лявата ѝ ръка попадна в нечия тъй голяма и силна десница, че тя не успя да гъкне.

„Ужасна жена — помисли си Поли. — Достатъчно е силна да счупи ръката ми само с едно стискане. А сега, както ме е хванала, не мога да докосна жълтото кръгче в левия си джоб. Ако се опитам да протегна дясната си ръка, сигурно няма да успея да бръкна в него незабелязано. Каквото и да става, не бива да ѝ казваме за кръгчетата. Надявам се на Дигъри ще му стигне ума да си държи езика зад зъбите. Как ми се иска да разменя няколко думи с него насаме.“

Кралицата пое от Залата с фигурите по дълъг коридор, после прекосиха още много зали, стълбища и вътрешни дворове. Непрекъснато чуваха как части от двореца се срутва — понякога съвсем близо до тях. Внушителна арка се сгромоляса в мига, в който минаха под нея. Кралицата крачеше бързо — децата трябваше да тичат лекичко, за да не изостават — но не даваше признаци да е изплашена. Дигъри си помисли: „Тя е изключително храбра. И силна. Истинска Кралица! Дано ни разкаже историята на това място.“

Тя наистина им обясняваше някои неща, докато вървяха:

— Това е вратата към тъмницата. Този коридор води към главната зала за мъчения. Тук е старата банкетна зала, където прадядо ми покани седемстотин благородници на тържество и ги изби до един, понеже в главите им се въртяха бунтарски мисли.

Стигнаха до зала, която бе по-голяма от всички, които бяха виждали досега. Като съдеше по размерите и величествените ѝ врати в

далечния край, Дигъри реши, че вероятно най-после са стигнали до парадния вход. Оказа се напълно прав. Вратите бяха чисто черни — от абанос или от някакъв черен метал, какъвто не се намира в нашия свят. Бяха залостени с огромни прътове — повечето разположени твърде високо, за да бъдат достигнати, и прекалено тежки, за да бъдат поместени. Учуди се как ли ще се измъкнат.

Кралицата го пусна и вдигна ръка. Застана неподвижно, добре изправена и произнесе думи, които децата не разбраха (но звучаха противно). После направи движение, сякаш мята нещо по вратите. Огромните и тежки двери потрепериха за миг, като че бяха от коприна, и се сринаха. От тях остана само купчина прах на прага.

— Брей! — възкликна Дигъри.

— Магьосникът, твойт господар, вуйчо ти, притежава ли мощ като мен? — попита Кралицата и отново стисна здраво ръката на Дигъри. — Впрочем по-късно ще узная. Междувременно запомни какво видя! Това се случва на предметите и хората, които се изпречат на пътя ми.

Обилна светлина, много повече от видяната досега в тази страна, ги озари през прага. Кралицата ги поведе нататък и съвсем естествено се озоваха на открито. Духналият в лицата им вятър, макар и студен, беше някак застоял. Застанаха на висока тераса и се загледаха в панорамата, която се разкриваше пред тях.

Ниско долу, близо до хоризонта, висеше голямо червено слънце, несравнимо по-внушително от нашето. Дигъри начаса прецени, че е и доста по-старо от нашето. Беше слънце, което приближаваше края на дните си, изморено да огрява този свят. Вляво, малко по-високо от слънцето, грееше една-единствена звезда — голяма и ярка. Само тези две неща се виждаха на тъмното небе и представляваха печална гледка. А на повърхността, във всички посоки, докъдето поглед стига, се простираше огромен град, но не се забелязваше нито едно живо същество. На светлината на гаснещото слънце всички храмове, кули, палати, пирамиди и мостове хвърляха дълги, мрачни сенки. Някога величествена река бе текла през града, но водата отдавна бе пресъхнала и сега коритото се бе превърнало в широк канал със сива прах.

— Гледайте добре онова, което ниции очи няма вече да зърнат! — обади се Кралицата. — Това е Чарн, великият град, градът на Краля

на Кралете, чудото на света, а може и на всички светове. Вуйчо ти управлява ли такъв величествен град като този, момче?

— Не — призна Дигъри.

Тъкмо да обясни, че вуйчо му всъщност не управлява никакъв град, и Кралицата продължи:

— Сега е тих. Но аз съм стояла тук, когато въздухът гъмжеше от шумовете на Чарн: тропот от човешки стъпки, скърцане на коледа, плющене на камшици и стенания на роби, тътен от колесници и жертвени барабанни удари из храмовете. Стояла съм тук (беше вече към края), когато грохот от битки се носеше по всички улици, а водите на реката на Чарн течаха аленочервени. — Направи пауза и добави: — И в един миг една жена заличи всичко завинаги.

— Коя? — попита Дигъри плахо, макар да се досещаше за отговора.

— Аз — обяви Кралицата. — Аз, Джейдис, последната Кралица, но Кралица на Света.

Двете деца стояха смълчани и потреперваха от вятъра.

— Сестра ми е виновна — подхвана Кралицата. — Тя ме принуди да го сторя. Нека проклятието на всички сили тегне върху нея завинаги! Бях готова във всеки момент да приема мира, а и да пощадя живота ѝ — стига да ми беше разрешила да седна на трона. Но тя отказа. Гордостта ѝ унищожи целия свят. Дори след като войната започна, двете страни дадохме тържествено обещание да не използваме магия. Ала тя наруши обещанието. Какво можех да сторя? Глупачка! Сякаш не знаеше, че разполагам с повече магии от нея! Дори знаеше, че знам тайната Пагубна дума. Нима си въобразяваше — винаги е била мекушава — че няма да я използвам?

— Коя е думата? — любопитства Дигъри.

— Това е Тайната на тайните — отвърна Кралица Джейдис. — Великите крале от нашата раса отдавна са известени за съществуването на дума, която, ако се произнесе със съответните ритуали, унищожава всичко живо с изключение на онзи, който я е произнесъл. Но древните крале бяха слабохарактерни, мекушави и се обвързваха — себе си и всички, които щяха да се появят след тях — с тържествени клетви да не правят опит дори да узнаят думата. Аз обаче я научих на тайно място и заплатих висока цена за знанието. Не я използвах, докато тя не ме принуди да го сторя. Направих всичко

възможно да я победя с други средства. Проливах кръвта на враговете си като вода...

— Чудовище! — процеди Поли.

— Последната велика битка — не спираше Кралицата — кипя цели три дни тук, в Чарн. Цели три дни наблюдавах сраженията точно от това място. Не използвах силата си, докато и сетният ми войник не падна. Тогава проклетата жена — сестра ми, застана начело на бунтовниците и стигна средата на стълбището, което води от града към терасата. Изчаках я да се приближи толкова, че да виждаме ясно лицата си. Тя ме погледна с ужасните си жестоки очи и извика: „Победа!“ „Да — отвърнах аз. — Победа, но не твоя!“ и произнесох Пагубната дума. Само след миг се оказах единственото живо същество под слънцето.

— Но хората... — сепна се Дигъри.

— Какви хора, момче? — сръза го Кралицата.

— Всички обикновени хора — уточни Поли, — които никога не са ви навредили. Жените, децата, животинките...

— Не разбираш ли? — повиши глас Кралицата (продължаваше да се обръща само към Дигъри). — Аз бях Кралицата. Те бяха *мои* поданици. За какво друго бяха тук, ако не за да изпълняват волята ми?

— Въпреки това е било доста тежко за тях — отбеляза Дигъри.

— Забравих, че ти си само едно обикновено момче. Как да очаквам да разбираш държавните дела? Трябва да научиш, дете, че онова, което е неправилно за теб или за останалите обикновени хора, не е неправилно за велика Кралица като мен. Бремето на света тегне върху плещите ми. За нас не важат никакви правила. Съдбата ни е отредила да бъдем над всичко, но ние сме самотни.

Дигъри изведнъж се сети, че вуйчо Андрю използва подобни думи. Но те звучаха доста по-тържествено, когато Кралица Джейдис ги произнесе, може би защото вуйчо Андрю не бе висок два метра, нито така ослепително красив.

— И тогава какво направихте? — поинтересува се Дигъри.

— Вече бях направила силни магии в залата, където седят фигурите на предците ми. И според тези магии аз също като тях трябваше да спя, за да не изпитвам нужда нито от храна, нито от огън. Това можеше да продължи хиляда години, докато се появи някой, който да удари камбанката и да ме събуди.

— Пагубната дума ли е направила слънцето такова? — смени темата Дигъри.

— Какво? — учуди се Джейдис.

— Такова огромно, червено и студено.

— Винаги е било такова — увери го Джейдис. — Поне от стотици хиляди години насам. Слънцето в твой свят различно ли е?

— Да. По-малко е и е жълто. И дава много топлина.

Кралицата произнесе провлачено:

— А-а-а-а... — Дигъри забеляза върху лицето ѝ същия жаден и алчен израз, какъвто видя и върху лицето на вуйчо Андрю.

— Значи — обади се пак Кралицата — твой свят е по-млад.

Направи пауза, за да огледа още веднъж пустеещия град. Дори и да съжеляваше за стореното зло, никак не ѝ личеше. След това подкани:

— Хайде да вървим! Студено е тук. Този свят умира.

— Къде ще отидем? — попитаха двете деца едновременно.

— Как къде? — учуди се Джейдис. — Във вашия свят, разбира се.

Поли и Дигъри се спогледаха, втрещени от ужас. От самото начало Поли не хареса Кралицата. А сега, след като чу разказа, и Дигъри смяташе, че ѝ се е нагледал достатъчно. Определено не беше от хората, които ти се иска да поканиш вкъщи. А дори да искаха, нямаха представа как да я заведат там. Най-голямото желание и на двамата беше да се махнат, само че Поли не можеше да докосне кръгчето си, а Дигъри, естествено, не би тръгнал без нея. Лицето на Дигъри пламна и като заекваше, каза:

— О-о-о-о... Нашият свят... Не з-знаех, че и-искате да отидете т-там.

— За какво друго са ви изпратили тук, ако не за да ме вземете? — изненада се Джейдис.

— Убеден съм, че нашият свят никак няма да ви хареса — не се предаваше Дигъри. — Изобщо не е място за нея, нали, Поли? Там е много скучно, не си заслужава да го види човек, наистина.

— Съвсем скоро, след като започна да го управлявам, ще си заслужава да се види — възрази Кралицата.

— О, но не може! — сепна се Дигъри. — При нас не е така. Няма да ви позволят, така да знаете.

Кралицата се усмихна надменно:

— Много велики крале са си въобразявали, че могат да се изправят срещу Чарн. Но всичките паднаха и имената им са забравени. Глупаво момче! Нима смяташ, че аз с моята красота и магия няма да сложа целия ви свят в краката си, и то преди да е минала година? Пригответе заклинанията си и веднага ме отведете там!

— Много е страшно — тихичко прошепна Дигъри на Поли.

— Може би се страхуваш за този твой вуйчо — продължи Джейдис. — Но ако той ми засвидетелства съответното уважение, ще запази живота и трона си. Няма да се сражавам с *него*. Той вероятно е велик магьосник, щом е намерил начин да ви изпрати тук. Той Крал на целия ви свят ли е или само на част от него?

— Той изобщо не е крал — отвърна Дигъри.

— Лъжеш! — възкликна Кралицата. — Та нима Магията не върви винаги с кралската кръв? Кой е чул някога обикновен човек да бъде магьосник? Винаги мога да разбера истината, независимо дали я казваш или не. Вуйчо ти е великият Крал и великият Заклинател на вашия свят. И чрез изкуството си е видял в някое вълшебно огледало или омагьосано езеро сянката върху лицето ми. Тъкмо заради красотата ми е направил могъщо заклинание, което е разтърсило до основи вашия свят и ви е прехвърлило през големия залив между световите, за да ми поискате услуга и да ме отведете при него. Отговори ми, не е ли така?

— Е, не *точно* — смънка Дигъри.

— Не точно ли? — провикна се Поли. — Та това са пълни глупости. Отначало докрай.

— Дребосъци такива! — изкрещя Кралицата.

Обърна се към Поли и я сграбчи за косите на темето, където най-много боли. Беше пуснала ръцете на децата. „Сега“ провикна се Дигъри. „Бързо“ рече в същото време Поли. Пъхнаха левите си ръце в джобовете. Дори не се наложи да слагат кръгчетата на ръцете си. Щом ги докоснаха, целият мрачен свят изчезна от погледа им. Бързо се отправяха нагоре, все по-близо над главите им настъпваше топла зеленикава светлина.

ГЛАВА ШЕСТА

НЕПРИЯТНОСТИТЕ НА ВУЙЧО АНДРЮ ЗАПОЧВАТ

— Пусни ме! Пусни ме! — крещеше Поли.

— Та аз дори не те докосвам! — обади се Дигъри.

В този момент главите им се подадоха над повърхността на малкото езеро и слънчевата тишина на Гората между световете отново ги обгърна. Стори им се още по-великолепна, топла и спокойна, особено след спарения въздух и развалините на мястото, което току-що напуснаха. Според мен при малко повече късмет пак щяха да забравят кои са и откъде идват. Щяха да полегнат и да се наслаждават, унесени в растежа на дърветата. Ала този път останаха съвсем будни: веднага щом стъпиха на тревата, откриха, че не са сами. Кралицата, или Вещицата (наричайте я, както искате), се появи с тях, здраво стиснала косите на Поли. Именно затова момичето крещеше: „Пусни ме!“

Това, между другото, доказва още нещо за кръгчетата. Вуйчо Андрю не го спомена пред Дигъри, защото самият той не го знаеше. За да преминаваш от свят в свят, използвайки кръгчетата, не е нужно самият ти да ги носиш или докосваш. Достатъчно е да си се допрял до някой, който ги държи. В този смисъл те действаха като магнити. Всеки знае, че ако вдигнеш една карфичка с магнит, всяка друга, докоснала първата, ще я последва.

Сега в гората Кралица Джейдис изглеждаше различна: много по-бледа отпреди. Толкова бледа, че почти нищо не бе останало от красотата ѝ. Стоеше неподвижно и като че ли ѝ беше трудно да диша, сякаш въздухът на това място я задушаваше. Нито Поли, нито Дигъри се страхуваха от нея в този момент.

— Пусни ме! Пусни ми косата! — пищеше Поли. — Защо го правиш?

— Ей, чуваш ли! Пусни косата ѝ! Веднага! — обади се и Дигъри.

Двамата се извърнаха и започнаха да се боричкат с нея. Показаха се по-силни и бързо-бързо я принудиха да пусне косите на Поли. Кралицата отстъпи назад, а в очите ѝ се долавяше ужас.

— Хайде, Дигъри! — изкомандва Поли. — Да сменяме кръгчетата и в езерцето към вкъщи!

— Помощ! Помощ! Имайте милост! — гласът на Вещицата прозвуча немощно и тя залитна след тях. — Вземете ме със себе си! Нали не възнамерявате да ме оставите на това отвратително място. Та то ме убива.

— Това е поради държавни дела — отбеляза Поли язвително. — Точно както сте убили всички онези хора в собствения си свят. Хайде, побързай, Дигъри!

Бяха нахлузили зелените кръгчета, но изведнъж Дигъри се спря:

— Олеле! Какво да правим?

Не можеше да превъзмогне съжалението, което изпитваше към Кралицата.

— Не ставай магаре! — срязва го Поли. — Готова съм да се обзаложа десет към едно, че се преструва. Хайде, *тръгвай*! — И двете деца скочиха в езерцето към вкъщи.

„Хубаво, че оставихме онзи знак“ — помисли си Поли.

Но докато скачаха, Дигъри усети, че голям студен палец и показалец са го хванали за ухото. Докато потъваха надолу и неясните очертания на нашия свят започнаха да се появяват, хватката ставаше все поздрава. Вещицата очевидно възвръщаше силите си. Дигъри се бореше и риташе, но беше безполезно. В следващия момент се озоваха в кабинета на вуйчо Андрю. Той самият стоеше пред тях, вторачен във възхитителното същество, което Дигъри бе довел със себе си от Другия свят.

А имаше защо да гледа вторачено. Дигъри и Поли също се облешиха. Несъмнено Вещицата бе превъзмогнала моментната си слабост. Сега, щом я зърнеше човек в нашия свят, заобиколена с най-обикновени предмети, направо му секваше дъхът. И в Чарн тя будеше тревога, ала в Лондон беше направо ужасяваща. Преди всичко досега не си бяха дали сметка колко е едра. „Никак не прилича на човек“ — помисли си Дигъри, като я погледна. И вероятно е бил прав, защото някои твърдят, че в кралското семейство на Чарн има кръв на гиганти. Дори височината ѝ не беше нищо в сравнение с красивото, но свирепо

лице. Изглеждаше десет пъти по-жива от повечето хора, които човек среща из Лондон. Вуйчо Андрю се кланяше, потриваше ръце и ако трябва да кажем истината, имаше вид на много изплашен човек. До Вещицата той изглеждаше като дребно човече. И въпреки това, както твърдеше Поли по-късно, имаше известна прилика между нейното и неговото лице: нещо общо в израза. Това е изразът на всички лоши магьосници, „Знакът“, който Джейдис каза, че не открива в лицето на Дигъри. Единственото хубаво да видиш двамата заедно беше, че никога повече не би изпитал страх от вуйчо Андрю. Как да те е страх от червей, след като си видял гърмяща змия, или пък от крава, след като си видял разгневен бик.

„Пфу! — помисли си Дигъри. — Той пък какъв магьосник може да бъде? Нищо особено. Но за нея спор няма!“

Вуйчо Андрю продължи да потрива ръце и да се кланя. Опитваше се да каже нещо много любезно, но устата му бе пресъхнала и не успя да отрони дума. Неговият „експеримент“ с кръгчетата, както той го наричаше, се оказа по-успешен, отколкото се надяваше. Години наред се бе занимавал с магии, но винаги оставяше опасностите (доколкото бе възможно) за другите. Досега не му се беше случвало нищо подобно.

В този момент Джейдис проговори. Не особено високо, но в гласа ѝ имаше нещо, което накара цялата стая да потрепери.

— Къде е Магьосника, който ме призова в този свят?

— Ами... ъ... мадам — вуйчо Андрю едва си поемаше дъх. — За мен е особена чест... Много съм благодарен... Изключително неочаквана радост... Ако бях имал време да се приготвя... Аз... Аз...

— Къде е Магьосника, глупако? — срязва го Джейдис.

— Аз... Аз съм, мадам. Надявам се да простите... ъ... някоя волност, която тези непослушни деца са си позволили. Уверявам ви, че нямаше никакво намерение...

— Ти? — гласът на Кралицата прозвуча още по-ужасяващо.

С няколко крачки прекоси стаята, сграбчи кичур от сивеещата коса на вуйчо Андрю и дръпна главата му назад, така че лицето му се озова право в нейното. Изучаваше го, както постъпи с Дигъри в двореца на Чарн. Вуйчо Андрю примигваше и нервно облизваше устни. Тя го пусна така внезапно, че той полетя назад и се облегна на стената.

— Виждам — произнесе тя презрително, — че си нещо като магьосник. Изправи се, пес такъв, и не се дръж, сякаш говориш с равнопоставен! Откъде знаеш магии? Кълна се, у *теб* няма кралска кръв.

— Е... може би не точно в буквалния смисъл... — заекваше вуйчо Андрю. — Кръвта ми не е точно кралска, мадам. Но родът Кетърли е доста древен. Стар род от Дорсетшир, мадам.

— Тишина! — обяви Вещицата. — Виждам какво представляваш. Ти си дребен магьосник, който си вре носа в книгите и работи по правилата. Няма истинска магия в кръвта или сърцето ти. Такива като теб ги изтребихме в моя свят преди хиляда години. Ще ти позволя да си мой слуга.

— Бих бил много щастлив... Очарован съм да ви бъда от помощ... Уверявам ви!

— Тишина! Прекалено много говориш. Чуй първата си задача! Очевидно сме в голям град. Незабавно ми осигури колесница, летящо килимче, опитомен дракон или каквото там е подходящо за кралските и благородни особи във вашия свят. После ще ме заведеш да намеря дрехи, бижута и роби, достойни за моя ранг. Утре започвам покоряването на света.

— Бих могъл... Веднага ще отида да намеря такси — едва пророни вуйчо Андрю.

— Спри! — заповяда Вещицата в момента, когато той стигна до вратата. — Дори да не ти хрумва мисъл за предателство! Виждам през стените и в съзнанието на хората. Погледът ми ще те следва, където и да отидеш. При първия признак на неподчинение ще ти направя страхотна магия: където и да седнеш, ще си мислиш, че си се насадил на нажежени железа, а легнеш ли в легло, невидими късове лед ще покрият краката ти. А сега върви!

Вуйчо Андрю излезе. Приличаше на куче с подвита опашка.

Децата се изплашиха да не би Джейдис да им напомни по някакъв начин за случката в гората. Тя обаче не каза нищо — нито сега, нито по-късно. Според мен (а и според Дигъри) умът ѝ е така устроен, че изобщо не е в състояние да си спомня онова тихо място, независимо колко често попада или колкото дълго остава там. Сега, насаме с децата, тя сякаш не ги забелязваше. Такава беше. В Чарн не обърна никакво внимание на Поли (до края), защото искаше да се

възползва от Дигъри. Сега разполагаше с вуйчо Андрю и не забелязваше Дигъри. Предполагам, повечето вещици са такива: не се интересуват от нещо или някого, ако не са им полезни; ужасно са практични. За няколко минути в стаята се възцари мълчание. Тишината се нарушаваше само от потропването на Джейдис с крак по пода. Ясно — започваше да губи търпение.

След малко рече като че ли на себе си:

— Какво ли прави този стар глупак? Защо не си взех камшика!

Напусна стаята, за да потърси вуйчо Андрю, без дори да удостои децата с поглед.

— Ох! — облекчено въздъхна Поли. — Крайно време е да се прибера. Ще си го отнеса.

— Добре, но се върни при първа възможност! — настоя Дигъри. — Толкова е страшно нейното присъствие тук. Трябва да съставим план.

— Сега всичко зависи от вуйчо ти — напомни Поли. — Той започна всичките тези истории с магии.

— Все пак ще дойдеш, нали? Не можеш да ме оставиш в тая каша.

— Ще се прибера вкъщи през тунела — заяви Поли доста хладно. — Така ще е най-бързо. А щом наистина искаш да ме видиш пак, не е ли редно да кажеш, че съжаляваш?

— Да съжалявам ли? — възкликна Дигъри. — Държиш се съвсем като момиче. Какво толкова съм направил?

— О, нищо, разбира се — изгледа го Поли саркастично. — Само дето едва не откъсна китката ми в Залата с фигурите като страхлив побойник, после удари камбанката с чукчето като последен глупак, а най-накрая се върна в гората, така че й даде време да те хване, преди да скочим в езерцето за вкъщи. Само толкова.

— О-о-о-о... — простена Дигъри, искрено учуден. — Е, добре, извинявам се! И наистина съжалявам за случилото се в Залата. Искрено се извинявам! А сега, моля те бъди добра и обещавай, че ще се върнеш! Ще бъда в ужасна беда, ако ме изоставиш.

— Не виждам какво може да ти се случи. Господин Кетърли ще сяда върху нажежени железа и ще има късове лед в леглото си, нали?

— Не става въпрос за мен — възрази Дигъри. — Тревожа се за мама. Ами ако това чудовище нахълта в стаята й? Ще я изплаши до

смърт.

— О, разбирам — гласът на Поли прозвуча съвсем различно. — Добре, предавам се. Ще се върна... ако имам възможност. Но сега наистина е крайно време да вървя.

Тя пропълзя през вратичката към тунела. Тъмното пространство между гредите, което само допреди няколко часа изглеждаше така вълнуващо, сега не предизвикваше никаква тръпка у нея.

Да се върнем при вуйчо Андрю. Докато слизаше по стълбището, клетото му старческо сърце биеше до пръсване и той непрестанно бършеше челото си с кърпичка. Стигна до спалнята си на долния етаж и се заключи вътре. Най-напред потърси в дрешника бутилката и чашата, скрити там, за да не ги намери леля Лети. Наля си чаша неприятно на вкус питие за възрастни и го изпи на един дъх. След това си пое дълбоко дъх.

— Честна дума — промърмори той, — ужасно съм потресен! Толкова е разстройващо! И да ми се случи на тези години!

Наля си втора чаша. И нея изпи. После започна да се преоблича. Ти никога не си виждал такива дрехи, но аз ги помня: висока лъскава твърда яка от тези, дето те принуждават непрекъснато да държиш брадичката си вирната; бяла жилетка с бродирана емблема и златна верижка на часовника отпред; параден фрак — от онези за сватби и погребения; висок цилиндър. На тоалетката имаше вазичка с цветя, поставена там от леля Лети. Взе едно цвете и го втъкна в бутониерата си. Извади чиста носна кърпа (много красива, такива няма откъде да си купиш днес) от малкото чекмедже вляво и я парфюмира. Взе монокъла с дебелия черна панделка и го намести на окото си. Едва тогава се погледна в огледалото.

Както е известно, децата правят едни глупости, възрастните — други. В този момент вуйчо Андрю започна да се държи глупаво за възрастта си. Сега, когато вече не беше с Вещицата в една стая, той забрави колко се бе изплашил, но все по-ясно се сещаше за необичайната ѝ хубост. Не спираше да си повтаря: „Дяволски привлекателна жена... Да, да... дяволски привлекателна жена. Изключително същество.“ Дори успя някак да пренебрегне факта, че децата доведоха това „изключително същество“, и си въобрази как посредством своите магии я е призовал от неизвестни светове.

— Андрю, момчето ми — обърна се той към отражението си в огледалото, — доста си запазен за възрастта си. Особено привлекателен мъж си, да знаеш.

Досещате ли се? Глупавият старец наистина бе на път да си представи, че Вещицата ще се влюби в него. Вероятно двете питиета имаха нещо общо с тази история, както и официалното облекло. Но и без тях той бе суетен като паун — именно затова стана Магьосник.

Отключи вратата, слезе долу, изпрати една прислужничка да повика файтон (в онези дни всички имаха по много прислужници) и надзърна във всекидневната. Там, точно както очакваше, завари леля Лети да кърпи усърдно някакъв дюшек, проснат на пода близо до прозореца, а старата жена бе коленичила върху него.

— А, Летиша, скъпа моя — обади се вуйчо Андрю, — налага се... да изляза. — Дай ми назаем около пет лири, като добро миче. (Думата момиче той произнасяше „миче“).

— Не, Андрю скъпи — отвърна леля Лети с тих, но непреклонен глас, без дори да вдигне поглед от заниманието си. — Десетки пъти съм ти обяснявала, че *няма* да ти давам назаем пари.

— Моля те, не ставай опърничава, мило ми миче! — продължи вуйчо Андрю. — Изключително важно е. Ще ме поставиш в дяволски глупаво положение, ако не ми послужиш.

— Андрю — този път леля Лети го погледна в очите, — чудя се как не *ти* е неудобно да искаш пари от *мен*.

Зад тези думи се криеше дълга, скучна история на възрастните. На теб ти стига да знаеш, че вуйчо Андрю, който се бе захванал с „придвижването на деловите въпроси на скъпата Лети“, не бе работил дори един ден през живота си. Същевременно успя да натрупа големи сметки за бренди и пури (които леля Лети многократно плащаше) и докара сестра си до положение да се окаже доста по-бедна, отколкото беше преди тридесет години.

— Мило ми миче — не се предаваше вуйчо Андрю, — наистина не разбираш. Днес ще имам някои непредвидени разходи. Налага ми се да почерпя. Хайде, не ставай досадна!

— И кого, ако смея да запитам, ще черпиш именно *ти*, Андрю?

— Една... необикновена посетителка, която току-що пристигна.

— Необикновена, дрън-дрън! — присмя се леля Лети. — През последния час входният звънец не е звънял.

В този момент вратата се отвори със замах. Леля Лети извърна глава и удивена видя огромна, великолепно облечена жена със заголени ръце и блеснали очи да стои на прага. Беше Вещицата.

ГЛАВА СЕДМА

КАКВО СЕ СЛУЧИ НА ВХОДНАТА ВРАТА

— И така, робе мой, колко дълго ще чакам за колесницата? — изкънтя гласът на Вещицата.

Вуйчо Андрю отстъпи ужасен. Сега, в нейно присъствие, всички налудничави мисли, които му минаха през главата, докато се съзерцаваше в огледалото, се изпариха. Но леля Лети веднага се изправи на крака и пристъпи към средата на стаята.

— И кое е това младо същество, Андрю, ако мога да попитам? — обади се леля Лети с ледени нотки в гласа.

— Изключителна чужденка... М-м-ного важна пер-сон-а-а — запелтечи той.

— Глупости! — сръза го леля Лети и се обърна към Вещицата: — Напусни къщата ми веднага, безсрамна натрапнице, или ще повикам полиция!

Тя взе Вещицата за артистка от циркова трупа, при това ни най-малко не одобри разголените й ръце.

— Каква е тази жена? — изкънтя отново гласът на Джейдис. — На колене, дребосък, преди да съм те унищожила!

— Не ми дръж такъв език в тази къща, ако обичаш, млада госпожо! — не й остана дължна леля Лети.

Начаса, поне така се стори на вуйчо Андрю, Кралицата стана още по-висока. От очите й буквално хвърчеше огън. Тя протегна ръка по същия начин и изрече същите ужасно звучащи думи, които — спомняш си — съвсем неотдавна превърнаха в прах вратата на палата в Чарн. Нищо не се случи! Ако не броим, че леля Лети помисли думите за английски, и обяви:

— Така си и знаех! Тази жена е пияна. Пияна! Дори не е в състояние да говори ясно.

Вероятно Вещицата е преживяла ужасен момент. Не беше малко изведнъж да осъзнае, че способността й да превръща хората в прах — съвсем лесно занимание в нейния свят — не се проявява в нашия. Ала

тя не загуби самообладание нито за миг. Без дори да се замисли върху разочарованието си, се стрелна напред, хвана леля Лети през врата и коленете, вдигна я високо над главата си, сякаш беше някаква си нищо и никаква кукла, и я хвърли към другия край на стаята. Докато леля Лети все още летеше във въздуха, прислужницата (за която утрото бе изпълнено с невероятни външения) подаде глава през вратата и съобщи:

— Карет'та дойде, сър!

— Води ме, робе мой! — заповяда Вещицата на вуйчо Андрю.

Той започна да мърмори нещо за „невиждано насилие... длъжен е да протестира“, но само с един поглед Джейдис го накара да млъкне. Изведе го не само от стаята, но и от къщата. На бегот Дигъри се спусна по стълбището — точно навреме, за да види как входната врата се затръшва зад гърба им.

— Леле! — не се въздържа той. — Тя тръгва из Лондон! С вуйчо Андрю! Какво ли ще последва?

— О, господин Дигъри — проплака прислужницата (денят ѝ наистина бе удивително приятен), — мисля, че госпожица Кетърли се е ударила.

Двамата се втурнаха към всекидневната.

Ако леля Лети бе паднала върху голите дъски или дори върху килима, положително всичките ѝ кости щяха да се натрошат. Ала за неин невероятен късмет тя се стовари върху дюшека. Леля Лети беше костелива стара дама, като повечето лели от онези дни. Вдиша малко *амоняк*, поседя минута-две и обяви, че нищо ѝ няма, ако не се броят натъртванията. Без да губи време, взе нещата в свои ръце.

— Сара — разпореди тя на прислужницата (която никога не бе преживявала ден като този), — веднага иди в полицията и съобщи, че една опасна луда се разхожда на свобода. Аз ще имам грижата да отнеса обяда на госпожа Кърк лично.

Госпожа Кърк, естествено, е майката на Дигъри.

Болната получи обяда си, Дигъри и леля Лети също се нахраниха. След това момчето се отдаде на задълбочен размисъл.

Проблемът бе как да върнат Вещицата в нейния свят или поне да я махнат от нашия, колкото е възможно по-скоро. Каквото и да станеше, не биваше да ѝ позволяват да буйства из къщата. В никой случай не трябваше да позволят майка му да я види. И стига да има

начин, да ѝ попречат да броди из Лондон. Дигъри не беше във всекидневната, когато тя се опита да „унищожи“ леля Лети, но видя как „унищожи“ вратите на Чарн. С други думи, познаваше ужасните ѝ способности, но не подозираше, че е загубила част от тях, пристигайки в нашия свят. Помнеше обаче фикс идеята ѝ да завладее земята. Затова в момента си представяше как тя унищожава Бъкингхамския дворец или парламента. Почти бе убеден, че значителен брой полицаи вече са превърнати в малки купчинки пепел. Не виждаше какво може да предприеме.

„Кръгчетата — разсъждаваше Дигъри — действат като магнит. Успее ли да я докосна, като бързо нахлузя жълтото кръгче, двамата ще се озовем в Гората между световите. Дано пак ѝ прималее там! Дали мястото ѝ действа така, или беше резултат от шока, че е изтръгната от нейния собствен свят? Е, налага се да поема риска. Но как да открия чудовището? Леля Лети сигурно няма да ме пусне да изляза, ако не ѝ кажа къде отивам. А и имам всичко на всичко две пенита. Ако започна да я търся из цял Лондон, ще ми трябват пари за автобуси и трамваи. Нямам представа откъде да започна. Дали вуйчо Андрю е все още с нея?“

Мисли, мисли и накрая реши: единствената възможност е да стои, да чака и да се надява, че вуйчо Андрю и Вещицата ще се върнат. Щом се приберат, той ще надене жълтото кръгче и ще се втурне към нея, преди тя да успее да се вмъкне в къщата. Значи, ще отиде да наблюдава входната врата, както котката дебне пред дупката на мишка. Нямахше да напусне наблюдателницата си нито за миг.

Влезе в трапезарията и „залепи“, така да се каже, лице за прозореца. От големия сводест прозорец се виждаха стъпалата към входната врата и част от улицата: нямахше начин някой да се появи на вратата и той да не го забележи. „Какво ли прави Поли?“ — помисли си Дигъри.

Доста се чуди по този въпрос, докато минаваше първият бавен половин час. Ала ти няма защо да се чудиш, защото ще ти кажа.

Поли се прибра късно за обяд с обувки и чорапи вир-вода. На въпроса къде, за бога, е била и какви ги е вършила тя отговори: навън с Дигъри Кърк. Разпитът продължи и тя обясни, че си е намокрила краката в едно малко езеро, а то било в гора. А къде е гората? Не знаела. Да не би да е в някой от парковете? Тя отвърна

достатъчно искрено, че вероятно гората е в някакъв парк. Така майката на Поли си представи как, без да съобщи на никого, момиченцето е отишло в непозната част на Лондон и се е забавлявало, газейки из локви. В заключение я порицаха колко непослушна е била. Ако нещо подобно се повтори, няма да ѝ позволят да играе повече с „онова момче Кърк“. Поднесоха ѝ оскъден обяд и я изпратиха в леглото, откъдето не биваше да мърда цели два часа (често срещано наказание през онези дни).

И така, докато Дигъри се взираше през прозореца на трапезарията, Поли лежеше в леглото. И двамата си мислеха как ужасно бавно тече времето. Аз лично бих предпочел да съм на мястото на Поли. Тя трябваше само да изчака да минат двата часа. А Дигъри през няколко минути чуваше приближаването на кола — я такси, я камионът на пекаря или на месаря завиваха зад ъгъла и всеки път той подскачаше: „Ето, идва“, но само за да открие, че се е излъгал. Между фалшивите тревоги — струваше му се, че са минали часове — часовникът тиктакаше монотонно, а някъде близо до тавана една огромна муха се блъскаше с жужене в стъклото. Къщата беше от онези, които в следобедните часове стават необичайно тихи и скучни и неизменно миришат на овнешко.

По време на безкрайното бдение се случи нещо съвсем дребно, но се налага да го спомена, защото впоследствие от него произтече нещо важно. Една жена донесе грозде за майката на Дигъри. Вратата на трапезарията беше отворена и нямаше начин Дигъри да не чуе разговора на жената и леля Лети в преддверието.

— Гроздето е великолепно! — прозвуча гласът на леля Лети. — Ако нещо ще ѝ помогне, това ще свърши работа, сигурна съм. Клетата, мила Мейбъл! Само плодовете от Страната на младостта биха я облекчили. Нищо от *този* свят вече не може да ѝ помогне.

Двете снишиха гласове, поговориха си още доста дълго, но той не долови нито дума.

Преди няколко дни положително нямаше да прояви никакъв интерес към споменатата от леля Лети Страна на младостта, защото възрастните често говорят, без да имат нещо конкретно предвид. Дори сега думите почти минаха край ушите му. Ала изведнъж се стресна. Да, разбира се, той знаеше (за разлика от леля Лети), че наистина съществуваха други светове — нали сам посети един от тях.

Следователно не бе изключено някъде да съществува истинска Страна на младостта. Можеше да съществува какво ли не! Да речем, плод в някоя друга страна, от който майка му щеше да оздравее! И... О... Е, знаеш как е, когато започнеш да се надяваш на нещо, което отчаяно желаш. Почти си готов да се пребориш с обзелата те надежда, защото е прекалено хубаво, за да е истина, а и толкова пъти преди това си бил разочарован. Именно така се чувстваше в момента Дигъри. Но защо да потъпква надеждата? Възможно бе, наистина беше възможно да е вярно. Вече се случиха толкова необичайни неща. Да не забравяме и вълшебните кръгчета. Вероятно съществуваха безброй много светове, в които да попаднеш през малките езера в гората. Защо да не изпробва всичките. И тогава... *„Мама отново ще бъде здрава. Отново всичко ще е наред.“*

Отдаден на надежди, съвсем забрави, че чака завръщането на Вещицата. Ръката му почти се плъзна в джоба с жълтото кръгче, когато неочаквано чу някой да се приближава в галоп.

„Ха! Какво ли е това?“ — учуди се Дигъри. — „Да не е пожарната? Коя ли къща се е подпалила? Господи, идват насам! Но това е тя!“.

Не съм в състояние да кажа кого имаше предвид под *тя*.

Първо се появи файтон. На капрата нямаше никого. На покрива обаче стоеше Джейдис. Изправена в цял ръст, тя пазеше равновесие, докато завиваше на ъгъла с голяма скорост — едното колело увисна във въздуха. Кралицата на кралиците и Страшилището на Чарн беше с оголени зъби, блеснали очи и развети назад като опашка на комета дълги коси. Налагаше безмилостно коня. Ноздрите на животното бяха разширени и зачервени, а по хълбоците му се белееше пяна. Бясно препускаше към входната врата, почти докосна уличния фенер и се вдигна на задните си крака. Файтонът се блъсна във фенера и се разби на парчета. С великолепен скок Вещицата се прехвърли върху гърба на коня точно навреме. Яхна го, наведе се напред и започна да шепти в ухото му. Вероятно изрече думи не да го успокои, а да го влуди, защото конят отново се изправи на задните си крака и цвиленето му прозвуча като писък. Мяркаха се копита, зъби, очи и развети гриви. Само един първокласен ездач би се задържал на гърба му.

Преди Дигъри да успее да си поеме дъх, последваха куп събития. Появи се втори файтон — от него изскочиха дебел мъж с фрак и

полицай. Изтрополи и трети файтон с още двама полицаи. Долетяха двадесетина души (предимно момчета за разнасяне на поръчки) на велосипеди — всички натискаха звънчетата, надаваха окуражителни викове и крещяха. Зададе се и тълпа пешеходци — тичаха запотени, но очевидно се забавляваха. Прозорците по цялата улица се отвориха — по вратите наизскачаха я икономи, я прислужници. Никой не желаше да пропусне веселбата.

Междувременно някакъв стар господин започна да се измъква плахо от развалините на първия файтон. Неколцина се втурнаха да му помогнат. Всеки дърпаше в различна посока, така че сигурно, ако не се бяха намесили, той щеше да се измъкне по-бързо сам. Дигъри се досети, че старият господин е вуйчо Андрю, макар лицето му да не се виждаше — цилиндърът бе нахлупен ниско над очите.

Дигъри изхвърча навън и се присъедини към множеството.

— Това е жената! Това е жената! — крещеше дебелият господин, сочейки Джейдис. — Изпълнете дълга си, пристав! Отмъкна от магазина ми стока за стотици хиляди. Погледнете наниза перли около врата й. Той е мой. А на всичко отгоре ми насини и окото.

— Тъй си беше — потвърди някой от тълпата. — По-насинено око не сте виждали. Истински шедьовър. Явно е доста силна.

— Добре е да го наложите с парче хубаво сурово телешко, господине... Така е най-добре — посъветва момчето на месаря.

— Е, какво точно става тук? — попита най-важният от полицаите.

— Нали ви казвам, че тя... — подхвана дебелият господин, но друг се провикна:

— Не оставяйте оня старец от файтона да се измъкне! Той я подкокороса.

„Оня старец“ наистина се оказа вуйчо Андрю. Тъкмо бе успял да се изправи на крака и разтриваше натъртеното си тяло.

— Е — обърна се полицаят към него, — за какво става дума?

— Трънч... Скътлм... Шфгри... — чу се гласът на вуйчо Андрю изпод шапката.

— Никакви такива! — прекъсна го строго полицаят. — Няма нищо смешно! Свалете си шапката!

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Известно време вуйчо Андрю напразно се бори с цилиндъра. На полицаите им

омръзна — двама от тях хванаха периферията и го изтеглиха.

— Благодаря, благодаря... — немощно промърмори вуйчо Андрию. — Наистина благодаря! Господи, направо съм разбит! Ако някой ми даде чашка бренди...

— Я най-добре ме чуйте, ако обичате! — нареди полицаят, измъквайки обемист бележник и съвсем мъничко моливче. — Вие ли отговаряте за тази млада жена?

— Внимавайте! — прозвучаха едновременно няколко гласа и полицаят направи крачка назад съвсем навреме.

Конят се канеше да го ритне, и то така силно, че вероятно щеше да го убие. Вещицата извъртя добичето с лице към тълпата. Стискаше в ръка дълъг лъскав нож и прерязваше юздите, за да освободи животното от файтона.

През цялото време Дигъри се опитваше да намери място, от което да докопа Вещицата. Не беше никак лесно — от по-близката страна се тълпяха прекалено много хора, а за да стигне от другата, трябваше да мине между копитата на коня и оградата на къщата. Ако разбираш нещо от коне и особено ако беше видял състоянието на коня в момента, щеше да си дадеш сметка, че беше дяволски трудно да го направи. Дигъри знаеше много за конете и се приготви за действие в най-благоприятния момент.

Мъж с червендалесто лице и мека шапка най-после си проправи път с лакти и застана пред тълпата.

— Добър ден! Господин полицай — обади се той, — това е моят кон, дето е възседнала, и моят файтон-такси, дето го направи на трески.

— Говорете един по един, моля ви! Един по един — опита се да въдвори ред полицаят.

— Ама няма време — отвърна собственикът на файтона. — Зная си добичето. Не е обикновен кон. Баща му беше в кавалерията! Ако оная там не се спре, ами продължи да го нервира, ще има трупове, така да знаете! Дай сега да го хвана.

Полიცаят, доволен от появата на достойно извинение, се отдръпна от коня. Кочияша пристъпи, погледна нагоре към Джейдис и доста кротко рече:

— Дай, госпожице, да му хвана главата, а вие се смъкнете оттам. Нали сте дама, надали ви се ще да ви се случи нещо лошо. Що не се

приберете? Сръбнете си чаша чай и си полегнете. Знаете ли колко по-добре ще ви бъде? — В същото време той протягаше ръка към главата на коня: — Кротко, Стробери, мойто старо момче! Кротко!

За пръв път Вещицата проговори:

— Псе такова! — леденият ѝ ясен глас се извиси над всички шумове. — Псе, не посягай! Ние сме Императрица Джейдис!

ГЛАВА ОСМА

БОЯТ ДО УЛИЧНИЯ ФЕНЕР

— Ха, 'ператрица, тъй ли? Ще видим тая работа — обади се някой.

Друг допълни:

— Три пъти „ура“ за императрицата!

Няколко души откликнаха. Бледа руменина заля страните на Вещицата, която едва забележимо се поклони. Ала виковете преминаха в бурен смях и тя схвана, че всъщност ѝ се подиграват. Изразът на лицето ѝ се промени, тя прехвърли ножа в лявата си ръка и без никакво предупреждение направи нещо ужасно. Протегна дясната си ръка и с лекота, сякаш беше най-обикновеното нещо на света, изтръгна една от напречните пръчки на уличния фенер. Дори да бе загубила част от способността си да прави магии в нашия свят, ни най-малко не бе загубила силата си. Би прекършила железен прът, все едно че е захарна пръчка. Подхвърли новото си оръжие във въздуха, хвана го, размаха го и пришпори коня.

„Настъпи моят час“ — помисли си Дигъри, шмугна се между коня и оградата и пристъпи напред. Ако животното се забавеше само за миг, щеше да успее да пипне Вещицата за петата. Докато се промъкваше напред, чу смразяващо кръвта изтракване. Вещицата халоса полицейския началник по железния шлем с пръта и човекът се строполи на земята.

— Побързай, Дигъри! *Трябва* да се сложи край на това! — чу той глас до себе си.

Беше Поли, изскочила от леглото веднага, щом ѝ разрешиха.

— Ама и теб *си* те бива — прошепна Дигъри. — Дръж се здраво за мен! Ти ще се занимаваш с кръгчето. Помни — жълтото! И не го слагай, преди да ти кажа.

Чу се нов трясък и още един полицаи се сгромоляса. Последва гневен вик от тълпата:

— Хей, 'айде да я съборим! Грабвайте павета! Извикайте военните!

Повечето хора обаче побързаха да се отдалечат. Само Кочияша — очевидно най-безстрашният и най-добрият от присъстващите — стоеше близо до коня и като се стараеше да избягва насочените към него удари на пръта, продължаваше да се опитва да хване главата на Стробери.

Тълпата отново се разkreщя неодобрително. Край главата на Дигъри прехвърча камък. Доletя и гласът на Вещицата — ясен като камбана. Звучеше сякаш най-после е почти щастлива.

— Измет! Ще ми платите, когато завладея света ви! Камък върху камък няма да остане в града ви! Ще заприлича на Чарн, на Фелинда, на Сорлоис, на Брамандин.

Дигъри най-после хвана глезена ѝ. Тя ритна назад и го уцели в устата. Болката го накара да я пусне. Устната му бе сцепена, а устата — пълна с кръв. Някъде съвсем наблизко дочу гласа на вуйчо Андрю, който изkreщя:

— Мадам... Скъпа моя... За бога, овладейте се!

Дигъри повторно се устреми към петата ѝ и тя за втори път успя да се откъсне от него. И други мъже бяха повалени от железния прът. Той направи трети опит, хвана глезена ѝ, вкопчи се в него с всички сили и извика на Поли:

— Давай!

В този миг, слава на небесата, сърдитите изплашени лица изчезнаха, гласовете замлъкнаха... Всички, с изключение на вуйчо Андрювия глас. Съвсем близо до Дигъри в тъмнината той виеше:

— О, какъв е този кошмар? Това ли е краят? Не мога да го понеса. Не е честно. Никога не съм възнамерявал да бъда истински магьосник. Това е някакво недоразумение. За всичко е виновна кръстницата ми. Протестирам! И като се има предвид какво е здравословното ми състояние... Та ние сме от стар род от Дорсетшир.

— Пфу! — пророни неволно Дигъри. — Не възнамерявахме да вземаме и *него*. Кълна се в шапката си, каква паника създава само! Тук ли си, Поли?

— Да, тук съм. Престани да ме буташ!

— Не те бутам — едва свари да каже Дигъри и главите им се показаха на топлата зелена слънчева светлина наред гората.

Излязоха от малкото езеро и Поли възкликна:

— Я виж! Довели сме и стария кон. И господин Кетърли. И Кочияша. Боже, каква сбирщина!

Щом Вещицата разбра, че пак е попаднала в гората, пребледня и отпусна глава, а лицето ѝ докосна гривата на коня. Очевидно се почувства много зле. Вуйчо Андрю трепереше. Само конят Стробери тръсна глава и изцвили весело. Ясно, тук му беше добре. Най-после Дигъри го видя спокоен. Ушите му, доскоро прилепнали назад, щръкнаха, а дивият пламък в очите изчезна.

— Точно тъй, момчето ми! — потупа го Кочияша по врата. — Така е по-добре. Успокой се!

Стробери направи най-естественото нещо на света. Беше неимоверно жаден (и нищо чудно), затова пристъпи бавно към най-близкото езерце и нагази в него, за да пие вода. Дигъри продължаваше да стиска Вещицата за глезена, а Поли — ръката на Дигъри. Кочияша милваше врата на Стробери, а вуйчо Андрю, все още потресен, се бе вкопчил в другата му ръка.

— Бързо! — изкомандва Поли, като хвърли поглед към Дигъри. — Зелените!

Конят така и не успя да пие от водата. Цялата група се озова в пълен мрак. Стробери изцвили, вуйчо Андрю се разхленчи, а Дигъри подвикна:

— Този път извадихме късмет!

Последва кратка пауза. След малко се обади Поли:

— Не трябваше ли вече да сме пристигнали?

— Изглежда все пак сме някъде — потвърди Дигъри. — Поне аз съм стъпил на някаква повърхност.

— Ха. И аз! Сега, като ми обърна внимание, го забелязах — възкликна Поли. — Но защо е така тъмно? Да не би да сме се озовали в погрешно езерце?

— Не е изключено пак да сме в Чарн — предположи Дигъри. — Но да сме се върнали посред нощ.

— Не е Чарн — долетя гласът на Вещицата. — Това е празен свят. Тук няма нищо.

И действително доста приличаше на Нищо. Не проблясваха никакви звезди. Тегнеше такъв мрак, че изобщо не се виждаха един друг, без значение дали държаха очите си затворени или отворени. Под

краката си усещаха хладна и плоска повърхност — може би беше земя, но определено не трева или дърво. Въздухът бе студен и сух и нямаше никакъв вятър.

— Сполетя ме съдбата ми — обяви Вещицата с ужасно спокоен глас.

— О, не говорете така — изхленчи вуйчо Андрю. — Скъпа моя, госпожице, за бога, не говорете така. Не е възможно да е толкова лошо. Ей, Кочияшо... Добри ми човече, да ти се намира случайно някоя бутилчица? Страшно се нуждая от капка за пийване.

— Чуйте! — разнесе се уверено и твърдо гласът на Кочияша. — Всички да запазят спокойствие, така е най-добре. Нали никой няма нещо счупено? Добре. Да сме благодарни, особено като се има предвид как се изтърсихме. Ако сме паднали в някой изкоп за нова станция на подземната железница, все някой ще дойде да ни извади, нали? А ако сме мъртви — не отричам, че и това може да ни е сполетяло — е, помнете: и по-лоши неща се случват в открито море. Така и така човек все някога умира. Водил ли си праведен живот, няма от какво да се страхуваш. Ако ме питате, най-добре е, докато чакаме, да изпеем един псалм.

И той направи точно това. Подхвана благодарствена песен за богатия урожай, „прибран непокътнат“. Не звучеше особено подходящо в място, където от незапомнени времена изглежда нищо не бе цъфтяло, но само този си спомняше. Децата пригласяха на хубавия му глас. Звучеше доста ободрително. Вуйчо Андрю и Вещицата не се включиха.

Към края на псалма Дигъри усети някакво подръпване за лакътя и от смесения дъх на бренди, пури и хубави дрехи реши, че вероятно е вуйчо Андрю. Възрастният предпазливо го дръпна настрана. Отдалечиха се на известно разстояние и той прилепи плътно устни до ухото на Дигъри:

— Хайде, момчето ми! Сложи си кръгчето! Да се махаме! — прошепна той.

Но Вещицата притежаваше изключително остър слух.

— Глупак! — изкънтя гласът ѝ и тя скочи от коня. — Забрави ли, че чувам дори мислите ти? Пусни момчето! Не смей да извършиш предателство, защото ще ти отмъстя по такъв начин, за какъвто никога не си чувал, откакто съществуват всичките светове.

— Какво? Мислиш ме за толкова гаден — добави Дигъри, — че да си тръгна без Поли... И Кочияша... И коня... от такова място. О, дълбоко грешиш.

— Ти си просто много непослушно и нахално момченце — просъска вуйчо Андрю.

— Ш-ш-ш-т... — обади се Кочияша.

Всички се заслушаха.

Най-после нещо ставаше в мрака. Някой пееше. Звучеше от много далече и Дигъри трудно се ориентираше от коя посока долита. В един момент сякаш се носеше отвсякъде едновременно, в следващия му се струваше, че пеенето идва от земята под тях. Ниските тонове отекваха така дълбоко — нищо чудно да принадлежаха на самата земя. Не се чуваха думи. Дори едва се различаваше мелодия. Но каква мелодия! Беше най-красивият звук, който някога бе чувал. Прекрасен! Почти нетърпим за слушане. И на коня като че ли му допадна: животното изцвили, както цвили от години впрегнат в каруца кон, озовал се най-после на старото пасбище във фермата, където е тичал като жребче и вижда някой, когото помни с добро, някой, който крачи през тревата, за да му даде бучка захар.

— Господи! — възкликна Кочияша. — Не е ли прекрасно?

В следващия миг се случиха две чудеса едновременно: неочаквано към гласа се присъединиха и множество други гласове. Звучаха в пълна хармония, но бяха по-високи, някак студени, кънтящи; и другото — мракът над главите им изведнъж се изпълни със звезди. Не се появиха постепенно, една по една, както става в лятна вечер. В един момент цареше непрогледна тъмнина, а в следващия грейнаха хиляди светлинки — отделни звездички, съзвездия и планети, по-ярки и по-големи от която и да било в нашия свят. Нямаше облаци. Новите звезди и новите гласове се появиха едновременно. Ако ги беше видял и чул като Дигъри, нито за миг не би се усъмнил, че пеят самите звезди, че първият глас — плътният — ги бе накарал да се появят и да запеят.

— Слава на небесата! — провикна се Кочияша. — Щях да бъда много по-добър човек, ако знаех, че съществуват такива неща.

Сега гласът на земята звучеше по-силно и триумфално, а гласовете в небето — след като известно време звучаха високо — започнаха да отслабват. И в този момент се случи още нещо.

Много далече, някъде до хоризонта, небето посивя. Във въздуха се усети свеж лек ветрец. И на онова място небето бавно, но неотстъпно изсветляваше. На фона му се очертаваха тъмни хълмове. През цялото време гласът не спираше да пее.

Скоро светлината им позволи да огледат лицата си. Кочияша и двете деца стояха със зяпнали уста и грейнали очи. Опияняваха се от звуците като хора, на които това напомня нещо. И вуйчо Андрю беше зяпнал, но не от радост. Приличаше по-скоро на човек, чиято брадичка се е отдалечила от лицето. Стоеше с приведени рамене, коленете му трепереха. Гласът не му харесваше. С удоволствие би избягал и би се скрил в миша дупка, стига да имаше как. Ала изглежда от всички Вещицата разбираше по някакъв начин музиката най-добре. Стоеше със стиснати устни и свити в юмруци ръце. Откакто започна песента, изпитваше чувството, че този свят е пълен с по-различни и по-силни магии от нейната. Тя го ненавиждаше. Бе готова да размаже целия свят или светове на парчета само и само да спре. Конят стоеше с щръкнали напред уши и потреперваше. От време на време пръхтеше и риеше земята. Вече не приличаше на стар уморен файтонджийски кон. Сега човек можеше да повярва, че баща му е участвал в сражения.

Небето на изток менеше цвета си: от бяло в розово, от розово в златно. Гласът се извисяваше, извисяваше и накара въздуха да затрепти. И точно когато достигна най-мощните и възхитителни трели, слънцето изгря!

Дигъри никога не бе виждал подобно слънце. Слънцето над развалините на Чарн изглеждаше по-старо от нашето. Това изглеждаше по-младо. Почти личеше как радостно се смее, докато изгрява. А когато лъчите му се плъзнаха по земята, за пръв път видяха къде са попаднали: долина, прорязана от широка, бърза река, която лъкатушеше, устремена на изток към слънцето. На юг се издигаха планини, а на север — по-ниски хълмове. Но долината бе само от пръст, камъни и вода. Не се забелязваше нито дърво, нито храст, нито стръкче трева. Земята бе с различни цветове — всичките свежи, ярки и жизнени, които предизвикваха необикновено вълнение. Но щом съзряха самия певец, забравиха всичко останало.

Беше огромен лъв с гъста и лъскава козина. Стоеше с отворена паст (заради песента), извърнал глава към изгряващото слънце, на около петстотин крачки от тях.

— Този свят е отвратителен! — отсече Вещицата. — Да изчезваме! Пригответе Магията!

— Напълно съм съгласен с вас, мадам — присъедини се вуйчо Андрю. — Доста неприятно място. Напълно диво. Само да бях по-млад и да имах оръжие...

— Господи! — възкликна Кочияша. — Нали не мислите да го застреляте?

— Та кой би могъл? — обади се Поли.

— Пригответи Магията, стари глупако! — заповяда Джейдис.

— Разбира се, мадам — отвърна вуйчо Андрю лукаво. — За целта двете деца трябва да ме докоснат. Веднага вземи кръгчето за вкъщи, Дигъри!

Искаше да се измъкне без Вещицата.

— А, правите го с *кръгчета*, така ли? — възкликна Вещицата.

Щеше да се добере до джоба на Дигъри, преди да се усети човек, но Дигъри сграбчи Поли и извика:

— Внимавайте! Ако някой от вас двамата направи само крачка, ние с Поли изчезваме, а вие оставате тук завинаги. Точно така. В джоба имам кръгче, което ще ни отведе с Поли вкъщи. Вижте, ръката ми е готова. Затова стойте настрана! Съжалявам за теб (погледна Кочияша) и за коня, но нищо не мога да сторя. А що се отнася до вас — той погледна вуйчо Андрю и Кралицата — и двамата сте магьосници, затова съвместният ви живот би ви допаднал.

— Млъкнете всички! — ненадейно се обади Кочияша. — Искam да послушам музиката.

Сега песента звучеше по друг начин.

ГЛАВА ДЕВЕТА

СЪТВОРЕНИЕТО НА НАРНИЯ

Лъвът крачеше напред-назад по пустата земя и пееше новата си песен — по-кротка, по-весела от онази, с която призова звездите и слънцето. Беше нежна и всепроникваща. Вървеше и пееше, а долината се покриваше с трева. Буквално извираше около лъва като вода. Понесе се по склоновете на хълмовете — същинска вълна. След броени минути вече пълзеше в подножието на далечните планини и с всеки изминал миг правеше новия свят да изглежда по-жизнен. Чуваше се как лекият ветреца минава през тревите. Скоро се появи и друга растителност. Високите склонове обраснаха с храсти. Мъхести туфи в по-наситено зелено се появиха из долината. Дигъри не се досещаше какво представляват, докато не видя една в краката си: малко, бодливо растение с десетки разклонения, които се покриваха със зеленина почти по два пръста на всеки две секунди. Сега вече го заобикаляха десетки подобни растения. И когато станаха на ръст колкото него, той разбра какво всъщност представляват.

— Дървета! — възкликна Дигъри.

Досадното бе, както обясняваше Поли по-късно, че не оставяха човек да наблюдава на спокойствие. В мига, в който Дигъри извика „Дървета!“, се наложи да отскочи, защото вуйчо Андрю се промъкваше към него и се готвеше да бръкне в джоба му. Дори да бе успял, вуйчо Андрю нямаше да има особена полза, защото се беше насочил към десния джоб: нали все още си мислеше, че зелените кръгчета ще го върнат въкъщи. Но Дигъри, разбира се, не желаше да се лиши и от тях.

— Спри! — провикна се Вещицата. — Назад! Още по-назад! Прибледи ли се някой дори на десет крачки до децата, ще му размажа главата. — Стискаше в ръка железния прът, изтръгнат от фенера, и бе готова да го хвърли. Никой не се съмняваше, че попадението ѝ ще бъде точно. — Така значи — продължи тя, — готов си да се измъкнеш заедно с момчето във вашия свят и да ме оставиш тук!

Гневът на вуйчо Андрю най-после взе връх над страховете му.

— Да, мадам, точно така — потвърди той. — Стига да имам възможност, непременно ще го направя. Това е мое право. Вие се отнесохте възмутително и отвратително с мен. Постарах се да ви окажа толкова любезност, колкото е по силите ми. И каква се оказа наградата ми? Вие ограбихте, налага се да повторя думата *ограбихте*, един бижутер. Настояхте да ви предложи изключително скъп, да не кажа показен, обяд, макар да бях принуден да заложа часовника и верижката си, за да го платя (длъжен съм да ви уведомя, мадам, в моето семейство нямаме навика да посещаваме заложни къщи, ако не броим братовчеда Едуард). По време на този напълно негоден за консумиране обяд (още усещам последиците му) вашето поведение и разговори привлякоха неблагоприятното внимание на всички присъстващи. Вие ме опозорихте публично. Никога повече няма да посмея да стъпя в онзи ресторант. Нападнахте полицията. Откраднахте...

— О, спрете, господине, спрете! — обади се Кочияша. — Сега е моментът да гледаме и слушаме какво става наоколо, няма време за приказки.

И наистина имаше какво да се слуша и какво да се гледа. Появилото се до Дигъри дърво вече се превърна в огромен бук, чиито клони нежно се поклащаха над главата му. А всички стояха върху свежа зелена трева, осеяна с маргаритки и лютичета. Малко по-далече, по брега на реката, се поклащаха върби. От другата страна се виждаха люлякови храсти, диви рози и рододендрони. Конят хрупаше прясна трева.

През цялото време лъвът се движеше величествено напред-назад, а песента му не секваше. Известно безпокойство предизвикваше приближаването му. Той обикаляше наоколо и при всеки нов кръг се оказваше все по-близо. Поли намираще песента все по-интересна. Стори й се, че долавя връзка между музиката и нещата, които се случват. На около стотина крачки, върху хребета, изникна редица от тъмни ели и тя ги свърза с няколко последователни протяжни гърлени тонове, които лъвът издаде само преди миг. Той подхвана забързана серия от по-меки тонове и тя не се изненада, като видя как навсякъде изникват иглики. Обзе я странно вълнение. Вече непоколебимо вярваше, че всички неща се появяват (по нейните думи) „от главата на лъва“. „Слушаш ли песента му, чуваш какво измисля;

погледнеш ли наоколо — виждаш го.“ Всичко бе така вълнуващо, че тя нямаше време да се изплаши. Ала Дигъри и Кочияша се притесняваха малко или много от постепенното приближаване на лъва. Що се отнася до вуйчо Андрю — зъбите му тракаха, но понеже коленете му трепереха, нямаше как да побегне.

Неочаквано Вещицата пристъпи смело към лъва. Той идваше насреща, все така пеейки, с бавни тежки стъпки. Застана на не повече от десетина крачки. Тя вдигна ръка и запрати железния прът към главата му.

Никой — особено Джейдис — не би пропуснал целта от такова разстояние. Прътът удари лъва точно между очите. Плъзна се и тупна на земята. Лъвът продължаваше да се приближава. Походката му нито се ускори, нито се забави. Дори не беше ясно дали е разбрал, че са го ударили. Меките му лапи не вдигаха никакъв шум, ала се усещаше как земята потреперва под тежестта му.

Вещицата изпищя и побягна. След няколко мига изчезна сред дърветата. Вуйчо Андрю се извърна, за да последва примера ѝ, препъна се в някакъв корен и заби нос в малко поточе, което течеше към реката. Децата не бяха в състояние да помръднат. Впрочем не бяха съвсем сигурни дали искат да го сторят. Лъвът не им обърна никакво внимание. Огромната му червена паст зееше отворена, но от нея се носеше песен, а не рев. Мина така близо край тях, че можеха да докоснат гривата му. Ужасно се страхуваха да не извърне глава и да ги погледне, а същевременно по някакъв странен начин искаха да направи точно това. Подмина ги сякаш бяха невидими. След няколко крачки се извърна, мина повторно край тях и продължи на изток.

Вуйчо Андрю се надигна, като кашляше и пръскаше слюнки.

— Хайде, Дигъри! — подкани той. — Отървахме се от оная жена и ужасният лъв изчезна. Дай ръка, надени кръгчето и веднага да тръгваме!

— Не се приближавай! — предупреди го Дигъри и отстъпи. — Пази се от него, Поли! Ела до мен! Вуйчо Андрю, да знаеш, направиш ли само още една крачка — ние изчезваме.

— Веднага направи каквото ти казвам! — кресна вуйчо Андрю. — Ти си едно непослушно, зле възпитано хлапе.

— От какво се страхуваш? — попита Дигъри. — Искаме да останем още малко и да видим какво ще стане. Нали и ти беше

любопитен какво има в другите светове? Не ти ли харесва сега, когато си тук?

— Да ми харесва! — възкликна вуйчо Андрю. — Само виж в какво състояние съм. Та това е най-хубавата ми жилетка, най-хубавият ми фрак. — Действително, той представляваше ужасна гледка. Нищо чудно — колкото си по-издокаран, толкова по-лошо ще изглеждаш, след като изпълиш от строшен фйтон и цопнеш в кален поток. — Не казвам — продължи той, — че мястото не представлява интерес. Ако бях по-млад... Вероятно бих успял да придумам някой енергичен млад мъж, за предпочитане опитен ловец, да дойде по тези места пръв... В тази страна има изгледи да се направи нещо. Климатът е възхитителен. Никога не съм дишал подобен въздух. Дори щеше да ми се отрази добре, предполагам, ако... обстоятелствата бяха по-различни. Ех, защо нямаме пушка!

— Забрави за пушката! — обади се Кочияша. — Отивам да разчеша Стробери. Конят ми има повече здрав разум от някои хора, дето мога да назова.

Приблужи до Стробери и започна да му говори успокоително, както правят конярите.

— Да не си въобразяваш, че *този* лъв може да бъде убит с пушка? — възрази Дигъри. — Та той сякаш въобще не забеляза удара с железния прът.

— Независимо от всичките й недостатъци мичето е храбра, момчето ми — отбеляза вуйчо Андрю. — Постъпката й беше доста смела.

Той потри ръце и кокалчетата му изпукаха, сякаш отново забрави страха си от Вещицата.

— Постъпката й беше отвратителна — отсъди Поли. — Какво лошо й направи той?

— Ха, какво е това? — Дигъри се втурна напред да види какво се бе появило само на няколко крачки от него. — Хей, Поли, ела да погледнеш!

Вуйчо Андрю също пристъпи, но не от любопитство, а защото искаше да е близо до децата — в случай че се появи възможност да открадне кръгчетата. Но след като забеляза какво разглежда Дигъри, дори неговият интерес се пробуди. Пред тях бе съвършено умалено

копие на уличен фенер — няколко педи високо. То растеше и се оформяше, докато го наблюдаваха. Точно както дърветата преди малко.

— И е живо... Искам да кажа, светна — посочи Дигъри.

Беше самата истина. Ярката слънчева светлина, разбира се, пречеше да се види ясно малкото пламъче във фенера, освен ако не го засенчеха.

— Забележително! Наистина забележително! — мърмореше вуйчо Андрю. — Дори аз не съм сънувал подобна магия. Попадали сме в свят, където всичко, дори уличните фенери, оживяват и растат. Чудя се от какво ли семе пониква уличен фенер?

— Не виждаш ли? — попита Дигъри. — Именно тук падна железният прът. Онзи, който тя откърти от фенера в нашия свят. Прътът потъна в земята и сега се появява като малък уличен фенер. (Но вече не беше толкова малък — на височина стана колкото Дигъри.)

— Удивително! Удивително! — не преставаше да изразява смайването си вуйчо Андрю и все по-усилено потриваше ръце. — Ха, ха... А те се присмиваха на моите магии. Глупавата ми сестра ме смята за луд. Чудя се какво би казала сега? Открих свят, в който всичко прелива от живот и растеж. Колумб... Какво ще ми разправят за Колумб? Какво е Америка в сравнение с това? Потенциалните търговски възможности на тази страна са неограничени. Докарай няколко стари парчета желязо тук, зарови ги и ще поникнат чисто нови локомотиви, бойни кораби и каквото си поискаш. Нищо няма да ми струват, а в Англия ще ги продам на действителната им цена. Ще стана милионер. А и какъв климат! Чувствам се с години по-млад. Мога да отворя санаториум. Ще си докарвам по двадесет хиляди годишно. Разбира се, ще се наложи да посветя неколцина в тайната. Но първо трябва да се застреля звярът.

— Вие сте досущ като Вещицата — обади се Поли. — Само за убийства мислите.

— А що се отнася до мен — продължаваше вуйчо Андрю щастливите си мечти, — не се знае до каква възраст ще доживея, ако се заселя тук. А този въпрос не е за подценяване, когато човек достигне шестдесетте. Не бих се изненадал, ако в тази страна не остарея дори ден повече. Изумително! Страната на младостта!

— О! — възкликна Дигъри. — Страната на младостта. Наистина ли мислиш, че сме попаднали в нея? — Той веднага си спомни какво

каза леля Лети на жената, която донесе гроздето и отново го завладя сладка надежда. — Вуйчо Андрю, мислиш ли, че тук има нещо, което би изцерило мама?

— За какво приказваш? — стъписа се вуйчо Андрю. — Та тук да не е аптека? Но както обърнах внимание...

— Ти не даваш две пари за нея! — възмути се от вдън душа Дигъри. — Така и предполагах. Ала тя ти е сестра и моя майка. Няма значение! Ще попитам лъва дали ще ми помогне.

Обърна се и бързо се отдалечи. Поли изчака миг и се втурна след него.

— Ей! Спри! Върни се! Това момче полудя! — разкрещя се вуйчо Андрю.

Старият мъж тръгна предпазливо след децата, като спазваше известна дистанция — нито искаше да се отдалечи прекалено много от зелените кръгчета, нито имаше желание да се озове прекалено близо до лъва.

След малко Дигъри стигна до края на гората и спря. Лъвът продължаваше да пее. Но и този път песента звучеше по друг начин. Приличаше повече на нещо, което ние бихме нарекли мелодия, но звучеше по-диво. Караше те да тичаш, да скачаш, да се катериш. Идеше ти да викаш. Пораждаше желание да се втурнеш към другите хора и да ги прегърнеш или да се биеш с тях. От песента Дигъри се разгорещи, а лицето му почервения. Тя оказа въздействие и върху вуйчо Андрю, защото се чуваше как си мърмори:

— Темпераментно миче! Жалко, че такъв ѝ е нравът, но е дяволски привлекателна жена независимо от всичко.

Ала онова, което песента правеше с двете човешки същества, бе нищо в сравнение с онова, което правеше с природата.

Представете си огромна тревна площ, която кипи като вода в казан. Няма как по-точно да опиша какво ставаше. Докъдето поглед стига по повърхността, се появяваха малки издутини, всичките с различен размер: някои колкото къртичини, други — колкото колело на каруца, две — колкото малка селска колиба. Издутините се движеха, набъбваха, разпукваха се и от тях потичаше пръст, а от всяка издутинка се появяваше животинче. Къртиците пропълзяха точно както би ги видял да се показват в Англия. Кучетата показаха глави и залаяха, провирайки се нагоре точно както си виждал да минават през тясна

дупка. Най-любопитни за гледане се оказаха елените, понеже рогата им, естествено, се появяваха много преди останалата част от тялото. В началото Дигъри дори реши, че отново вижда дървета. Всички жаби се появиха близо до реката и с „ква-ква“ шумно скочиха право във водата. Пантерите, леопардите и другите подобни животни на мига се захванаха да изближат пръстта от хълбоците си, а после — да подострят нокти в дънерите на дърветата. Огромни ята птици накацах по дърветата. Прелитаха пеперуди. Пчелите трескаво се засуетиха около цветята, сякаш нямаха секунда за губене. Но най-великият момент бе, когато се пръсна най-голямата издатина, сякаш стана малко земетресение, и оттам се появиха извитият гръб, едрата мъдра глава и четирите набръчкани крака на слона. Сега вече песента на лъва почти не се чуваше. Наоколо се носеше грачене, гукане, кукуригане, мучене, цвилене, лаене, виене, блеене и тръбенето на слона.

Дигъри вече почти не чуваше лъва, но го виждаше така едър и бляскав, че не можеше да откъсне очи от него. Останалите животни очевидно не се страхуваха от него. В този момент Дигъри чу тропот на копита зад гърба си. После край него препусна старият файтонджийски кон и се присъедини към животните. (Въздухът очевидно му понасяше, както и на вуйчо Андрю. Вече не приличаше на окаян дръглив лондонски кон. Вдигаше високо крака и държеше главата си изправена.) И едва сега лъвът млъкна. Движеше се напред-назад сред животните. От време на време приближаваше до някоя двойка животни (винаги към две едновременно) и докосваше носовете им със своя. Докосна по чифт представители на бобрите, на леопардите, на елените (един елен и една сърна). Някои животни подмина. Ала двойките, които докосна, незабавно се отделиха от себеподобните си и го последваха. Спря и докоснатите същества образуваха широк кръг около него. Другите, недокоснатите, започнаха да се разотиват. Шумът от стъпките им постепенно заглъхна в далечината. Избраните животни стояха в пълно мълчание с вперени в лъва очи. Тези от семейство Котки размахваха от време на време опашка, но иначе и те стояха неподвижно. За пръв път през този ден настъпи пълна тишина, ако изключим ромоленето на водата. Сърцето на Дигъри заби лудо. Очакваше да се извърши нещо много тържествено. Нито за миг не забравяше за майка си, но ясно осъзнаваше невъзможността дори заради нея да прекъсне събитието.

Лъвът не мигаше — гледаше животните втренчено, сякаш готов да ги изгори с поглед. Постепенно с тях настъпи промяна. По-дребните — зайци, къртици и други такива — станаха доста по-големи. Най-едрите — забелязваше се особено ясно при слона — станаха по-малки. Много от животните се изправиха на задните си крака. Някои наведоха глава на една страна, все едно полагаха усилие да разберат нещо. Лъвът отвори уста, но не се чу никакъв звук. Бавно издиша топъл въздух. Всички животни се разлюляха, както силният вятър разлюлява редица от дървета. Високо над главите им, скрити отвъд синевата на небето, звездите отново запяха чиста, студена и сложна мелодия. Последва бързо проблясване като от огън (но никого не изгори) или от небето, или от лъва. Кръвта в жилите на децата се смрази, когато най-гърленият и най-дивият глас, чул някога от тях, изрече:

— Нарния, Нарния, Нарния, събуди се! Обичай! Мисли! Говори! Нека дърветата вървят! Нека зверовете говорят! Нека водите бъдат божествени!

ГЛАВА ДЕСЕТА

ПЪРВАТА СМЕШКА И ДРУГИ РАБОТИ

Звучеше, разбира се, гласът на Лъва. Децата отдавна бяха сигурни, че той може да говори. Независимо от това останаха възхитени и шокирани, когато го стори.

Между дърветата пристъпваха диви същества: боговете и богините на гората. Появиха се още фавни, сатири и джуджета. От реката изплува Водния бог с нимфите — неговите дъщери. Всички, които се появиха, заедно с другите животни и птици отвърнаха всеки със своя глас — нисък или висок, плътен или ясен:

— Поздравяваме те, Аслан! Чуваме те и ти се подчиняваме. Будни сме. Обичаме. Мислим. Говорим. Знаем.

— Но, моля, още не знаем кой знае колко — обади се носов глас.

Децата подскочиха от изненада — бе проговорил старият файтонджийски кон.

— О, Стробери — възкликна Поли, — *така* се радвам, че си от избраните Говорещи зверове.

А Кочияша, застанал до децата, рече изумен:

— Не мога да повярвам. Но пък винаги съм казвал, че конят ми е изключително умен.

— Същества, дарявам ви със самите вас — долетя силният, щастлив глас на Аслан. — За вечни времена ви давам Нарния. Давам ви горите, плодовете, реките. Давам ви звездите, давам ви себе си. Немите животни, които не избрах, са също ваши. Отнасяйте се внимателно към тях и ги щадете, но не се връщайте към техните навици, иначе ще престанете да бъдете Говорещи зверове. Защото измежду тях бяхте избрани и при тях може да се върнете. Затова — внимавайте!

— Непременно, Аслан, непременно — откликнаха всички.

Една самонадеяна Чавка добави високо:

— Не се безпокой!

Останалите току-що бяха замълчали, затова думите ѝ прозвучаха отчетливо и високо в настъпилата всеобща тишина. Сигурно и на теб ти се е случвало, например бил си на гости и в стаята е имало много хора. От притеснение Чавката скри глава под крилото си, сякаш се готвеше да заспи. А другите животни започнаха да издават различни странни звуци — по този начин се смееха. Естествено, никой от нашия свят никога не е чувал подобно нещо. Опитаха се да потиснат напушилия ги смях, но Аслан им каза:

— Смейте се и не се страхувайте, същества! Сега, когато вече не сте неми и обикновени, не е задължително винаги да сте сериозни. Защото шегите, както и справедливостта съпътстват говора.

Всички се отпуснаха на воля. Настъпи страхотно веселие, дори Чавката събра кураж, кацна между ушите на файтонджийския кон и запляска с криле.

— Аслан! Аслан! Нима направих първата смешка? Ще стане ли известно на всички как сътворих първата смешка? — каза тя.

— Не, малка приятелко — отвърна Лъва. — *Не* ти сътвори Първата смешка. *Ти* се превърна в посмешище.

Последва залп от смехове, но Чавката не се обиди. И тя се смя с всички, докато конят не тръсна глава. Чавката загуби равновесие и се устреми към земята, но преди да тупне, се сети, че има криле.

— А сега — привлече вниманието им Аслан, — когато Нарния е създадена, нека помислим за нейната безопасност. Ще призова някои от вас при себе си. Ела ти, главно Джудже, и ти, Бог на реката, и ти, Дъбе, и ти, Бухале... Да дойдат и двата Гарвана, и Слона. Трябва да поговорим. Защото, макар светът ни да е сътворен едва преди пет часа, в него вече проникна зло.

Призованите пристъпиха напред. Аслан се отправи на изток, а те го последваха. Останалите започнаха да говорят един през друг. Някой попита:

— *Какво* каза той, че се е появило в нашия свят? Никназло? Какво е „Никназло“?

— Не, не... Каза „Проникназло“ — поправи го друг.

— А какво е „Проникназло“? — полюбопитства трети.

— Слушай! — рече Дигъри на Поли. — Ще го последвам... Имам предвид, Аслан, Лъва. Трябва да поговоря с него.

— Дали ще успеем? — усъмни се Поли. — Аз самата не бих се осмелила.

— Налага се. Става въпрос за мама. Той единствен е способен да ми даде нещо, което да я изцери.

— Ще дойда с теб — обади се Кочияша. — Харесвам го. Не допускам другите животни да ни се нахвърлят. А и искам да кажа нещо на стария Стробери.

Тримата пристъпиха смело напред — или поне толкова смело, колкото можеха — и тръгнаха към групата животни. Събраните бяха така улисани да се опознаят и сприятелят, че забелязаха тримата пришълци едва когато те приближиха. Не чуха и вуйчо Андрю, който бе застанал разтреперан малко по-назад и викаше (но не с цяло гърло):

— Дигъри! Върни се! Върни се веднага, щом ти казвам! Да не си посмял да направиш още една крачка!

Тримата се озоваха непосредствено до животните, които замълчаха и се вторачиха в хората.

— Ха — обади се по някое време Бобъра, — какво, в името на Аслан, е това?

— Моля ви... — подхвана Дигъри доста запъхтяно, но Заека се намеси:

— Според мен са някакъв гигантски вид маруля.

— Не, честна дума не сме — обади се Поли разтревожено. — Изобщо не сме вкусни за ядене.

— Ето, чувате ли — обърна им внимание Къртицата. — Те говорят. Кой е чувал за говорещи марули?

— Сигурно това е втората смешка — предположи Чавката.

Пантерата, която си миеше лицето, спря за миг, за да отбележи:

— Дори да е така, не могат да се сравнят с първата смешка. Поне аз не виждам нищо смешно в тях — тя се прозя и продължи заниманието си.

— О, моля ви — обади се отново Дигъри. — Страшно бързам. Трябва да видя Лъва.

През цялото време Кочияша се опитваше да привлече вниманието на Стробери. Най-после успя.

— Хайде, Стробери, момчето ми — уговаряше го той, — нали ме познаваш? Няма да стоиш там и да твърдиш, че не знаеш кой съм, нали?

— За какво приказва Нещото? — чуха се няколко гласа, отправени към коня.

— Ами — подхвана Стробери бавно, — не знам точно. Все пак мисля, засега никой от нас още не знае особено много. Но някаква смътна идея ми подсказва, че някога преди съм виждал подобно същество. И имам чувството, че съм живял и на друго място... преди Аслан да ни събуди, което стори само преди минути. Но всичко ми е така объркано. Като на сън. Но в съня си съм виждал такива като тези тримата.

— Какво? — не вярваше на ушите си Кочияша. — Не ме познаваш? Аз, който ти носех гореща каша, когато вечер не ти беше добре. Аз, който винаги така старателно съм те разчесвал? Аз, който никога не забравях да метна чул на гърба ти, когато ставаше студено? Не очаквах това от теб, Стробери!

— *Май* нещо си припомням — замислено отговори Коня. — Да... Чакай да помисля, да помисля... Да. Връзваше едно омразно черно нещо зад гърба ми, удряше ме и ме караше да тичам. И колкото и надалеч да тичах, черното нещо все подрънкваше зад мен.

— Трябваше да си изкарваме прехраната — защити се Кочияша. — И твоята, и моята. И ако нямаше работа и си спестявах камшика, нямаше да има конюшня, сено, каша и овес. Защото все пак и овес ядеше, когато имах възможност. Няма да отречеш.

— Овес? — повтори Конят, а ушите му щръкнаха. — Да, помня нещо такова. Да, да... Все повече и повече неща си припомням. Ти вечно седеше някъде отзад, а аз все тичах и теглех теб и черното нещо. Аз вършех цялата работа.

— Наистина, през лятото ставаше така — съгласи се Кочияша. — Тежка работа за теб и сенчесто местенце за мен. Но какво ще кажеш за зимата, старо момче, когато ти беше завит, а аз седях там горе, краката ми замръзваха, носът ми едва не окапваше, ръцете ми се вкочаняваха, така че едва държах юздите?

— Беше жесток, неприятен свят — отсече Стробери. — И никаква прясна трева. Само камъни.

— Вярно, друже, вярно! — съчувствено рече Кочияша. — Жесток свят си беше. Винаги съм казвал, че ония павета са истинско мъчение за конете. Но Лондон е такъв. Не ми харесваше повече, отколкото на теб. Ти беше кон, расъл в провинцията, а и аз я

предпочитах. Когато живеех на село, пеех в хора. Но там нямаше как да си изкарвам прехраната...

— О, моля ви, моля ви! — обади се Дигъри. — Нека да тръгваме! Лъва се отдалечава все повече. А е много важно да поговоря с него.

— Слушай, Стробери — предложи Кочияша, — този момък иска да попита нещо Лъва... Дето наричат Аслан. Защо не му позволиш да те яхне (той ще ти е много благодарен) и не го отведеш при Лъва? А аз и момиченцето ще ви последваме.

— Да ме яхне? — повтори Стробери. — А, сега се сещам. Това значи да седне на гърба ми. Помня, че много отдавна един от вас, двукраките, правеше същото. И имаше едни твърди бели бучки, които ми даваше. На вкус бяха... изключителни! Дори по-сладки от тревата!

— А, това са захарчета — сети се Кочияша.

— Моля те, Стробери — обади се отново Дигъри, — позволи ми да те яхна и ме отведи при Аслан!

— Е, не възразявам — съгласи се Коня. — Един път може. Хайде, качвай се!

— Добрият ми стар Стробери — разнежи се Кочияша. — Хайде, момче, ще ти помогна!

Дигъри се озова върху гърба на Стробери. Чувстваше се отлично — и преди бе яздил пони без седло.

— Да вървим, Стробери! — подкани той.

— Нямах ли случайно от ония белите неща, а? — запита Коня.

— Боя се, че не — призна Дигъри.

— Е, здраве да е! — примири се Стробери и потегли.

В този момент един едър Булдог, който душеше и се озърташе наоколо, изведнъж се обади:

— Вижте. Онова там не е ли още едно от тези странни същества? Ей там, до реката, под дърветата.

Всички животни се обърнаха и видяха вуйчо Андрю, застанал между рододендроните с надеждата да не го забележат.

— Хайде! — обади се едновременно няколко гласа. — Да отидем да проверим.

И докато Стробери бързо се отдалечаваше с Дигъри върху гърба си (Поли и Кочияша ги следваха пеша), повечето животни се спуснаха към вуйчо Андрю с рев, лай, пръхтене и други шумове, които показваха възбуждения им интерес.

Сега нека се върнем малко назад и да обясним как изглеждаше всичко случило се в очите на вуйчо Андрю. За разлика от Кочияша и децата той го видя по съвсем друг начин. Защото онова, което виждаш и чуваш, до голяма степен зависи от мястото, където стоиш. Зависи и какъв човек си.

Откакто се появиха животните, вуйчо Андрю отстъпваше все по-назад и по-назад към гъсталака, без да откъсва очи от тях. Но всъщност не се интересувахе истински какво правят, а дали няма внезапно да се втурнат към него. И той като Вещицата беше ужасно практичен. Той изобщо не забеляза как Аслан подбира по една двойка от всеки вид животни. Само видя или си мислеше, че вижда много опасни диви зверове да се разхождат наоколо. И непрекъснато се чудеше защо животните не бягат от големия лъв.

Настъпи великият миг. Зверовете проговориха, но той пак не забеляза нищо. Поради много интересна причина. В самото начало, още когато беше тъмно и Лъва започна да пее, вуйчо Андрю съобрази, че звукът всъщност е песен. Ала никак не я хареса. Тази песен го подсети за неща, за които не желаше нито да мисли, нито да чувства. После слънцето изгря и той видя певеца. Пееше Лъва („Само някакъв си лъв“, както си помисли). Опита се с всички сили да пренебрегне песента на Лъва — каква ти песен, само ръмжене, като всяко ръмжене на лъв от която и да било зоологическа градина по света. „Само ми се е сторило, че пее“, мислеше си той. „Въобразил съм си го. Нервите ми не са наред. Та кой е чул лъв да пее?“ И колкото по-дълго и по-красиво пееше Лъва, толкова по-усилено вуйчо Андрю си вгълпяваше: „Не, рев е.“ Работата е там, че когато гледаш да се изкараш по-глупав, отколкото си, обикновено успяваш. Така стана и с вуйчо Андрю. Вече не чуваше нищо от песента на Аслан, чуваше само рев. А след време нямаше да чува друго, дори да искаше. Най-накрая Лъва проговори: „Нарния, събуди се!“, ала думите изобщо не стигнаха до вуйчо Андрю. Отговора на животните той схвана само като лай, ръмжене, цвилене и виене. А когато се разсмяха... Можеш да си представиш! Това бе едно от най-лошите неща, случили се някога на вуйчо Андрю — долови единствено ужасен, кръвожаден вой на гладни и разгневени зверове. После, обхванат от ужас, видя трите човешки същества да излизат на открито, за да пресрещнат животните.

„Какви глупаци! — рече си той. — Сега зверовете ще погълнат кръгчетата заедно с децата и никога няма да успее да се върне у дома. Какъв егоист е Дигъри! А и останалите не са по-добри. Ако искат да загубят живота си, това си е тяхна работа. Но какво ще правя аз? За това изобщо не мислят. Никой не мисли за мен.“

И накрая, когато животните вкупом се насочиха към него, той се обърна и хукна да спасява кожата си. Ясно бе, че въздухът на новия свят влияеше благоприятно на вуйчо Андрю. В Лондон се чувстваше прекалено стар да тича, а сега бягаше тъй бързо, че положително щеше да спечели всяко надбягване в което и да било английско училище. Пешовете на фрака му се вееха след него и разкрасяваха гледката. Но, разбира се, нямаше полза. Повечето от животните зад него бяха бързоноги. За първи път в живота си те се впускаха в такава надпревара и всички копнееха да впрегнат в работа новите си мускули.

— След него! След него! — викаха те. — Може това да е „Проникназло“! Бързо! Давайте! Пресечете му пътя! Заобиколете го! Хайде! Ура!

Само за минути няколко от животните го изпревариха, застанаха в редица пред него и му препречиха пътя. Останалите го притиснаха отзад. Накъдето и да се обърнеше, виждаше ужасна гледка. Рогата на могъщи елени и огромната глава на Слона почти докосваха лицето му, мечки го гледаха със сериозно изражение, тежки глигани грухтяха зад гърба му, хладнокръвни леопарди и пантери със саркастични муцуни (както му се струваше) се взираха в него и размахваха опашки. Най-много го порази броят на зиналите уста. Животните всъщност бяха отворили уста, защото се бяха задъхали, а той си мислеше, че се канят да го изядат.

Вуйчо Андрю стоеше разтреперан и залиташе. Никога не бе обичал особено животните, по-скоро се страхуваше от тях. А годините, през които извърши жестоки експерименти с тях, го накараха да ги намрази и да се страхува още повече.

— Е — подхвана Булдога делово, — вие животно ли сте, зеленчук ли сте или минерал?

Той всъщност изрече това, но на вуйчо Андрю му прозвуча като „Гр-р-р-р!“.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ДИГЪРИ И ВУЙЧО АНДРЮ СА В БЕДА

Вероятно ще помислиш животните за глупави, щом не забелязаха, че вуйчо Андрю е от същия тип същества като двете деца и Кочияша. Работата обаче е друга: животните не знаеха нищо за дрехите. Възприемаха рокличката на Поли, костюмчето на Дигъри и шапката на Кочияша както собствената си козина или пера. Дори тримата не биха отнесли към един вид, ако не бяха разговаряли с тях, а и Стробери помогна — нали той смяташе така. От друга страна, вуйчо Андрю някак се различаваше: доста по-висок от децата и доста по-слаб от кочияша, целият облечен в черно с изключение на бялата жилетка (по това време вече не чак толкова бяла), с буйни сиви коси (сега наистина доста буйни). Всички белези го отличаваха от тримата. И това естествено ги озадачи. И най-лошото — той сякаш не умееше да говори.

Но, да бъдем справедливи, опита. Когато Булдога го заговори (или както му се стори — изръмжа), той протегна трепереща ръка и едва поемайки си дъх, каза:

— Добро кученце. Горкичкото.

Ала животните не го разбраха, както той не ги разбираше. Те не различиха никакви думи — само някакъв съскащ звук. И може би бе за добро, защото никое от моите познати кучета — най-малко говорещо куче от Нарния — не обича да го наричат „добро кученце“. И на теб не ти допада да те наричат „млади ми момко“, нали?

След това вуйчо Андрю се строполи и припадна.

— Нали ви казах — обади се Глигана, — това е просто дърво. Помислих си го от самото начало. (Не забравяй, че досега те не бяха виждали нито припадък, нито строполяване).

Булдога подуши вуйчо Андрю от главата до петите и вдигна глава:

— Животно е. Със сигурност. Вероятно от вида на онези, другите.

— Според мен не си прав — възрази една от мечките. — Никое животно няма просто така да се катурне. Ние сме животни и не се катурваме. Стоим прави. Ето така.

Изправи се на задните си крака, отстъпи крачка, препъна се в нисък клон и тупна по гръб.

— Третата смешка! Третата смешка! Третата смешка! — провикна се Чавката, силно развълнувана.

— Продължавам да твърдя, че е някакво дърво — не се предаваше Глигана.

— Щом е дърво — досети се другата мечка, — в клоните му положително има гнездо на пчели.

— Не е дърво, сигурен съм — намеси се Язовеца. — Не ме напуска чувството, че преди да се строполи, направи опит да заговори.

— Ами! Чул си как вятърът шуми в клоните му — държеше на своето Глигана.

— Нали не искаш да кажеш — обърна се Чавката към Язовеца, — че това е *Говорещ* звяр? Та то не произнесе нито дума!

— Но все пак — взе отношение Слона (по-точно Слоницата, защото съпругът ѝ, както помните, бе извикан от Аслан) — не е изключено да е друго животно. Защо бялото петно да не е лице, тези дупки — очи, а това — уста? Няма нос, както се вижда. Но пък... Хъм... Не бива да сме тесногръди. И без друго малцина имат нещо, което може да се нарече нос — завърши тя и присви очи, за да плъзне поглед по дългия си хобот с разбираема гордост.

— Напълно възразявам срещу подобна бележка — скочи Булдога.

— Слоницата е абсолютно права — не се стърпя Тапира.

— Чуйте ме! Чуйте ме! Чуйте ме! — взе енергично думата Магарето. — Вероятно е животно, което не умее да приказва, но мисли, че може.

— Защо не го изправим? — зачуди се Слоницата замислено.

Тя нежно вдигна отпуснатата фигура на вуйчо Андрю с хобот и го изправи. За жалост наопаки — с краката нагоре, и всички монети се изсипаха от джоба му. Усилието ѝ се оказа безполезно. Вуйчо Андрю отново се свлече.

— Та това въобще не е животно — чуха се няколко гласа. — То дори не е живо.

— Казвам ви, животно е — не отстъпваше Булдога. — Подушете го и ще се убедите.

— Подушването не е всичко — обобщи Слоницата.

— Ха! — сопна се Булдога. — Та, ако не вярваш на носа си, на какво друго да вярваш?

— На ума си — подсказа тя внимателно.

— Напълно възразявам срещу подобна бележка — повтори Булдога.

— Е — подхвана Слоницата, — наложително е да предприемем нещо. Защото това може да е „Проникназло“. Тогава трябва да го покажем на Аслан. Какво е мнението ви? Това вид животно ли е или по-скоро дърво?

— Дърво, дърво — чуха се десетина гласа.

— Добре — прие Слоницата. — Щом е дърво, редно е да го посадим. Да изкопаем дупка.

Двете къртици уредиха въпроса доста чевръсто. Последва спор как да сложат вуйчо Андрю в дупката. На косъм му се размина да не го забодат с главата надолу. Според някои животни краката му бяха клони — следователно сивкавото пухкаво нещо (имаха предвид косата му) бяха корените. Ала други посочиха, че раздвоената му част е по-кална и по-разперена, значи повече прилича на корени. И така, в края на краищата го закопаха с главата нагоре и отъпкаха пръстта чак до над коленете му.

— Ужасно е увехнало — отбеляза Магарето.

— Нужна му е вода — реши Слоницата и продължи: — Може би (без да имам намерение да засегна някой от присъстващите) за *такива* работи нос като моя...

— Напълно възразявам срещу подобна забележка — не пропусна да се обади Булдога.

Ала Слоницата спокойно отиде до реката, напълни хобота си с вода и се върна да се погрижи за вуйчо Андрю. Тя добросъвестно повтори това няколко пъти и върху главата на стария човек се изляха литри вода, която обливаше раменете му и се стичаше по пешовете на фрака — все едно беше влязъл в банята с дрехи. Ала това го свести от припадъка. Какво събуждане! А сега да го оставим да разсъждава върху лошата си постъпка (сякаш бе способен да стори подобно нещо) и да се насочим към по-важни неща.

Стробери препускаше с Дигъри на гърба. Постепенно шумът на животните заглъхна, групата на Аслан и съветниците му се виждаше съвсем наблизо. Дигъри съзнаваше, че не е редно да прекъсва толкова сериозно съвещание, но положението не търпеше отлагане. Аслан каза само една дума и Слона, Гарвана и всички останали се дръпнаха встрани. Дигъри се плъзна от гърба на коня и се озова лице в лице с Аслан. Лъва се оказа по-голям, по-красив, по-златист и по-страховит, отколкото бе предполагал. Не смееше да го погледне в големите очи.

— Ако обичате... Господин Лъв... Аслан... Сър... — подхвана Дигъри, — бихте ли могли... Умолявам ви... Можете ли да ми дадете вълшебен плод от този свят, който да изцери мама?

Отчаяно се надяваше Лъва да рече „Да“. Ужасно се страхуваше отговорът да не е „Не“. Остана обаче напълно изумен, когато той не каза нито едното, нито другото.

— Това е момчето — Аслан не гледаше към Дигъри, а към своите съветници. — Това е момчето, което го направи.

— Олеле! — неволно възкликна Дигъри. — Какво съм направил?

— Сине Аврамов — продължи Аслан, — една лоша Вещица броди из моята нова страна Нарния. Разкажи на всичките тези добри зверове как попадна тя тук.

На Дигъри му хрумнаха куп неща, но прояви достатъчно разум да каже истината:

— Аз я доведох тук, Аслан.

— С каква цел?

— Искях да я отведа от моя свят и да я върна в нейния. Мислех, че я водя там.

— А как попадна тя в твоя свят, сине Адамов?

— Чрез... чрез Магия.

Лъва мълчеше и Дигъри се досети, че очаква да чуе още.

— Всичко започна от вуйчо Андрю. Посредством вълшебните кръгчета той ни изпрати от нашия свят. По-точно изпрати първо Поли и аз я последвах. Така срещнахме Вещицата в двореца на Чарн и тя се хвана за нас, когато...

— Вие сте се *срещнали* с Вещицата? — едва не изръмжа заплашително Аслан.

— Тя се събуди — обясни отчаяно Дигъри. Изведнъж неимоверно пребледня, но продължи: — По-точно аз я събудих.

Гризеше ме любопитство какво ще стане, ако ударя камбанката. Поли беше против. Тя няма вина. Аз... Аз се наложих. Знам, не биваше да го правя, но изглежда бях малко омагьосан от написаното под камбанката.

— Наистина ли смяташ, че не е бивало да го правиш? — попита Аслан с ниския си плътен глас.

— Да — увери го Дигъри. — Сега разбирам, че всъщност ни най-малко не съм бил омагьосан. Само се преструвах.

Последва дълга пауза. През цялото време Дигъри се тюхкаше: „Всичко развалих. Вече нямам никакъв шанс да получа лек за мама.“

Лъва отново проговори, но не на Дигъри:

— Виждате, приятели. Новият, чист свят, с който ви дарих, още не е навършил седем часа, а в него вече проникна зла сила, пробудена и доведена тук от този син Адамов. — Всички животни, включително и Стробери, изгледаха Дигъри и той закопня земята да се разтвори и да го погълне. — Ала не се отчайвайте! — продължаваше да говори Аслан на зверовете. — Това зло ще породи друго зло, но то е още далече. Ще направя така, че най-голямата част да се стовари върху мен. А междувременно призовавам да въведем такъв ред, че още стотици години това да бъде щастлива земя в щастлив свят. И понеже представител на рода Адамов напакости, негови представители ще ни помогнат да се справим. Приближете се, вие двамата!

Последните думи се отнасяха за Поли и Кочияша, които току-що бяха пристигнали. Със зяпнала уста и широко отворени очи Поли гледаше вторачено Аслан и силно стискаше ръката на Кочияша. Кочияша хвърли поглед към Лъва и почтително свали шапка. Дотогава никой не го бе виждал гологлав. Без шапка сякаш изведнъж се подмлади и стана доста по-привлекателен. Приличаше повече на човек от провинцията, отколкото на лондонски файтонджия.

— Сине — обърна се Аслан към Кочияша, — отдавна те познавам. Помниш ли ме?

— Ами не, сър — измънка Кочияша. — Поне не както се очаква. Но ако ми разрешавате такава волност, сякаш сме се срещали и преди.

— Това е добре — кимна Лъва. — Всъщност познаваш ме по-добре, отколкото подозираш, а тепърва ще ме опознаеш още. Харесва ли ти тук?

— Много е приятно, сър — призна Кочияша.

— Искаш ли да живееш тук завинаги?

— Ами, разбирате ли, сър, аз съм женен мъж — смути се Кочияша. — Ако можеше и жена ми да е тук, не бихме искали да се връщаме в Лондон. Ние по душа всъщност сме от провинцията.

Аслан отметна рунтавата си глава, отвори уста и издаде един-единствен дълъг звук: не особено силен, но пълен с мощ. Сърцето на Поли подскочи. Беше сигурна, че е призив, и всеки, който го чуе, ще се подчини незабавно. Нещо повече — ще има желание да му се подчини, независимо колко светове и векове го делят. Затова тя не бе нито изненадана, нито шокирана, когато внезапно се появи млада жена с приятно, открито лице. Изникна отникъде и застана до нея. Поли начаса се досети, че това е съпругата на Кочияша, доведена от техния свят не посредством досадни магически кръгчета, а бързо, лесно и весело, както птичките летят към гнездата си. Младата жена очевидно бе прала, защото носеше престилка, ръкавите ѝ бяха навити до лактите и имаше пяна по ръцете. Ако разполагаше с време да облече официалните си дрехи (най-хубавата ѝ шапка бе с изкуствени черешки) щеше да изглежда ужасно, а сега всъщност изглеждаше твърде привлекателна.

Тя естествено реши, че сънува. Само по тази причина не се спусна към съпруга си с куп въпроси какво точно става с тях двамата. Ала щом видя Лъва, вече не беше много сигурна дали е сън. В същото време някаква неясна причина я караше да не се страхува. Направи лек реверанс — в онези дни някои селски момичета все още знаеха как се прави — пристъпи, хвана Кочияша за ръка и се заоглежда срамежливо.

— Деца мои — обади се Аслан, вперил поглед в двамата, — вие сте първите Крал и Кралица на Нарния.

Кочияша зяпна от учудване, а жена му силно се изчерви.

— Ще управлявате и ще дадете имена на всички тези същества. Ще раздавате справедливост и ще ги защитавате от враговете им, когато се появят такива. А те ще се появят, защото в този свят броди зла Вещица.

Кочияша преглътна два-три пъти с усилие и прочисти гърлото си.

— Извинете, ако обичате, сър — подхвана той, — аз, разбира се, ви благодаря много, както и моята госпожа, но не съм човек за тая работа. Нямам кой знае какво образование...

— Умееш ли — попита Аслан — да използваш мотика и рало, за да накараш земята да ражда?

— Да, сър. Ще се справя с такава работа, израснал съм с нея.

— Можеш ли да ръководиш тези същества с доброта и справедливост, без да забравяш, че не са роби като животните в света, където си се родил, а Говорещи зверове?

— Такива са, сър, виждам — отговори Кочияша. Ще се постарая да бъда справедлив към всички.

— А ще възпиташ ли децата и внуците си в същия дух?

— Готов съм да опитам, сър. Ще направя всичко, което зависи от мен. Нали, Нели?

— И няма да имаш любимци нито сред децата си, нито сред другите същества, няма да допуснеш някое да издевателства над друго или да се отнася зле към него?

— Никога не съм харесвал такова поведение, сър, и това е самата истина. Направо ще ги ступам, забележа ли подобно нещо — увери го Кочияша. (През целия този разговор говорът му ставаше по-бавен и по-изискан. По-скоро приличаше по тон на момчето, което е бил, а не изпълнен с острите, груби и бързи нотки на градски човек.)

— Ако врагове се насочат срещу страната (а те непременно ще се появят) и се стигне до война, ще бъдеш ли пръв в атаката и последният, който ще се оттегли?

— Ами, как да кажа, сър — бавно отвърна Кочияша, — човек всъщност не знае как ще постъпи, докато не опита. Може да се окажа и страхливец. Никога не съм се бил освен с юмруци. Ще се постарая... По-скоро ще се опитам да направя онова, което се очаква от мен.

— Тогава — обяви Аслан, — ще си сторил всичко, което се очаква от един Крал. Скоро ще те короноваме. Ти, децата и внуците ти ще бъдете благословени. Някои от тях ще станат Крале на Нарния, други — Крале на Арченланд, която се простира отвъд Южните планини. А ти, малка дъщеря — той се обърна към Поли, — си добре дошла. Прости ли на момчето за обидата, която ти нанесе в Залата с фигурите в изоставения палат на прокълнатия Чарн?

— Да, Аслан, сдобрихме се — увери го Поли.

— Това е добре — отсъди Аслан. — А сега да се занимаем с момчето.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

ПРИКЛЮЧЕНИЕТО НА СТРОБЕРИ

Дигъри стискаше здраво устни. Чувстваше се все по-неуютно и се молеше, каквото и да става, да не се разциври или да не направи някаква друга глупост.

— Сине Адамов — обърна се към него Аслан, — готов ли си да отстраниш вредата, която стовари върху любимата ми страна Нарния в самия ден на сътворението ѝ?

— Ами, не виждам какво мога да направя — започна да се оправдава момчето. — Разбирате ли, Кралицата побягна и...

— Попитах те, дали си готов — натърти Лъва.

— Да.

За миг му хрумна дръзката идея да отвърне: „Ще се опитам да извърша каквото трябва, ако обещаете да помогнете на мама“, но навреме се сети, че не е възможно да се пазари с Лъва. Ала заявявайки твърдо „Да“, видя образа на майка си, спомни си за големите надежди, които бе таил, и си помисли как те бавно умират. В гърлото му заседна буца, очите му се наляха със сълзи и той неволно пророни:

— Но, моля ви... Няма ли... Не може ли да ми дадете нещо да излекувам мама?

До този момент гледаше единствено в големите лапи на Лъва и в огромните им нокти, но сега — от отчаяние — го погледна в очите и с неизразима изненада съзря нещо неவிжданo през живота си. Светлокафявата муцуна бе сведена до лицето му и (чудо на чудесата!) в очите на Лъва блестяха огромни сълзи — по-големи и по-чисти от тези на Дигъри. За момент момчето дори си помисли, че Лъва жали за майка му повече от него.

— Сине мой, сине мой — каза Аслан. — Знам. Мъката ти е огромна. Засега в този свят го знаем само ти и аз. Нека сме добри един към друг. Но аз трябва да мисля и за предстоящите стотици години живот на Нарния. Вещицата, която въведе в този свят, отново ще идва в Нарния. Сега е все още твърде рано. Моето желание е да посадя тук

дърво (тя няма да дръзне дори да се приближи до него), което да пази Нарния от нея години наред. Така нашият свят ще разполага с дълго светло утро, преди облаци да засенчат слънцето. Ти трябва да ми доставиш семето за това дърво.

— Да, сър! — съгласи се Дигъри.

Представа нямаше как ще го направи, но в момента беше твърдо убеден, че ще успее да се справи. Лъва си пое дълбоко въздух, наведе още по-ниско глава и го дари с лъвска целувка. Дигъри усети начаса как се изпълва с нови сили и храброст.

— Скъпи мой сине — продължи Аслан, — ще ти кажа какво трябва да направиш. Обърни се и погледни на запад! Какво виждаш?

— Огромни планини, Аслан. Виждам как реката се стича по скалите и образува водопад, зад скалите има зелени хълмове, осеяни с гори, над тях се издигат зъбери, които изглеждат почти черни, а още по-далече се белеят затрупани със сняг планини — скупчени са ведно, сякаш е изглед от Алпите. Отвъд тях няма нищо, освен небето.

— Добре виждаш — похвали го Лъва. — Нарния свършва там, където се спуска водопадът. Стигнеш ли върха на скалите, вече си напуснал Нарния и се намиращ в Западната пустош. Иди и преброди онези планини, за да откриеш зелена долина със синьо езеро, заобиколено от заледени планини! В края на езерото има стръмен зелен хълм, а на върха му — градина. В средата на градината расте дърво. Откъсни ябълка от дървото и ми я донеси!

— Да, сър — повтори Дигъри.

Не знаеше как ще изкачи скалите, как ще намери пътя през планините, но не спомена опасенията си, за да не прозвучи като оправдание. Все пак сподели:

— Аслан, надявам се, не бързаш. Няма да успея да стигна дотам и да се върна бързо.

— Малки сине Адамов, ще имаш помощ — успокои го Аслан.

Обърна се към Коня — през цялото време той стоеше тихо до тях, само сегиз-тогиз размахваше опашка, за да прогони мухите, и ги слушаше с леко наклонена настрани глава, сякаш трудно разбираше за какво говорят.

— Скъпи мой, искаш ли да бъдеш крилат кон?

Само да бяхте видели как Коня разтърси грива, как се разшириха ноздрите му, как удари земята с копито. Нямаше съмнение колко много

копнее да бъде крилат кон, но на глас каза:

— Само ако ти желаеш, Аслан... Искам да кажа... Защо точно аз? Не съм особено умен кон.

— Стани крилат! Бъди баща на всички летящи коне! — прокълтя гласът на Аслан и земята се разтrese. — Името ти е Фледж.

Конят като че ли се подплаши точно както в старите дни, когато теглеше файтона. Изпъна врат назад, сякаш го хапеха мухи и иска да ги прогони. И тогава — точно както животните се появиха изпод земята — върху раменете на Фледж започнаха бързо да растат криле. Растяха, растяха и станаха по-големи от крилете на орела, на лебедите, на ангелите по църковните стъклописи. Перата грееха в ярки кафяви и медни оттенъци. Той ги размаха и се озова във въздуха. Издигна се на двайсетина крачки над Аслан и Дигъри, изсумтя, изцвили и закръжи над тях. Направи един кръг, втори и се спусна на земята, стъпвайки едновременно и с четирите си копита. Изглеждаше озадачен и изненадан, но личеше колко е доволен.

— Хубаво ли е, Фледж? — попита Аслан.

— Прекрасно е! — не скри възторга си Фледж.

— Ще отнесеш ли на гърба си това момче, син на Адам, до долината и планината, за които разказах?

— Какво? Сега? Веднага? — изненада се Стробери или Фледж (наричайте го, както искате). — Ура! Хайде, малкият ми. И друг път такива като теб са се качвали на гърба ми. Преди много, много време. Когато имаше зелени пасбища и захар.

— За какво си шепнат двете дъщерни Евини? — озадачи се Аслан, обръщайки се неочаквано към Поли и съпругата на Кочияша, които вече бяха станали приятелки.

— Ако разрешите, сър — намеси се Кралица Хелън (защото Нели, съпругата на Кочияша, се бе превърнала в кралица), — и момиченцето ще отиде с радост, стига да не пречи.

— Какво ще кажеш, Фледж? — попита лъва.

— О, нямам нищо против, щом са малки — откликна Фледж. — Но се надявам Слона да не прояви такова желание.

Слонът нямаше подобно желание. Новият Крал на Нарния помогна на двете деца да възседнат Фледж. Всъщност грубо подбутна Дигъри, а Поли повдигна нежно, сякаш беше от безценен порцелан и можеше да се счупи.

— Готов си, Стробери... Или по-скоро, Фледж.

— Недей да летиш прекалено високо! — нареди Аслан. — Не се опитвай да преминеш над върховете на големите заледени планини! Оглеждай се за долини и лети през тях! Винаги ще намерите път. А сега вървете с моята благословия!

— О, Фледж! — възкликна Дигъри и се наведе да се залови за лъскавия врат на Коня. — *Толкова* е забавно. Дръж се здраво, Поли!

В следващия миг земята остана далече под тях и се завъртя, когато Фледж, като огромен гълъб, направи един-два кръга, преди да се отправи в дългия си полет на запад. Поли погледна надолу. Едва различи Краля и Кралицата, а Аслан бе само яркожълто петно върху зелената трева. Скоро вятърът духаше в лицата им, а Фледж равномерно размахваше криле.

Цяла Нарния — изпъстрена с ливади, канари и какви ли не дървета — се виждаше под тях. Реката се виеше през нея като змия. Вдясно от тях ясно виждаха отвъд върховете на ниските хълмове на север. Зад хълмовете, чак до хоризонта, се разстилаше огромна пустош. Планините вляво се издигаха високо, но от време на време през някоя пролука сред големите гори зърваха южните земи, които се стелеха под тях и изглеждаха сини и много далечни.

— Вероятно там е Арченланд — посочи Поли.

— Да, но погледни напред! — обади се Дигъри.

Пред тях страховито се издигаше скална стена.

Слънчевата светлина, която танцуваше по водопада, почти ги заслепи. Ала те летяха така високо, че тътенът на водите, устремени към Нарния, се чуваше като слаб шум. Все пак не бяха достатъчно високо, за да преодолеят скалните височини.

— Тук се налага да се движим на зигзаг — предупреди Фледж. — Дръжте се здраво!

Полетя, криволичейки, но постепенно набираше все по-голяма височина. Въздухът стана по-студен, вече чуваха кряска на орлите далече под тях.

— Виж! — възкликна Поли. — Погледни назад!

Видяха цялата ширнала се до хоризонта на изток долина на Нарния, а в далечината проблясваха морските води. От тази височина различиха назъбени планини на северозапад, а на юг — равнини, сякаш посипани с пясък.

— Как ми се иска някой да ни каже кои са всичките тези места — обади се Дигъри.

— Не вярвам някой да ги обитава вече — предположи Поли. — Като че ли никой не живее там и нищо не се случва. Та този свят е създаден едва днес.

— Да, но хора *ще* стигнат до него — отбеляза Дигъри. — И тогава ще имат своя история.

— Хубаво е, че още нямат — въздъхна Поли. — Защото иначе ще трябва да я изучават и да помнят дати на битки и какво ли още не.

Летяха над скалите. След броени минути долината на Нарния изчезна зад тях. Извисиха се над дива земя със стръмни хълмове и тъмни гори, като следваха коритото на реката. Пред тях изникнаха огромните планини, но слънцето блестеше право в очите на пътешествениците и те не успяха да видят много. Слънцето се спускаше бавно и в един момент небето на запад заприлича на огромна пещ с разтопено злато. То залезе зад назъбен хребет, извисил снага като изрязан от картон.

— Не е много топло — отбеляза Поли.

— И крилете започват да ме наболяват — обади се Фледж. — А изобщо не виждам долината с езерото, за която спомена Аслан. Какво ще кажете да кацнем и да потърсим подходящо място за пренощуване? Явно днес няма да стигнем целта.

— Добре. А и е време за вечеря — съгласи се Дигъри.

Фледж започна бавно да се спуска. С приближаването към земята въздухът се затопли. След толкова часове пътуване, когато чуваха само пърхането на крилете на Фледж, им стана приятно отново да доловят земни звуци — ромона на реката в каменистото корито, полюшването на дърветата от вятъра. Усетиха аромата на огрявана от слънце земя, на треви и цветя, които никнат по нея. Най-после Фледж се приземи. Дигъри се спусна от гърба му и помогна на Поли да слезе. Двамата с удоволствие разтърпкаха изтръпналите си крака.

Озоваха се в падина наскрел планините. Заобикаляха ги заснежени върхове, които сияеха под червените слънчеви лъчи.

— Гладен съм — каза Дигъри.

— Ами започвайте! — покани ги Фледж, лапайки сочна трева. Вдигна глава (по муцуната му стърчаха мустаци от тревички) и подкани: — Хайде, не се притеснявайте! Има достатъчно за всички.

— Но ние не ядем трева — обади се Дигъри.

— Хм... — учуди се Фледж и с пълна уста продължи: — А е толкова вкусна. Е, не знам тогава какво ще правите. Ама наистина е вкусна.

Поли и Дигъри се спогледаха смаяни.

— Все някой *трябваше* да помисли какво ще ядем — промърмори недоволно Дигъри.

— Аслан би го уредил, ако го бяхте помолили, сигурен съм — увери го Фледж.

— А защо не го направи, без да го молим? — попита Поли.

— Ами — устата на Коня продължаваше да е пълна с трева, — струва ми се, обича да го молят за разни неща.

— И все пак какво ще правим? — тюхкаше се Дигъри.

— Нямам никаква представа. Защо все пак не опитате тревата? — настоя Фледж. — Може и да ви хареса.

— О, не ставай глупав! — възнегодува Поли и тропна с крак. — Хората не ядат трева, както ти не ядеш агнешки котлети.

— За бога — не издържа Дигъри, — не споменавай котлети и други такива неща, че ми става по-лошо!

Дигъри предложи Поли да се върне у дома чрез кръгчето и да донесе нещо за ядене оттам. Той самият нямало как да го стори, защото е обещал да изпълни заръката на Аслан, а прибере ли се вкъщи, нещо може да му попречи да се върне. Поли възрази, че няма да го остави сам, и Дигъри оцени колко е мило това от нейна страна.

— Все още имам няколко карамела в джоба си — сети се Поли. — Все пак е по-добре от нищо.

— Много добре — зарадва се Дигъри, — но внимавай да бръкнеш така, че да не докоснеш кръгчето.

Задачата се оказа трудна и деликатна. Накрая все пак успяха. Малкото книжно пакетче бе толкова лепкаво, че когато най-послед го извадиха, беше по-трудно да отстранят хартийките, отколкото да измъкнат карамелите от пликчето. Някои възрастни (знаеш колко са придилични за подобни неща) биха предпочели да минат без вечеря, вместо да изядат тези карамели. Оказаха се всичко на всичко девет. Именно на Дигъри му хрумна бляскавата идея да изядат по четири, а деветия да засадят. Както той каза:

— Щом железният прът се превърна в уличен фенер, защо това да не се превърне в карамелово дърво?

Издълбаха малка дупка в торфа и заровиха карамела. После налапаха останалите, като се стараеха да им се наслаждават колкото се може по-дълго. Не се нахраниха, макар че нагълтаха и доста хартия.

Фледж изгълта своята порция великолепна трева и легна. Децата се настаняха от двете му страни.

Притиснаха се към топлото му тяло, а той разпери криле, за да ги приюти. Дигъри и Поли наблюдаваха как се появяват ярките звезди на новосъздадения свят и си приказваха за какво ли не: как Дигъри се е надявал да намери лек за майка си и как, вместо това, го бяха изпратили със сегашната мисия. Припомниха си на глас всички белези, чрез които ще разпознаят мястото — синьо езеро, хълм с градина на върха. Разговорът вече ставаше ленив — приспа им се — когато Поли изведнъж се надигна и прошепна:

— Ш-ш-ш-т!

Заслушаха се напрегнато.

— Вероятно е свистенето на вятъра в клоните на дърветата — предположи Дигъри.

— Не съм толкова сигурен — възрази Фледж. — Както и да е... Почакайте! Ето го пак. В името на Аслан, нещо става.

Коня се изправи шумно и бързо. Децата също скочиха. Фледж заприпка насам-натам, душеше въздуха и цвилеше. Децата започнаха да надничат зад храсти и дървета. Отначало само им се привиждаха разни неща, но в един момент Поли беше напълно убедена, че е различила висока тъмна фигура, която се отдалечава на запад. Не намериха обаче нищо и Фледж отново легна, а децата пак се сгушиха под крилете му. Заспаха веднага. Но Фледж стоя буден още дълго, като мърдаше с уши и от време на време кожата му потреперваше, сякаш е кацнала муха. Най-сетне заспа и той.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

НЕОЧАКВАНА СРЕЩА

— Дигъри, Фледж, събудете се! — чу се гласът на Поли. — Наистина е *израснало* карамелово дърво. А и утрото е така прекрасно.

Ниските ранни слънчеви лъчи се прокрадваха през дърветата, тревата бе посивяла от капките роса, а паяжинките блестяха като сребърни. Точно до тях се издигаше дърво (не по-голямо от ябълково) с тъмен цвят. Листата бяха белезникави и приличаха на хартиени. Цялото бе осеяно с дребни кафяви плодове, подобни на фурми.

— Ура! — възкликна Дигъри. — Но първо ще се потопя във водата.

Той се втурна през осеяната с цветя поляна към брега на реката. Къпал ли си се някога в планинска река с плитко корито, покрито с червени, сини и жълти камъчета, които проблясват на слънцето? Толкова е хубаво, колкото и да се къпеш в морето, а в някои отношения — дори по-хубаво. Е, наложи се да се облече мокър, но си заслужаваше. И Поли се спусна да се изкъпе. Поне така заяви, но като знаем, че не беше много-много по-плуването, по-добре да не задаваме въпроси. Фледж също нагази в реката — застана по средата, наведе глава и дълго пи. После тръсна грива и изцвили няколко пъти.

Поли и Дигъри се заловиха да оберат карамеловото дърво. Плодовете бяха извънредно вкусни: не приличаха съвсем на бонбони — оказаха се по-меки и по-сочни — но напомняха за карамел. И Фледж закуси чудесно: опита един карамелен плод, хареса му, но в този час на деня предпочете да похрупа трева. С известно затруднение децата се качиха на гърба му и второто им пътуване започна.

Оказа се още по-приятно от вчерашното. Всички се чувстваха освежени, а новоизгрялото слънце сияеше зад гърбовете им — добре известно е, че всичко изглежда винаги по-красиво, ако е осветено отзад. Оказа се наистина прекрасно пътуване. Наоколо се издигаха високи заснежени планини. Далече долу просветваха тучни зелени долини. Родени от глетчерите поточета тичаха, ромолейки към

главната река, сини, сини, сякаш летяха над огромен скъпоценен камък. Искаше им се тази част от приключението да продължи по-дълго. Ала съвсем скоро и тримата започнаха да душат въздуха и да се питат: „Какво е това?“, „Усети ли нещо?“, „Откъде ли идва?“. Някъде пред тях се разнасяше божествен аромат — топъл и златист, сякаш идваше от най-вкусните плодове и най-уханните цветя на света.

— Идва от долината с езерото — досети се Фледж.

— Прав си! — зарадва се Дигъри. — О, вижте! Ето го зеления хълм в далечния край на езерото. И вижте само колко е синя водата.

— Това трябва да е мястото — решиха и тримата едновременно.

Правейки широки кръгове, Фледж започна да се приземява. Заледените върхове отново се извисиха. Въздухът стана по-топъл и с всеки изминал миг ухаеше все по-приятно. Бе тъй сладък, че почти ти се искаше да се разплачеш. Фледж разпери широко криле, копитата му търсеха къде да стъпят. Стръмният зелен хълм бързо се приближаваше към тях. В следващия миг, малко тронаво, Фледж стъпи на склона. Децата тупнаха на топлата мека трева, без да се наранят, и се изправиха леко запъхтени.

Намираха се на хълма, на около три четвърти от пътя към върха. Веднага пое нагоре. (Мисля си дали Фледж щеше да се справи с катеренето, ако от време на време не приплясваше с огромните си криле, за да пази равновесие.) Висока стена от зелен торф опасваше целия връх. Зад нея растяха дървета, клоните им висяха през оградата. При всяко подухване на вятъра листата им проблясваха ту зелени, ту синкави, ту сребристи. Пътешествениците стигнаха върха и обиколиха почти цялата зелена стена, преди да открият портата: висока, златна, здраво заключена, обърната на изток.

Според мен до този момент Фледж и Поли таяха надежда да влязат заедно с Дигъри. Ала се отказаха. Никога не сте виждали място, което така недвусмислено да показва, че е частна собственост. От пръв поглед ставаше ясно, че е нечие притежание. Само глупак би дръзнал да влезе, освен ако не е изпратен там със специална мисия. Дигъри разбра начаса, че другите двама нито имат желание, нито възможност да влязат заедно с него. Тръгна към портата сам.

Когато се приближи до нея, забеляза сребърни букви, изписани върху златната ѝ повърхност. Надписът гласеше приблизително следното:

*Ако ще влизаш, влез през портата ми златна
и плодове вземи за друг, но не и сам!
Ако откраднеш или минеш през стената —
желание, ала и безнадеждност дебнат там.*

„Плодове вземи за друг — повтори си Дигъри наум. — Нали точно това се готвя да направя? Сигурно означава, че не бива да ям от тях. А *влез през портата ми златна* въобще не го разбирам. Е, кой ще иска да прескача ограда, ако може да влезе през портата? Но как да я отворя?“

Допря я с ръка и тя незабавно се отвори, без дори пантите ѝ да изскърцат.

Надникна само за да се увери, че мястото наистина е частна собственост. Пристъпи много предпазливо и през цялото време се оглеждаше. Вътре цареше пълна тишина. Дори фонтанът в средата на градината едва ромолеше. Божественият аромат се носеше навсякъде. Беше необикновено приятно място, но извънредно потайно.

Начаса разпозна кое дърво му трябва — или защото се издигаше в самия център, или защото огромните сребърни ябълки по него блестяха, сякаш самите те излъчваха светлина на местата, до които не достигаха слънчевите лъчи. Отиде право при дървото, откъсна ябълка и я мушна в джоба на жакета си. Но преди това не се въздържа, погледна я и я помириса.

Защо ли го направи! Испита невероятна жажда и глад, почувства неописуемо желание да опита плода. Бързо го мушна в джоба си. Но имаше още толкова много ябълки! Грехота ли ще е да опита една от тях? „Та — помисли си той — надписът на портата не е точно заповед. По-скоро е съвет, а кой се вслушва в съвети?“ А дори и да бе нареждане, щеше ли да е неподчинение, ако изяде една ябълка? Нали спази онази част — да „вземе за друг“?

Разсъждавайки по тези въпроси, той погледна случайно нагоре към върха. На клонката над него дремеше невероятна птица. Казвам дремеше, защото приличаше почти на заспала, но не е изключено да беше будна. Едното ѝ око представляваше съвсем мъничка цепка. Птицата, която бе по-едра от орел, имаше жълти като минзухар гърди, обагрена в алено глава и пурпурна опашка.

„Това само доказва — споделяше по-късно Дигъри, когато разказваше историята пред други, — че из разните магически места винаги трябва да си извънредно предпазлив. Никога не си наясно кой точно те наблюдава“. Не допускам, че Дигъри би взел ябълка за себе си. Повели като „Не кради!“ бяха здраво втълпени на момчетата от онези дни, за разлика от днешните. Все пак, знае ли човек?

Дигъри вече се канеше да се обърне и да се върне при портата. Спря, за да хвърли последен поглед наоколо, и остана шокиран. Не беше сам. Само на няколко крачки от него стоеше Вещицата. Точно захвърляше огризката от ябълката, която бе изяла. Сокът, по-тъмен отколкото можеше да се очаква, бе оставил ужасна диря около устните ѝ. Дигъри начаса съобрази, че тя е прескочила през оградата и започна да проумява последното изречение: *„желание, ала и безнадеждност дебнат там.“* Защото Вещицата изглеждаше по-силна и повисокомерна — дори някак триумфираща — от когато и да било, ала лицето ѝ бе мъртворешки бледо — бяло като платно.

Тези мисли просто преминаха през главата на Дигъри. Той си плю на петите и се затича с всички сили към портата. Вещицата незабавно го последва. Щом той се озова навън, портата се затвори. Имаше известна преднина, но не за дълго — докато стигне до другите, и се развика: „Бързо, качвай се, Поли! Тръгвай, Фледж!“. Вещицата бе прескочила оградата и заплашително се приближаваше.

— Не се доближавай! — провикна се Дигъри, като се обърна с лице към нея. — Иначе изчезваме. Да не си посмяла да направиш и крачка!

— Глупаво момче — обади се Вещицата. — Защо бягаш от мен? Не ти мисля злото. Ако не спреш и не ме изслушаш сега, няма да чуеш нещо, което ще те направи щастлив за цял живот.

— Е, не желая да го чуя, благодаря! — отвърна той, но всъщност ужасно много му се искаше.

— Наясно съм защо си изпратен тук — продължи Вещицата. — Защото снощи в гората именно аз бях близо до вас и чух всичките ви приказки. Ти откъсна плода от градината и сега е в джоба ти. И ще го отнесеш на Лъва, без да го опиташ. Та *той* да го изяде. *Той* да го използва. Какъв глупак си! Имаш ли представа какъв е този плод? Ще ти кажа. Това е ябълката на младостта, ябълката на живота. Сигурна съм, защото я опитах и вече усещам промените в мен. Знам, че никога

няма да остарее или да умра. Изяж я, момче! Изяж я и двамата с теб ще живеем вечно, ще бъдем крал и кралица на целия този свят — или на твоя свят, ако решиш да се върнеш там!

— Не, благодаря! — отвърна Дигъри. — Не мисля, че ще ми хареса да остана жив завинаги, след като всички, които познавам, умрат. Бих искал да изживея времето си и после да отида в Рая.

— А какво ще кажеш за майка ти? Забрави ли как се преструваше, че я обичаш толкова много?

— Тя какво общо има с това? — попита Дигъри.

— Не разбираш ли, глупако? Само една хапка от ябълката ще я излекува. Плодът е в джоба ти. Ние сме тук сами, Лъва е далече. Използвай Магията си и се върни в твоя свят. Само след минута ще си до леглото на майка си и ще ѝ дадеш плода. След пет минути ще видиш как лицето ѝ възвръща цвета си и тя ще ти каже, че повече не изпитва болка, че се чувства по-силна. А после ще заспи... Помисли си! Часове сладък сън без болка, естествен сън без лекарства. Още на другия ден всички ще говорят колко бързо се възстановява. Съвсем скоро тя ще бъде напълно здрава. И всичко ще е наред. В къщата ви пак ще цари щастие. Ти ще си като всички останали момчета.

— Олеле! — Дигъри се хвана за главата, сякаш внезапно го бе заболяла, защото осъзна пред колко важен избор е изправен.

— Какво направи Лъва за теб, че се превръщаш в негов слуга? — не спираше Вещицата. — С какво ще ти помогне, когато се завърнеш в твоя свят? И какво ще си помисли майка ти, щом разбере, че си *имал възможност* да ѝ спестиш болката, да я върнеш към живота, да направиш така, че сърцето на баща ти да не се разбие от мъка, и въпреки това *не* си го сторил. Предпочел си да изпълниш заповедта на някакъв див звяр в непознат за теб свят, което изобщо не ти е работата?

— Не смятам... Не смятам, че той е див звяр — възрази Дигъри с пресъхнало гърло. — Той е... Не знам...

— Тогава излиза, че той е нещо още по-ужасно — продължи Вещицата. — Виж какво направи вече с теб, виж колко си безчувствен. Той постъпва така с всички, които го слушат. Жестоко, безмилостно момче! Готов си да позволиш родната ти майка да умре вместо...

— О, млъкни! — обади се Дигъри, вече доста отчаян. — Да не мислиш, че не разбирам. Но аз обещах...

— Да, но тогава не си бил наясно какво точно обещаващ. А и никой тук няма да те възпре.

— На мама никак няма да ѝ хареса — с усилие каза Дигъри. — Никак няма да ѝ допадне... Тя много държи обещанията да се спазват... както и да не се краде и всякакви такива неща. Тя самата би ми казала да не правя това, което ме съветваш, ако беше тук сега.

— Не е нужно да го узнава — убеждаваше го Вещицата (едва ли би могъл да допуснеш възможността да го направи човек с толкова свирепо лице). — Няма да ѝ кажеш как си се сдобил с ябълката. Няма защо и баща ти да научава. Никой в твоя свят няма да разбере за всичко това. Та нали не е задължително момиченцето да се върне с теб?

Именно тук Вещицата направи фаталната си грешка. Дигъри беше наясно, че Поли е в състояние да се измъкне с кръгчето си така бързо, както и той. Но очевидно Вещицата не го знаеше. А злостното ѝ предложение да изостави Поли изведнъж го върна в реалността и Дигъри проумя, че всичко, казано от Вещицата, е лъжа. И въпреки че се чувстваше тъй нещастен, главата му се избистри и той каза (с променен и несравнимо по-твърд глас):

— Виж! А къде точно е *твое* място във всичко това? Как така изведнъж *моята* майка *ти* стана толкова скъпа? Какво общо имаш с нея ти? Какви ги кроиш?

— Браво на теб, Дигъри! — прошепна Поли в ухото му. — Бързо! Да тръгваме *веднага*!

По време на цялата препирня тя не посмя да се обади, защото — нали разбирате — не *нейната* майка умираше.

— Да вървим! — отсече Дигъри.

Помогна на Поли да се качи върху гърба на Фледж, бързо я последва и Коня разпери широко криле.

— Вървете тогава, глупаци! — провикна се Вещицата. — Спомни си за мен, момче, когато остареееш, когато легнеш немощен и болен! Спомни си как си отхвърлил възможността за вечна младост! Никой няма да ти я предложи втори път.

Те вече бяха тъй високо, че едва я чуваха. А и Вещицата реши да не губи времето си, като зяпа след тях. Видяха я да се отправя на север по склона.

Сутринта бяха тръгнали рано, а и случката в градината не продължи дълго, затова Фледж и Поли смятаха, че няма да е трудно да се върнат в Нарния до вечерта. По обратния път Дигъри не отрони нито дума, а двамата му другари не смееха да го заговорят. Беше много тъжен и дори не беше сигурен дали е постъпил правилно. Ала щом си припомнеше блесналите сълзи в очите на Аслан, се изпълваше с увереност.

Цял ден Фледж летя с неуморните си криле. Реката на изток му бе ориентир. Прекосиха планините и дивите, осеяни с дървета, хълмове, после огромния водопад и се спуснаха надолу, където горите на Нарния тъмнееха в сянката на могъщата скала. Накрая, когато небето почервения от залеза зад тях, той видя едно място, където много същества се бяха струпали до брега на реката. Скоро сред тях различи самия Аслан. Фледж се спусна, изпъна четирите си крака, прибра криле и се приземи. Децата слязоха. Видяха всички животни, джуджета, сатири, нимфи и какви ли още не твари да му правят път. Аслан приближи, а Дигъри му подаде ябълката с думите:

— Донесох ябълката, която искахте, сър!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

ПОСАЖДАНЕТО НА ДЪРВОТО

— Браво! — похвали го Аслан с глас, от който земята затрепери.

Дигъри разбра, че всички жители на Нарния са чули тези думи, а свързаната с тях история ще се предава от баща на син в новия свят стотици години, може би дори завинаги. Ала изобщо не му хрумна да изпита гордост, защото сега, лице в лице с Аслан, не мислеше за това. Само откри, че има смелост да гледа Лъва право в очите. Беше забравил тревогите си и се чувстваше доволен.

— Браво, сине Адамов! — повтори Лъва. — От този плод имаше желание да вкусиш и заради него плака. Единствено твоята ръка ще засади Дървото-закрилник на Нарния. Хвърли ябълката към брега на реката, където почвата е мека!

Дигъри направи както му заръчаха. Всички стояха притихнали и чуха лекото тупване на ябълката в калта.

— Добре я хвърли — отбеляза Аслан. — А сега да пристъпим към коронясването на Франк, Крал на Нарния, и Хелън, неговата Кралица.

Едва сега децата ги забелязаха. Бяха облечени в необикновено красиви дрехи, от раменете им се спускаха кожи, а четири джуджета държаха шлейфа на Краля и четири речни нимфи — на Кралицата. Стояха гологлави, Хелън бе разпуснала косите си и беше много красива. Но не толкова косите или дрехите им придаваха вид, различен отпреди. Лицето на Краля имаше по-особено изражение. Цялата острота, хитрост и сприхавост, придобити в Лондон, се бяха стопили. Сега изпъкваха смелостта и добрината, които винаги бе притежавал. Кой знае дали въздухът на новия свят или разговорите с Аслан го бяха променили. А може би и двете.

— Честна дума — прошепна Фледж на Поли, — старият ми господар се е променил почти толкова, колкото и аз. Ха, та той сега е истински господар.

— Прав си, но не пръхти така в ухото ми! — засмя се Поли. — Гъделичкаш ме.

— Сега — обяви Аслан, — нека някои от вас размотаят онова кълбо от дървета. Да видим какво ще открием там.

Дигъри видя четири разположени близко едно до друго дървета, чиито преплетени корони образуваха нещо като клетка. Слона и Слоницата размахаха хоботи и с помощта на няколко джуджета с малки брадви скоро ги разделиха. Вътре имаше три неща: една фиданка, направена сякаш от злато; друга фиданка, направена сякаш от сребро; а третото представляваше окаяно същество с изкаляни дрехи, седнало между двете млади дървета.

— Олеле! — прошепна Дигъри. — Та това е вуйчо Андрю.

За да обясним всичко, трябва да се върнем малко назад. Както сигурно помните, животните се опитаха да го засадят и полелят. Поръсиха го обилно с вода, той се свести и що да види? Стои заровен до колене в пръстта (превърнала се вече в кал) мокър до кости, а около него — толкова дивни зверове, колкото не е сънувал. Не е изненадващо, че започна да крещи, нали? В известен смисъл беше дори добре, защото най-после убеди всички (дори Глигана), че не е дърво, и те го изкопаха (панталоните му бяха в окаян вид). Щом усети краката си свободни, понечи да побегне, но Слона начаса го сграбчи с хобота си през кръста и го отказа от първоначалното му намерение. Животните единодушно решиха да го приберат на сигурно място, докато Аслан намери време да го погледне и да разпoredи какво да го правят. Направиха нещо като кафез, натикаха го вътре и му предложиха всичко, което се сетиха като храна.

Магарето събра огромни купчини тръни, но вуйчо Андрю не прояви интерес към тях. Катеричките го бомбардираха с жълъди — той само свря глава между ръцете си и се чудеше кога ще спрат да го замерят. Няколко птички прилежно му пуснаха червеи. Най-грижовен се оказа Мечока. Същия следобед бе открил гнездо на дивни пчели и вместо сам да изяде меда (което много му се искаше), благородното създание го отстъпи на вуйчо Андрю. И стана, каквото имаше да става. Мечока изсипа лепкавата смес в кафеза, но по невнимание удари вуйчо Андрю по главата (някои от пчелите още жужаха). Мечока, който никога не би възразил медена пита да го удари по главата, силно се изненада, че вуйчо Андрю залитна назад, подхлъзна се и се строполи.

Какво да се прави — извади лош късмет, защото се озова върху магарешките тръни.

— Е, каквото и да е — констатира Глигана, — доста мед попадна в устата на съществото. Все е от полза.

Цялата дружина вече изпитваше привързаност към странното същество и се надяваше, че Аслан ще позволи да го задържат. Най-умните се досещаха, че поне някои от неговите необикновени звуци имат смисъл. Нареккоха го Бренди, защото съществото изричаше често тази дума.

По залез се наложи да го оставят сам за през нощта. През целия ден Аслан даваше напътствия на новите Крал и Кралица и бе зает с други важни дела. Така и не намери време за „Клетия стар Бренди“. Все пак нахвърляните в кафеза орехи, круши, ябълки и банани осигуриха добра вечеря на вуйчо Андрю, но ще бъдем далече от истината, ако кажем, че прекара приятна нощ.

— Извадете съществото! — заповяда сега Аслан.

Слона вдигна вуйчо Андрю с хобот и го остави в краката на Лъва. Вуйчо Андрю бе прекалено изплашен, за да помръдне.

— Моля ви, Аслан! — обади се Поли. — Кажете нещо, за да го... успокоите. И нещо, което да го накара никога вече да не се връща тук.

— Според теб той има желание да дойде тук *отново*, така ли? — изненада се Аслан.

— Е, би могъл да изпрати друг — уточни Поли. — Аслан, нямате представа колко се развълнува, когато железният прът от уличния фенер порасна, и мисли...

— Мисли глупости, дете! — прекъсна я Аслан. — През тези няколко дни нашият нов свят пращи от живот, защото песента, с която го сътворих, още ехти във въздуха и в земята. Ала това няма да трае вечно. Не мога да го кажа на стария грешник, нито мога да го утеша. Той си е виновен, че не чува гласа ми. Каквото и да изрека, той чува само рев. О, деца Адамови, понякога прекалено грижливо се пазите от онова, което би ви донесло добро. Независимо от всичко ще му дам единствения подарък, който още е в състояние да получи.

С безкрайна тъга наведе огромната си глава и дъхна в ужасеното лице на Магьосника.

— Заспи! — прошепна Аслан. — Заспи и за няколко часа се спаси от всички изпитания, на които сам се подложи!

Вуйчо Андрю се сви на часа, затвори очи и започна да диша равномерно.

— Отнесете го! — заповяда Аслан. — Хайде, джуджета! Да видим какво можете. Искам да изковете две корони за Краля и Кралицата.

Безброй джуджета се втурнаха към Златното дърво. За един миг те обраха всички листа, дори откъртиха и малките клонки. Сега децата забелязаха, че дървото не просто прилича на златно, а е от истинско меко злато. Беше поникнало от златните монети, изпаднали от джоба на вуйчо Андрю, когато го обърнаха с главата надолу. По същия начин бе поникнало и сребърното дърво. Незнайно как бе събрана купчина дърва за огън, появиха се наковалня, чукчета, клещи, мехове. В следващия миг (джуджетата много обичат занаята си) огънят гореше буйно, меховете свистяха, златото се топеше, чукчетата дрънчаха. Две къртици, на които Аслан бе заповядал да копаят (нещо, което правеха с огромна радост), изсипаха куп скъпоценни камъни в краката на джуджетата. Под вещите пръсти на майсторите ковачи се появиха две корони — не грозни, тежки, като някои от съвременните европейски, а леки, ефирни, изящно оформени. С радост да ги носиш! Кралската корона бе украсена с рубини, а тази на Кралицата — със смарагди.

Охладиха короните в реката. Тогава Аслан покани Франк и Хелън да коленичат пред него и постави короните върху главите им. И ги благослови:

— Кралю и Кралице на Нарния, родете много бъдещи крале на Нарния и островите Арченланд! Бъдете милостиви и храбри! Благословени да сте!

И се разнесоха неописуемо радостни викове, цвилене, лай, грухтене, чуруликане, пляскане на криле. Краля и Кралицата се надигнаха смутено, но от това изглеждаха само още по-благородни. И докато Дигъри все още викаше възторжено, се разнесе плътният глас на Аслан:

— Погледнете!

Всички извърнаха глава и дъхът им секна от изненада и възторг: малко встрани се издигаше дърво, което със сигурност допреди малко не беше там. Вероятно, докато всички бяха заети да наблюдават короноването, то бе поникнало мълчаливо, но бързо, както се издига знаме на пилон. Разперените клони сякаш хвърляха светлина, а не

сянка, сребристи ябълки надничаха като звездички изпод всяко листо, а ароматът, който го забулваше, би омаял всеки. За миг събралите се загубиха ума и дума.

— Сине Адамов — обади се Аслан, — добре го засади. А за вас, жители на Нарния, първа грижа е да пазите това Дърво, защото то е вашият щит. Вещицата, за която споменах, избяга далече на север. Тя ще живее там и ще става все по-силна, защото владее тъмната магия. Ала докато цъфти дървото, тя няма да се появи в Нарния. Не смее да припари до дървото, защото неговият аромат е радост, живот и здраве за вас, а смърт, ужас и отчаяние за нея.

В този момент всички наблюдаваха дървото със сериозни лица. Неочаквано Аслан тръсна глава (гривата му разпръсна златни лъчи) и прикова огромните си очи в децата.

— Какво става, деца? — попита той, докато Поли и Дигъри се побутваха и си шепнеха.

— Ами... Аслан, сър... — претраши се Дигъри и целият се изчерви, — забравих да ви съобщя, че Вещицата вече изяде, една от тези ябълки, от същите, които растат на Дървото.

Той не каза всичко, което си мислеше, но Поли го стори вместо него. (Дигъри вечно се притесняваше много повече от нея, че ще стане за смях).

— Затова си помислихме, Аслан — започна Поли, — че сигурно има някаква грешка и тя всъщност няма нищо против аромата на ябълките.

— Защо смяташ така, дъще Евина? — попита Лъва.

— Нали изяде една?

— Дете — успокой я той, — именно затова всички се ужасяват от нея. Така става, когато откъснеш и изядеш плод в неподходящото време по неподходящ начин. Плодът е вкусен, ала после завинаги го намразваш.

— Разбирам — кимна Поли. — Значи тя го е откъснала по неподходящ начин, затова не ѝ е подействал. Искам да кажа — няма да е вечно млада и всичко останало.

— Уви! — поклати тъжно глава Аслан. — Ще ѝ подейства. Нещата винаги стават така, както е предопределено. Съкровено ѝ желание е изпълнено. Тя притежава невероятна сила и има безкраен живот като богиня. Но вечни дни със зло сърце раждат единствено

живот, изпълнен с нещастие и тя вече започва да го проумява. Случва се някой да получи онова, което най-много е желал, но то невинаги му харесва.

— Аз... Аз самият за малко щях да изям една ябълка, Аслан — призна Дигъри. — Щях ли...

— Да, дете — отговори Аслан. — Плодът винаги действа, трябва да действа, защото такава е природата му. Но не носи щастие на никой, който лично го откъсне. Ако някой от жителите на Нарния бе откраднал ябълка без разрешение, за да я засади тук, дървото щеше да пази Нарния. Ала тази земя щеше да се превърне в още една могъща и зла империя като Чарн, а не като добрата страна, каквато аз искам да бъде. Но Вещицата те изкушаваше да сториш и още нещо, нали, момчето ми?

— Да, Аслан. Придумваше ме да отнеса ябълка на мама у дома.

— Знай, това щеше да я изцери, ала нямаше да донесе радост нито на теб, нито на нея. Щеше да настъпи ден, когато и двамата щяхте да разберете, че е било по-добре да умре от болестта.

Сълзи стиснаха гърлото на Дигъри и му попречиха да отрони дори дума. Беше загубил всякаква надежда да спаси живота на майка си, но същевременно го изпълваше сигурност, че Лъва знае какво щеше да се случи, че вероятно има и по-лошо нещо от това да загубиш любим човек, когато той умре.

А в това време Аслан почти шепнешком продължи:

— Това щеше да се случи, дете, с открадната ябълка. Ала не е онова, което ще стане сега. Ще ти дам нещо, което ще ти донесе радост. Във вашия свят то не дарява вечна младост, но ще я изцери. Иди! Откъсни за нея една ябълка от дървото!

За миг Дигъри съвсем се обърка — нищо не разбираше, сякаш целият свят се бе преобърнал. После като насън отиде до дървото, а Краля, Кралицата и всички останали нададоха радостни викове. Откъсна ябълката, постави я в джоба си и се върна при Аслан.

— Моля ви, може ли вече да си вървим у дома?

Забрави да каже „Благодаря“, както възнамеряваше, но Аслан го разбра.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

КРАЯТ НА ТОВА ПРИКЛЮЧЕНИЕ И НАЧАЛОТО НА ВСИЧКИ ОСТАНАЛИ

— Нямате нужда от никакви кръгчета, когато съм с вас — чу се гласът на Аслан.

Децата премигнаха и се огледаха. Отново се намираха в Гората между световите. Вуйчо Андрю лежеше заспал на тревата, а Аслан стоеше до тях.

— Хайде — подкани Лъва, — време е да вървите! Но преди това има две неща: едно предупреждение и една заповед. Погледнете насам, деца!

Те се наведоха и видяха малка вдлъбнатина в тревата.

— При последното ви посещение тук, на мястото на тази вдлъбнатина — посочи Аслан — имаше езерце и щом скочихте в него, се озовахте в свят с умиращо слънце, което грееше над развалините на Чарн. Сега няма езерце. Този свят изчезна, сякаш никога не е съществувал. Нека това бъде предупреждение за синове Адамови и дъщери Евини.

— Да, Аслан — казаха двете деца едновременно, а Поли добави:

— Но нашият свят не е чак толкова лош, колкото онзи, нали Аслан?

— Още не, дъще Евина. Още не. Ала започва да прилича на него. Не е изключено злодей от вашия свят да открие тайна, зла като Пагубната дума, и да я използва, за да унищожи всички живи същества. И скоро, много скоро, преди да станете дядо и баба, тирани във вашия свят да управляват велики нации, без да се интересуват от радостта, справедливостта и милостта — точно като Императрица Джейдис. Предупредете вашия свят. А сега — заповедта. При първа възможност вземете от този ваш вуйчо магическите кръгчета и ги закопайте така, че никой да не ги използва отново.

Докато изричаше тези думи, двете деца гледаха Лъва. И внезапно (никога не разбраха точно как) главата му се превърна в огромно златно море, в което те плуваха. Обзе ги сладост и сила, каквито никога не бяха изпитвали, имаха чувството, че никога досега не са били истински щастливи, мъдри или добри, дори не са били живи или будни. Споменът за това усещане остана завинаги. И докато двамата бяха живи, налегнеше ли ги тъга, страх или гняв, мисълта за онази златна доброта и увереността, че тя съществува — съвсем наблизо, зад някой ъгъл или зад някоя врата — неизменно ги спохождаше и дълбоко в себе си знаеха, че всичко е наред. В следващия миг и тримата (вуйчо Андрю вече беше буден) усетиха шумовете, топлината и миризмите на Лондон.

Бяха на тротоара пред входната врата на семейство Кетърли. Като се изключи, че отсъстваха Вещицата, Коня и Кочияша, всичко беше точно както го бяха оставили: уличния фенер, от който липсваше един прът, разбития файтон, тълпата. Всички продължаваха да говорят, няколко души бяха клекнали до пострадалия полицай и се чуваше: „Започва да се съвзема“, „Как се чувстваш?“, „Ей сега ще дойде линейката“.

„Господи — помисли си Дигъри, — цялото приключение сякаш е станало за един миг.“

Мнозина още се оглеждаха за Джейдис и коня. Никой не обърна внимание на децата, защото никой не бе забелязал изчезването им. А колкото до вуйчо Андрю — кой би го познал с тези изпоцапани и омазани с мед дрехи? За щастие входната врата бе отворена. Прислужницата стоеше на прага да не би да изпусне нещо от веселбата (какъв ден беше това за момичето!) и децата без много-много шум вкараха вуйчо Андрю в къщата, преди някой да започне да задава въпроси.

Той се втурна нагоре по стълбите пред тях. Първоначално се изплашиха, че бърза към кабинета с намерението да скрие останалите вълшебни кръгчета. Ала нямаше защо да се притесняват. Единствената му мисъл бе за онази бутилка в дрешника. Влетя в спалнята си и заключи вратата. Появи се отново (след доста време) в домашен халат и се отправи направо към банята.

— Поли, прибери останалите кръгчета! — помоли Дигъри. — Искam да отида при мама.

— Разбира се. Ще се видим по-късно — увери го Поли и тръгна към тавана.

Дигъри се поспря за минута, колкото да си поеме дъх, и тихо влезе в стаята на майка си. Тя лежеше, както я бе виждал да лежи много пъти, с подпъхната под главата възглавница. Лицето ѝ бе толкова бледо, че на Дигъри направо му идеше да заплаче. Той извади ябълката на живота.

И точно както Вещицата Джейдис придоби по-различен вид в нашия свят, така и плодът от планинската градина сега изглеждаше по-друг. В стаята, разбира се, беше пълно с пъстроцветни предмети: шарената покривка на леглото, тапетите, слънчевата светлина, която струеше през прозореца, и красивата синя роба на майка му. Ала щом Дигъри извади ябълката от джоба си, всички те сякаш загубиха цвета си. Всички до един — включително и слънчевата светлина — избледняха и помътнях. Ярκο блесналата ябълка хвърляше странни сияния по тавана. Нищо друго не заслужаваше, а и беше невъзможно да се гледа. Ароматът от ябълката на младостта се чувстваше така силно, сякаш имаше прозорец, отворен направо към Рая.

— О, скъпи, колко е прекрасно! — пророни майката на Дигъри.

— Ще я изядеш, нали? Моля те! — настоя Дигъри.

— Не знам какво ще каже докторът — поколеба се тя. — Но наистина... Имам чувството, че мога да я изям.

Дигъри обели плода, наряза го и започна да ѝ подава парченце по парченце. Майка му изяде цялата ябълка и се усмихна. Отпусна глава на възглавницата и заспа. Без каквито и да било от онези противни лекарства я бе споходил истински здрав сън. Дигъри знаеше колко силно желаше това майка му. Вече беше убеден, че лицето ѝ изглежда малко по-различно. Наведе се и нежно я целуна. Измъкна се от стаята с разтуптяно сърце, като отнесе сърцевината на ябълката. До края на деня като погледнеше някой предмет, виждаше колко е обикновен и невълшебен. Не смееше да се надява. Ала се сещаше за лицето на Аслан и надеждата отново се пробуждаше.

Вечерта зарови сърцевината на ябълката в задния двор.

На следващото утро докторът дойде на обичайната си визита и Дигъри се наведе през перилата, за да чуе какво казва. Чу лекарят да излиза с леля Лети.

— Госпожице Кетърли, това е най-необичайният случай в цялата ми лекарска практика. Това е... чудо. Въздържам се да съобщя каквото и да било на малкото момче засега, за да не подхранвам напразните му надежди, но според мен...

Гласът му се сниши и не се чу нищо повече.

Същия следобед Дигъри отиде в градината и изсвири тайния сигнал на Поли (предишния ден тя не успя да се върне).

— Какво става? — подаде глава над оградата тя. — Имам предвид с майка ти.

— Мисля... Мисля, че всичко ще е наред. Но ако не възразяваш, да не говорим още за това. Какво стана с кръгчетата?

— Взех всичките — увери го Поли. — Виж! Няма страшно, с ръкавици съм. Хайде да ги заровим!

— Да, хайде! Вчера отбелязах къде зарових сърцевината на ябълката.

Поли прескочи през оградата и двамата се отправиха към мястото. Но, както се оказа, знакът на Дигъри беше излишен. Нещо вече беше поникнало. Не растеше бързо, както новите дървета в Нарния, но бе доста избуяло. Взеха градинската лопатка и закопаха всички вълшебни кръгчета (включително и своите) в кръг около новопоявилото се растение.

След около седмица със сигурност се знаеше, че състоянието на болната се подобрява. Изминаха още две седмици и тя вече излизаше да се поразходи в градината. А след месец цялата къща се преобрази. Леля Лети изпълняваше всички желания на сестра си: прозорците бяха широко отворени, колосаните пердета — дръпнати встрани, за да влиза повече светлина в стаите. Навсякъде се виждаха свежи цветя, а храната бе по-вкусна. Акордираха старото пиано и майката на Дигъри отново започна да пее, а с Дигъри и Поли играеше на такива игри, че леля Лети често възкликваше: „Вярвай ми, Мейбъл, ти си най-голямото дете от тримата!“

Не върви ли нещо известно време, като че ли всичко става от лошо по-лошо. Ала когато нещата започнат да се оправят, стават от добри по-добри. След около шест седмици безгрижен живот пристигна писмо от Индия. Бащата на Дигъри съобщаваше прекрасна новина: поради смъртта на престарелия прачичо Кърк той се оказал много богат. Щял да се пенсионира и да се прибере от Индия завинаги. А

хубавата голяма къща в провинцията, за която Дигъри цял живот бе слушал, но никога не бе виждал, щяла да бъде тяхна. В къщата имаше рицарски доспехи, а около нея — конюшни, помещения за кучета, река, парк, оранжерии, лозя. Недалече се простираха гори и планини. Затова Дигъри беше убеден, точно като теб, че ще живее щастливо до края на дните си. А искаш ли да узнаеш още нещо?

Поли и Дигъри останаха верни приятели. Тя гостуваше почти всяка ваканция на семейството му в красивата къща в провинцията. Там се научи да язди, да плува, да дои крави, да пече вкусен хляб и да изкачва планинските склонове.

В Нарния зверовете живеяха в мир и радост и нито Вещицата, нито друг враг дръзна да смути тази приятна земя стотици години. Крал Франк, Кралица Хелън и техните деца живяха щастливо в Нарния. Техният втори син стана Крал на Арченланд. Момчетата се ожениха за нимфи, а момичетата станаха съпруги на горски и речни божества. Уличният фенер, който Вещицата засади (без да подозира), светеше в гората на Нарния и денем, и нощем, и след много години, когато друго момиченце от нашия свят попадна в Нарния през една снежна вечер, завари фенера още да свети. А нейното приключение е свързано по някакъв начин с тези, които сега ви разказах.

Ето как се случи: дървото, поникнало от заровената от Дигъри ябълка в задния двор, израсна и стана прекрасно. Но то растеше в земята на нашия свят далече от звука на гласа на Аслан, далече от младия въздух на Нарния, затова плодовете му не можеха да съживят умиращ човек, както помогнаха на майката на Дигъри. Ала то раждаше ябълки, каквито няма втори в Англия — много полезни, макар и не вълшебни. Вътре обаче, в самата си сърцевина (така да се каже), тукашното дърво никога не забрави за онова, другото дърво в Нарния, откъдето беше дошло. Понякога клоните му се раздвижваха тайнствено, без да духа вятър. Според мен тогава в Нарния се появяваха ветрове и английското дърво потреперваше, защото в същия момент онова в Нарния се привеждаше от силна буря. На каквото и да се дължеше, по-късно бе доказано, че в него все още се съдържа вълшебство. Когато Дигъри достигна средна възраст (и вече беше известен учен, професор и голям пътешественик), а старата къща на семейство Кетърли стана негова собственост, един ден в Южна Англия се разрази страхотна буря и повали дървото. Немислимо бе да го

нареже на дърва за огрев. Той направи от него дрешник и го постави в къщата си в провинцията. Е, наистина, не откри вълшебните свойства на дрешника, ала някой друг го стори. Така започнаха всички пътувания до Нарния и обратно в нашия свят, които можете да прочетат в останалите книжки.

Дигъри и семейството му се пренесоха да живеят в голямата къща в провинцията. Поканиха и вуйчо Андрю там, защото, както каза бащата на Дигъри: „Трябва да сторим каквото можем, за да не прави вечно пакости, а и не е честно да виси все на ръцете на клетата Лети.“ До края на живота си вуйчо Андрю не направи нито една магия повече. Беше си взел поука. На стари години стана по-мил и не проявяваше предишния си егоизъм. Много обичаше обаче да покани някой гост насаме в билиардната зала и да му разкаже необикновената история за някаква тайнствена дама от кралско потекло, с която се е возил из Лондон.

— Ужасен нрав имаше — споделяше той, — но беше дяволски привлекателна жена, сър. Наистина дяволски привлекателна!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.